

De Avonturen van

door HANS G. KRESSE

ERIC de NOORMAN

DE SULTAN VAN AKAIIM — **DE GEHEIMZINNIGE BRON**

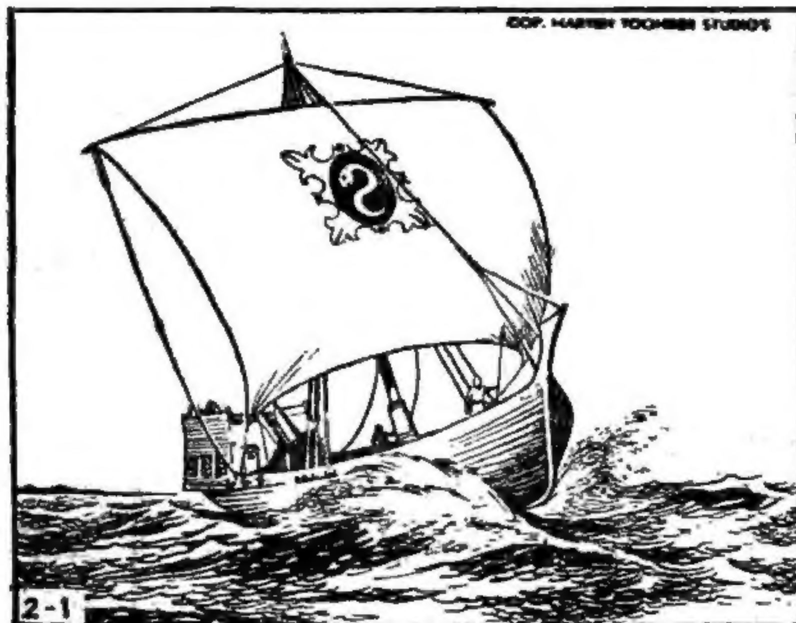
ERIC DE NOORMAN

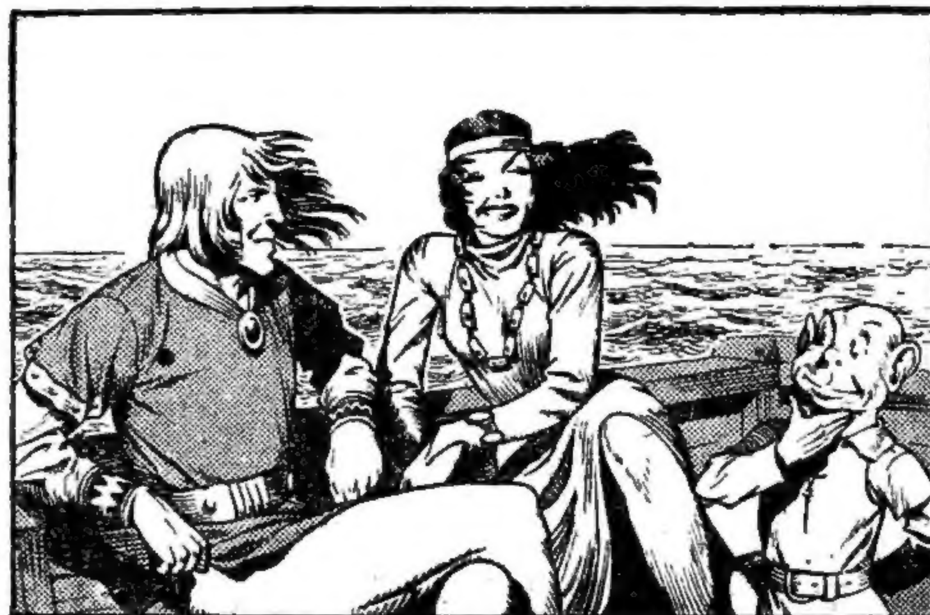
DEEL III

DE SULTAN VAN AKAIIM
DE GEHEIMZINNIGE BRON

Na hun ontsnapping uit het ondergaande rijk van Atlantis hebben Eric de Noorman, zijn vrouw Winonah en de dwerg Pum-Pum Hualpa bereikt. De Keizer van dit rijk schenkt hen een schip om Noorwegen te kunnen bereiken.

EERSTE DEEL - DE SULTAN VAN AKAIIM

Met de wind in de zeilen voer het kleine scheepje, waarmede Eric, Winonah en de dwerg, na hun ontsnapping uit het ongelukkige Atlantis, Noorwegen trachtten te bereiken, over de golven van de Atlantische Oceaan. Reeds was de kust van het gastvrije Hualpa aan de einder verdwenen en het ranke vaartuigje bevond zich alleen op de wijde uitgestrektheid van de zee. Eric en Winonah dachten aan de toekomst. Zij waren aan dek gaan zitten en vermaakten zich met de dwerg, die zijn baard had afgeschoren en dit vol trots aan Eric liet zien. „Nu mij jong! Mij knappe kerel," zei het mannetje en streek liefkozend over zijn gladde kin. Terwijl ons drietal de tijd doodde met grapjes en zich niet veel aantrok van de omgeving, stond op de voorplecht een der soldaten van Hualpa, die als bescherming aan Eric en Winonah waren medegegeven en tuurde onafgebroken over de Oceaan. De zee werd hier onveilig gemaakt door zeerovers uit een onbekend land en ieder was derhalve zeer waakzaam. Men kon van geluk spreken, wanneer deze gevaarlijke zone zonder incidenten gepasseerd werd....! Eensklaps schrok de man....! Aan de kim dook een kleine witte vlek op, die snel groter werd. De soldaat schreeuwde waarschuwend: „Zeil in zicht, recht vooruit! Alarm!"

Onmiddellijk was het hele scheepje in rep en roer. Allen vreesden een ontmoeting met de beruchte zeerovers, die opdoken en weer verdwenen, zonder dat iemand wist waar hun schuilplaats was. De soldaten traden aan dek met Eric en Winonah. Snel kwam het scheepje nader. Geen wimpel voerde het in top en geen bemanning was aan dek te zien! De soldaten van Hualpa werden onrustig, toen zij dit spookachtig schip zagen naderen. Eensklaps schoot een grote zwarte vlag wapperend omhoog en zij hoorden een krachtige stem roepen: „Bijdraaien en zeilen reven!" Nu wist Eric wat voor vlees hij in de kuip had, het waren de beruchte piraten! Even later draaide de zeerover bij en ramde met volle kracht het ranke scheepje van Eric. „Enteren!" brulde de machtige stem en als kikvorsen sprongen de zeerovers aan boord van Eric's schip. De soldaten van Hualpa vochten met de moed der wanhoop en ook Eric weerde zich met al zijn kracht. De overmacht was echter groot! Bovendien kenden de zeerovers alle knepen van zulke gevechten. Steeds meer werden de Hualpa-soldaten dan ook teruggedrongen naar het achterdek!

ERIC DE NOORMAN

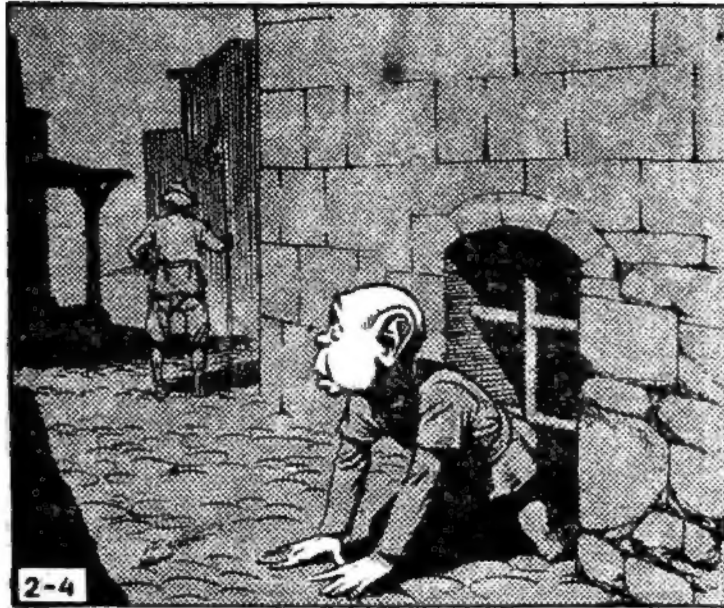

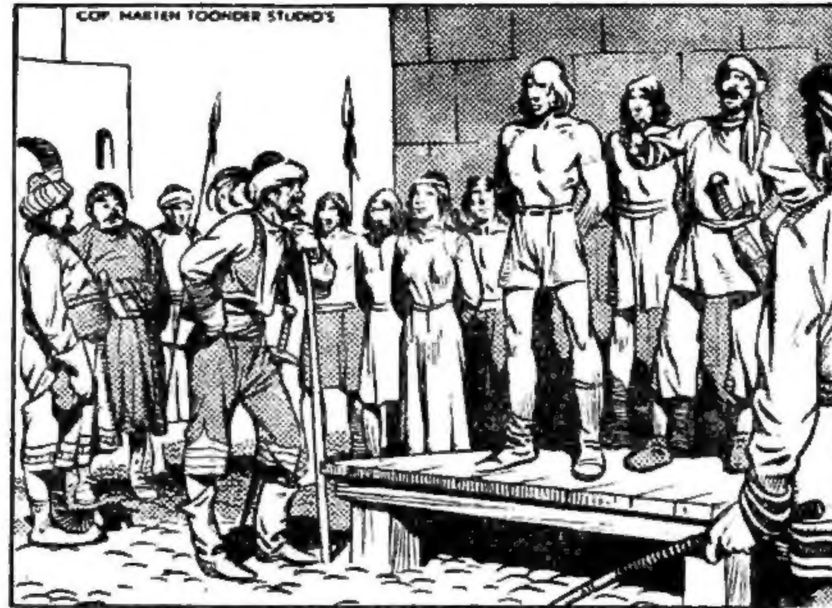

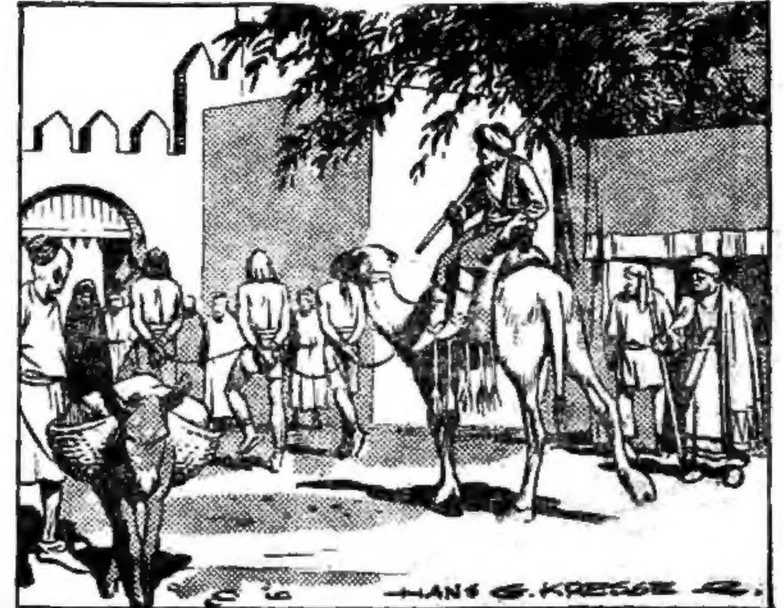

Het gevecht was kort maar hevig. De roverhoofdman, een gebaarde kerel met een groot zwaard, voerde zijn mannen aan met een grenzenloze moed. Met het laatste restje van zijn mannen besloot Eric zich over te geven. Omringd door de triompherende piraten stonden de mannen terneergeslagen bijeen. Met een triomphantelijke lach bekeek de hoofdman zijn buit en zijn blikken gleden goedkeurend langs Eric's gespierde gestalte. Op bevel van de kerel werd het scheepje leeggehaald en vervolgens tot zinken gebracht. Daarna zette de zeerover koers in Zuidelijke richting. Toen het piratenschip een haven binnenvoer van het vreemde land, waar de piraten thuis hoorden, stroomde de bevolking naar de kade, allerlei gissingen makend over de aard van de buit. Onder gejuich van de menigte werden de gevangenen aan wal gebracht en men hoorde allerlei opmerkingen over de dwerg en de jonge vrouw. Omgeven door een haag van bewakers werden de gevangenen naar een kerker gebracht, een oud somber gebouw met een dikke muur en kleine getraliede vensters. In de onderaardse kerkers bevonden zich nog meer gevangenen en toen Eric hun treurige toestand zag vroeg hij zich bezorgd af, wat de toekomst zoû brengen.

GEVANGEN EN VERKOCHT

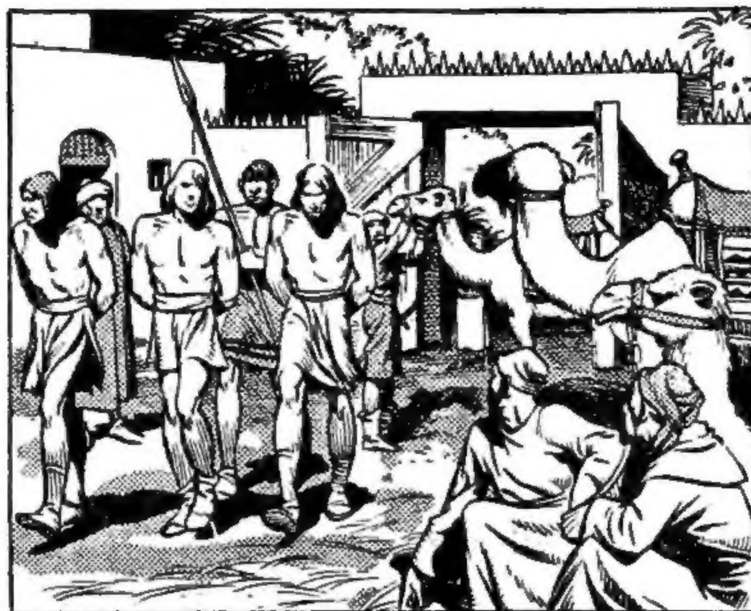

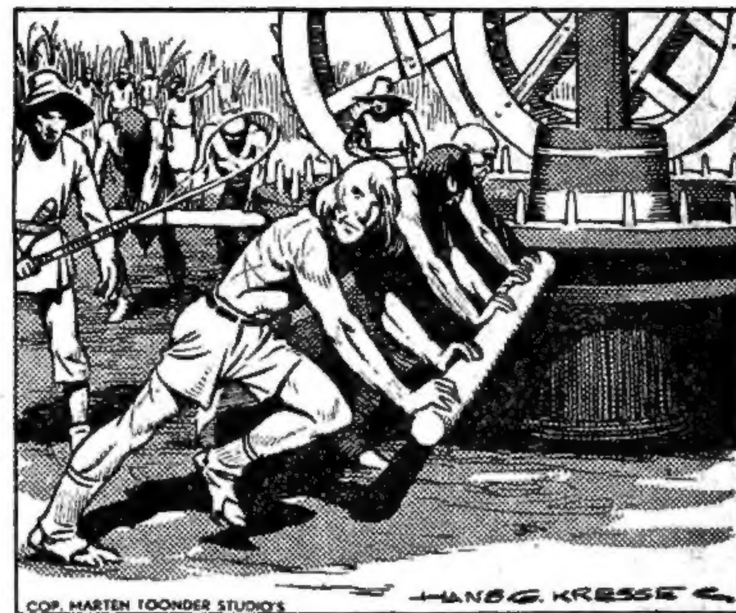

De dwerg, vrijwel onopgemerkt door de ruwe bewakers, keek opmerkzaam rond. — Al spoedig had hij ontdekt dat het met enige moeite wel mogelijk was tussen de tralies van de kleine vensters door te kruipen. Hij maakte Eric hier opmerkzaam op. „Niet denken aan kleine mensen", grinnikte hij. „Mij niet gevangen achter wijde tralies." Eric begreep de bedoeling en die avond kroop een kleine donkere figuur snel en onhoorbaar tussen de tralies door. Bij de muur van de gevangenis stond een schildwacht, maar met een paar snelle sprongen was Pum-Pum tussen de struiken verdwenen. Intussen bleek al spoedig wat men met de nieuwe gevangenen voor had. De volgende morgen al vroeg werden de krachtigste mannen uitgezocht en naar de slavenmarkt gevoerd. Ook Winonah onderging dit lot. Op de markt was het een drukte van belang. Alle kooplustigen van de plantages uit de omtrek waren toegestroomd. Als eerste werd Eric te koop aangeboden. Een grote kerel trad naar voren en monsterde de koningszoon met critische blik. Na een korte aarzeling gooide de man een lederen geldbuidel op het platform en Eric was verkocht. Toen kocht dezelfde man nog twee Hualpa-soldaten en na zijn koopwaar met een dik koord aan elkaar gebonden te hebben, begaf hij zich naar een op enige afstand liggende kameel. Met gebogen hoofd liepen de drie mannen voor de grote kameel, waarop hun eigenaar gezeten was, door de stad en verlieten deze door een der zware poorten. Angstig vroeg Eric zich af wat het lot van Winonah zou zijn. Hij had opgemerkt, dat twee rijkgeklede mannen haar wilden kopen

ERIC DE NOORMAN

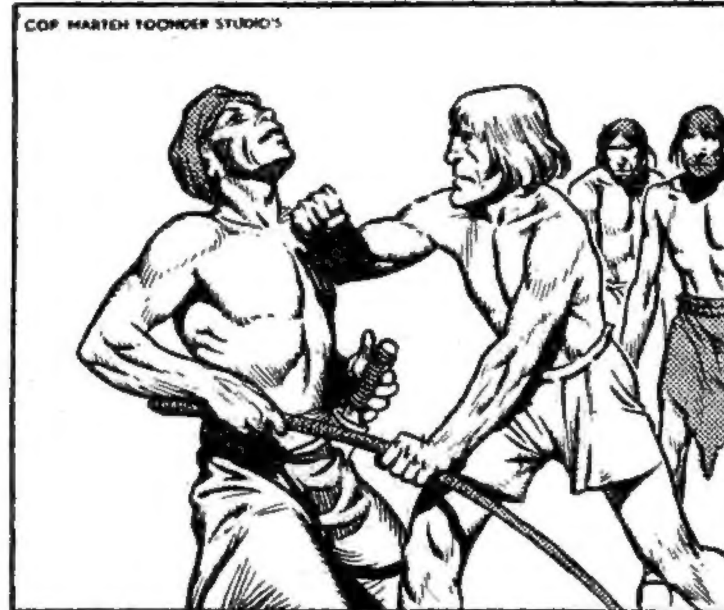

Winonah had met opeengeklemde lippen de verkoop van Eric aangezien en een diepe wanhoop maakte zich van haar meester. Dit leek het einde van alles. Zij wisten niet van elkaar waarheen en aan wie zij verkocht werden en misschien zouden zij elkaar nooit weer zien! Haar enige hoop had zij nog gevestigd op de dwerg, die de vorige avond ongemerkt had weten te ontvluchten en verlangend keek zij over het marktplein als verwachtte zij een wonderbare redding.... Maar in plaats daarvan trad een rijke heer naar voren en deelde de slavenhandelaar mee, dat hij het meisje wenste te kopen voor de Sultan van Akaiim. Met overleg begon de man een aantal goudstukken uit zijn buidel te peuteren, maar de handelaar zei met een grijns: „Geef die buidel maar hier, je hebt er een koopje aan." Zuchtend gooide de man de geldzak voor de voeten van de handelaar en de koop was gesloten. Inmiddels waren Eric en zijn twee makkers na een tocht van enkele mijlen aangekomen in de plantage van hun nieuwe meester. De slavenkoper gaf zijn buit over aan een aantal bewapende mannen. Het was er een bedrijvige drukte en de nieuwaangekomenen werden door de opzichters met nieuwsgierige blikken bekeken. Eric moest tezamen met vele anderen een groot rad in beweging houden, welke de bevloeiing van de landerijen verzekerde. Dag in dag uit liep hij in een grote cirkel te duwen aan een der houten spaken en de ruwe bewakers probeerden er met een zweep het tempo in te houden. Eric's toestand was verre van rooskleurig en hij zon op een middel tot ontsnapping....!

GEVANGEN EN VERKOCHT

Na de beëindiging van de dagtaak werden de slaven naar hun armzalige kwartieren gebracht. Hun weg voerde langs een poort, waar meermalen paarden van bezoekers stonden. Eric begreep, dat dit de enige mogelijkheid was voor een vlucht. De meeste slaven waren in een erbarmelijke toestand. Hun krachten waren uitgeput door het inspannende werk en gebrek aan voedsel. Voordat Eric zelf ook in een dergelijke toestand kwam, moest hij dus proberen nu zijn kans waar te nemen. Op een dag meende onze held de gelegenheid tot een vlucht te zien. Er trad een prachtige hengst voor de poort en de bewakers waren op niets bedacht. Loerend nam Eric de situatie op en onwillekeurig hield hij zijn pas in. Onmiddellijk trad een der bewakers naar voren. Op hetzelfde moment dat de man zijn zweep wilde gebruiken sprong Eric naar voren en gaf hem een geweldige kaakslag, gelijktijdig de zweep grijpend. Met een paar snelle sprongen was de Noorman bij het paard en sprong in het zadel! Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat de bewakers, die op zo'n brutale daad niet voorbereid waren, een ogenblik totaal verbijsterd waren. Van dit moment maakte onze held een handig gebruik. Met zijn zweep sloeg hij de poortwachters van zich af en na enkele kerels omver gereden te hebben, reed hij in woeste vaart de poort uit en de vrijheid tegemoet.

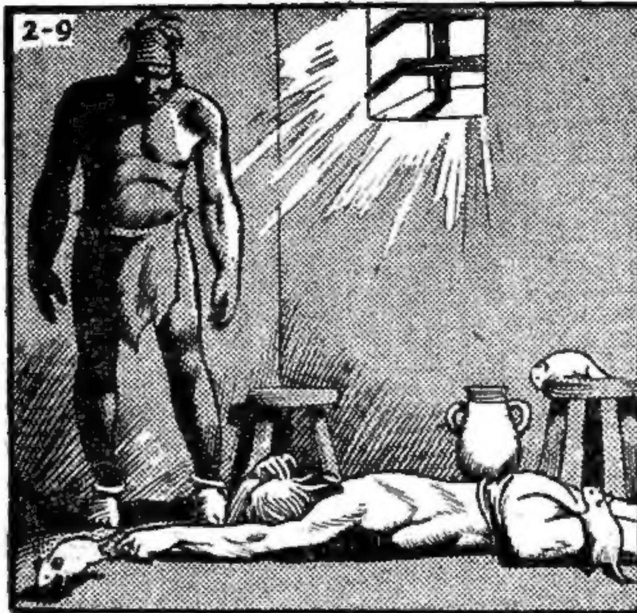
ERIC DE NOORMAN

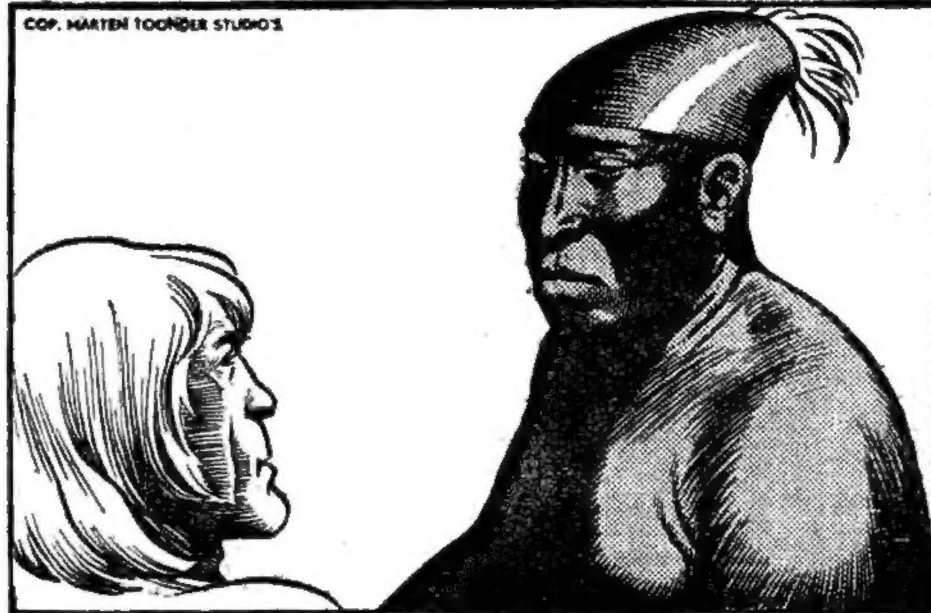

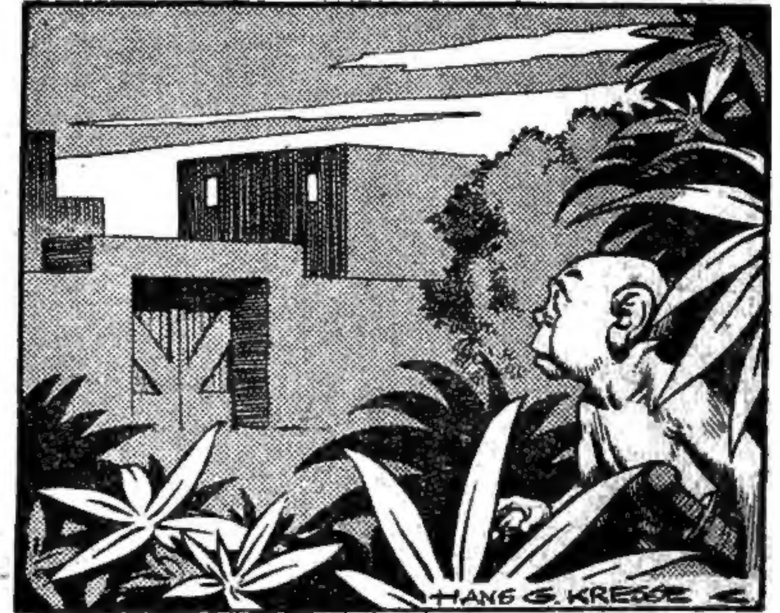

Het duurde niet lang, of Eric hoorde de kreten van zijn bewakers, die, na zich van hun eerste verbazing hersteld te hebben, een woedende jacht waren begonnen. De kamelen, die een veel grotere snelheid ontwikkelden, konden al spoedig Eric's paard inhalen en reeds zoemden de eerste pijlen om zijn hoofd! Plotseling stortte zijn paard ter aarde en Eric was enige ogenblikken versuft door de tuimeling, die hij had gemaakt. Een juichkreet ging op onder zijn achtervolgers, die snel afstegen! Eric liet de kerels, die met pijl en boog gewapend waren, naderen en toen striemde zijn grote zweep meedogenloos over hen heen. „Daar krijgen jullie wat van je eigen medicijn," riep hij. Maar hoe verwoed hij ook om zich heen sloeg, zijn ontvluchtingspoging was mislukt.... Een pijl trof zijn rechter schouder en met een gekreun moest Eric zijn zweep loslaten. Onmiddellijk werd hij nu overmeesterd en in triomf voerde men hem terug naar de plantage. Daar werd hij voor een opzichter geleid en deze commandeerde: „Twintig stokslagen en dan in de donkerste kerker met deze weerspannige slaaf..!"

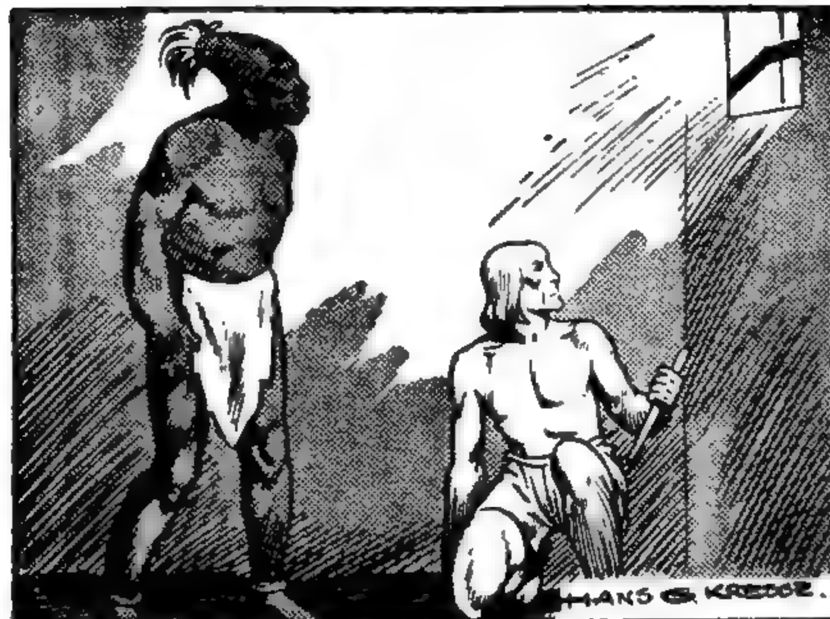

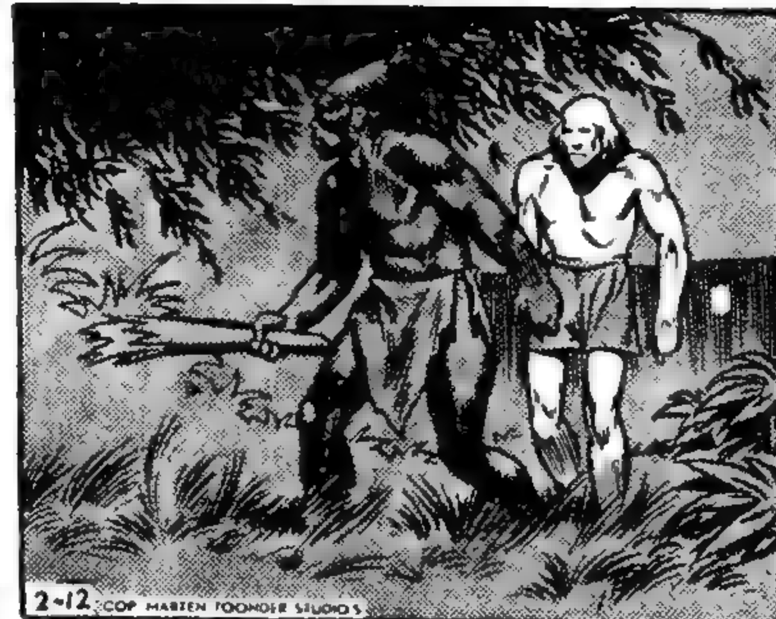
Eric hoorde deze uitspraak onbewogen aan. Een grote kerel diende hem de twintig stokslagen toe. De tanden op elkaar geklemd onderging Eric deze tuchtiging. Onder zware bewaking strompelde Eric daarna naar een stenen gebouw. Wankelend betrad hij zijn kerker en zo uitgeput was hij, dat hij de grote neger niet opmerkte, die met een angstaanjagend gebrom op zijn twee bewakers zou zijn gesprongen, als hij niet in bedwang was gehouden door hun wapens.....! Eric zonk met een pijnlijke kreun ter aarde. Langzaam trad de reusachtige neger naderbij.... Hij sloeg de nieuwaangekomene nauwlettend gade. Eric kwam bij uit zijn verdoving doordat iemand water over zijn slapen gooide en de ogen openend zag hij een grote, zwarte man voor zich zitten. Nog nooit had onze held een dergelijk mens gezien en ongerust vroeg hij zich af wat hem nu weer boven het hoofd hing. Toen hij echter de medelijdende uitdrukking in 's mans ogen opmerkte was hij gerustgesteld. „Dzogolo", zei zijn celmakker. „Afrika nètsô!" Eric haalde zijn schouders op. Hij begreep het niet.... „Dzogolo", herhaalde de reus en wees op zichzelf. Eric antwoordde eveneens op zichzelf wijzend: „Eric". „Eric" herhaalde de zwarte man tevreden en een brede grijns ontblootte een rij prachtige witte tanden. Daarmee was de conversatie tot een voorlopig einde gekomen.

Toen de zon achter de horizon verdwenen was ritselde het in de struiken tegenover de poort en een kleine gestalte trad voorzichtig te voorschijn. Het was Pum-Pum de dwerg. Hij tuurde enige ogenblikken oplettend om zich heen en sloop toen door de struiken langs de muur.

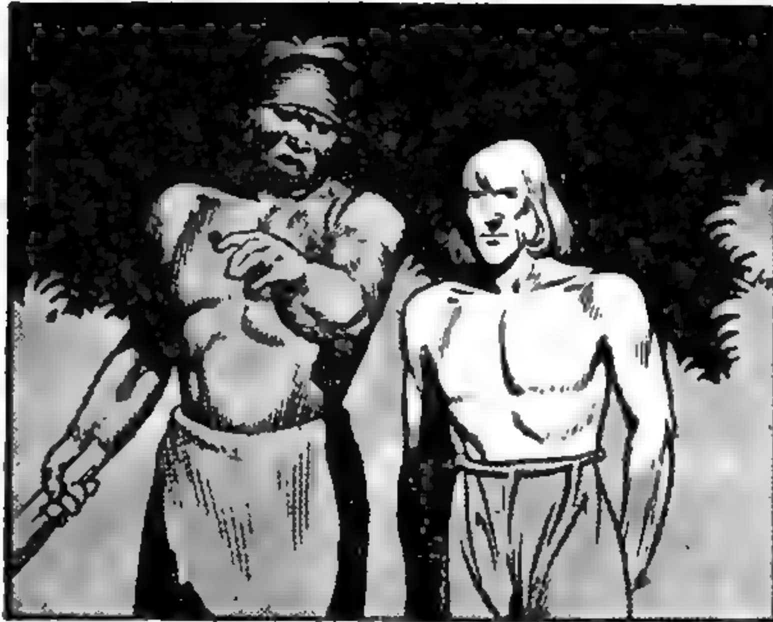
ERIC DE NOORMAN

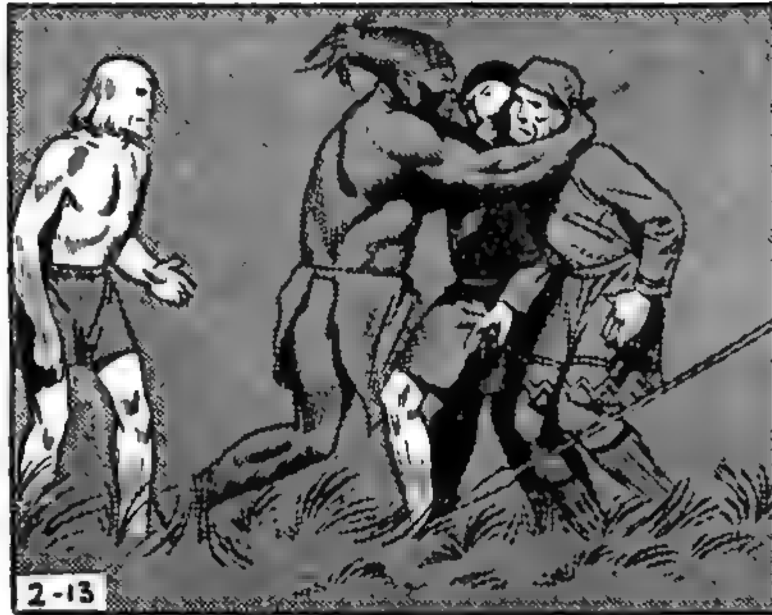

Eric kon goed met de zwarte Dzogolo opschieten, hoewel hij niet veel begreep van het taaltje, dat de man sprak. Het bleek echter na veel gebarentaal, dat Dzogolo „civetkat" betekende. Verder wist Dzogolo Eric met heel veel moeite duidelijk te maken dat hij in een bootje op zee voer, toen hij door de zeerovers werd gevangen genomen. Reeds enkele dagen zat Eric in de kerker, toen op een avond iets met een zacht gerucht op de lemen grond van hun cel viel! Argwanend staarde de neger naar het kleine raampje waar het voorwerp doorheen gekomen was. Eric zag tot zijn grote vreugde, dat het een vijl was....! Hij begreep niet, wie hem dit instrument gegeven kon hebben, maar aanvaardde het dankbaar. Vlug legde hij Dzogolo het doel van de vijl uit en deze glimlachte verblijd. Ogenblikkelijk begonnen de beide mannen nu, zo zacht mogelijk, de tralies te bewerken. Na dagen onafgebroken werken waren Dzogolo en Eric er in geslaagd de tralies door te vijlen en een voor een werkten de beide gevangenen zich naar buiten. De nacht was vol geheimzinnige oerwoudgeluiden, maar het geoefende oor van de neger hoorde niets dat op gevaar duidde.... Zo geruisloos mogelijk slopen de beide mannen door de tuin. Als enig wapen hadden zij een stevige tak, welke de neger van een boom gerukt had. Eric's arm, hoewel vrijwel genezen, deed nog pijn en in een gevecht zou hij nog niet veel kunnen doen. „Zoeken muur", gromde Dzogolo en wijzende in de richting van de hoofdgebouwen vervolgde hij: „Gevaarlijk daar!"

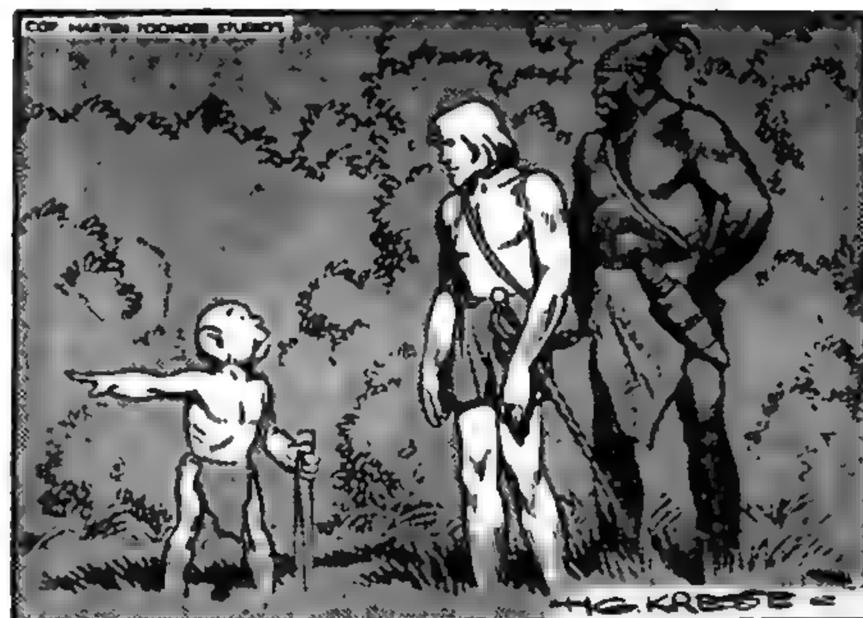

Als schimmen bewogen de vluchtelingen zich door de nacht. Voor zover zij hoorden was alles stil in hun omtrek. Maar toch slopen er bewakers door de plantages om eventuele ontvluchtingspogingen te verhinderen. Plotseling kraakte het zachtjes in de struiken links van de twee ontsnapten en met een schok stond Dzogolo stil. „Halt", riep een barse stem en een moment later traden twee bewakers tussen de struiken vandaan. Op het zien van de grote neger aarzelden zij even, maar toen stormden zij, alarmkreten slakend, naar voren. Het was een hachelijk ogenblik: de bewakers riepen met hun luide stemmen het hele kamp wakker. Eric zette zich in postuur, vastbesloten zijn pas herwonen vrijheid zo duur mogelijk te verkopen. Maar op hetzelfde moment wierp Dzogolo met een grauw zijn knuppel van zich af en nam een sprong in de richting van de bewakers. Nog voor dezen van hun speren gebruik hadden kunnen maken, waren zij in zijn ijzeren greep gevangen en de kolossale neger sloeg de hoofden van de twee mannen tegen elkaar. Zonder een geluid te geven zonk een van hen versuft ter aarde. De andere, hoewel wat duizelig, bleef staan en gilde uit alle macht om hulp, die in de verte reeds kwam opdagen. Maar daar wachtten Eric en Dzogolo niet op. Met grote sprongen renden zij de tuin in en verborgen zich onder het struikgewas. Met kloppend hart hoorden zij hun achtervolgers schreeuwend en gillend naderen.

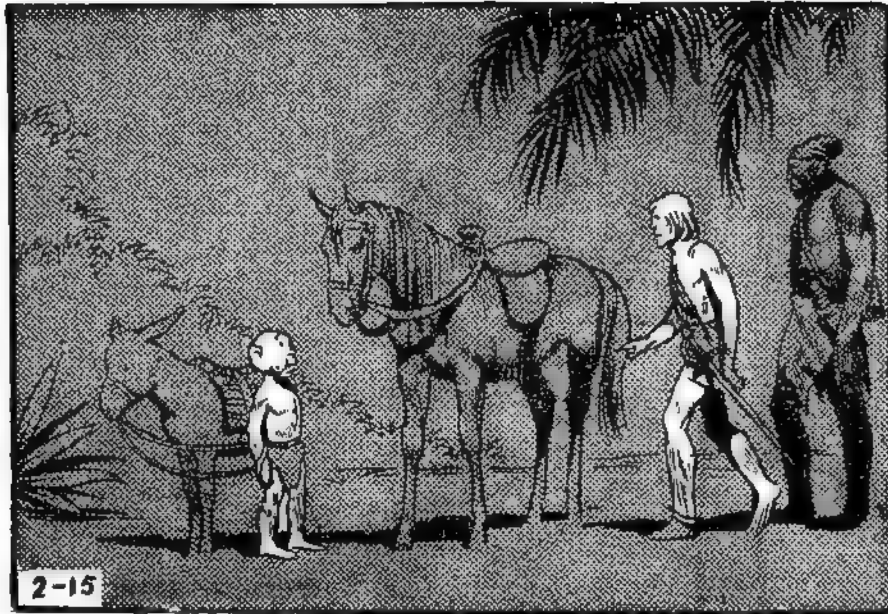

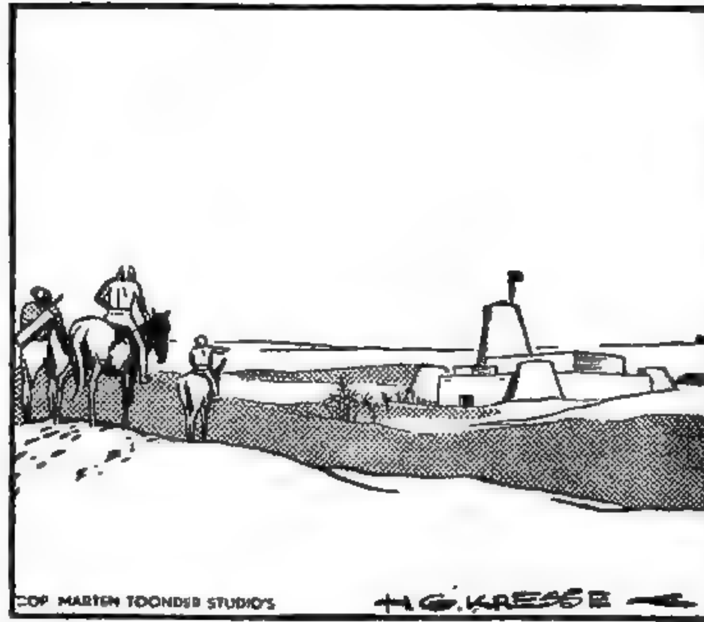

Doodstil wachtten beide mannen af. Het geluid van de stemmen drong duidelijk tot hen door en meer dan eens kwam een gedaante langs de struik waar zij zich verscholen hadden. Na verloop van tijd verwijderden de geluiden zich, de bewakers waren in een ander gedeelte van de tuin gaan zoeken. Toen de stilte weergekeerd was over de plantage slopen Dzogolo en Eric, op alles voorbereid, uit hun schuilplaats. Hoewel niets dan de gewone bosgeluiden te horen waren, bestond de mogelijkheid, dat een paar bewakers in de buurt in een hinderlaag lagen. Langzaam en voorzichtig slopen zij voort in de richting van de muur, toen eensklaps een zacht gefluit hen als vastgenageld deed stilstaan.

Het geluid kwam uit de richting van de muur. Doodstil stonden de twee mannen te luisteren en daar werden, boven op de muur, een paar takken uit elkaar geschoven en Eric ontwaardė.... Pum-Pum de dwerg!!! „Kom", fluisterde het dappere kereltje. Met een sprong wist Dzogolo de ıand van de muur te grijpen, waarna de reusachtige man zich schijnbaar zonder de minste moeite optrok.... Dzogolo reikte Eric de hand en als een veertje werd de Noorman op de muur getild. In minder dan geen tijd stonden de vluchtelingen nu veilig aan de andere kant van de omheining. Fluisterend verzocht het dwergje, dat vol ontzag naar de grote neger opkeek, hem te volgen.

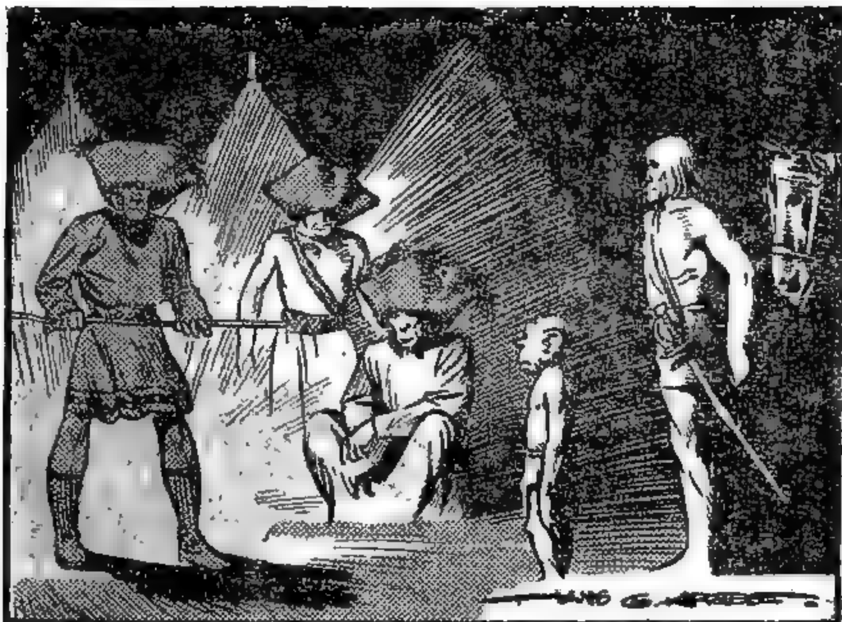
ONTSNAPT

Eric en Dzogolo volgden de dwerg. De neger keek met merkbare verbazing naar het kleine kereltje en die op zijn beurt gluurde af en toe bedachtzaam in de richting van de reus. Daar het nog te gevaarlijk was om te spreken, besloot Eric later uitleg te vragen. Na een tocht door het struikgewas bereiken zij een kleine opening en daar sprak Pum-Pum fluisterend: „Paard voor Eric, ezel voor Pum-Pum. Geen paard voor hele grote baas. Niet weten hij komen." Toen Eric nieuwsgierig vroeg waarheen zij wel zouden gaan, antwoordde het mannetje trots: „Mij weten Winonah!" Met deze uitleg moest onze Noorman genoegen nemen en zij begaven zich op weg. Daar Dzogolo hen niet bij kon houden, legden zij de weg stapvoets af en toen de zon opging bevonden zij zich te midden van de kale woestijnachtige vlakte. Aan de horizon doemde eindelijk de omtrek van een groot bouwwerk op en toen zei Pum-Pum: „Sultan van Akaiim. Hij wonen hier. Daar ook Winonah!" Eric vroeg zich af hoe hij er in zou kunnen slagen, Winonah achter die dikke muren vandaan te halen. Bevreesd, dat de wacht op de transen hun aanwezigheid zou ontdekken, trok het troepje zich achter een terreinglooiing terug. Daar spraken zij af dat Eric tegen de avond op verkenning zou uitgaan. Toen de duisternis was ingevallen sloop onze held behoedzaam tot vlak bij de burcht en nam het bouwwerk goed in ogenschouw. Al spoedig bleek hem dat van een ongemerkt binnen dringen geen sprake zou zijn en onverrichterzake keerde Eric terug naar zijn kameraden, die intussen gelegenheid hadden gehad, eens nader kennis te maken.

ERIC DE NOORMAN

Nauwelijks was hij in de kleine legerplaats terug of de dwerg riep met een opgewonden stemmetje: „Licht! Heel ver ver, licht!" Eric keek in de aangewezen richting en ontwaarde in de verte een klein flikkerend licht. Daar een terugkeer naar de piratenstad gelijk zou staan met zich vrijwillig aanbieden als slaaf, en zij ook onmogelijk zonder eten en drinken midden in de onherbergzame woestijn konden blijven, besloten zij een onderzoek in te stellen naar de oorsprong van het licht. In een boog reden zij om de burcht van de sultan heen en na enige tijd zagen zij dat het licht het schijnsel van een kampvuur was. Toen zij binnen de lichtkring van het hoogoplaaiend vuur kwamen, traden enkele woestijnbewoners naar voren en dreigend werden de speren geheven. Het bleek, dat zij in een kampement van het woestijnvolk waren aangeland. De hoofdman beval de mannen de wapens te laten rusten en met een niet onvriendelijk gebaar nodigde hij de reizigers uit bij het vuur te komen zitten. In korte trekken legde Eric uit wat de oorzaak van hun komst was en de mannen luisterden aandachtig. „Gij zijt een vreemd stel", gromde de hoofdman en wees veelbetekenend op Eric's blonde haar. „Een veel te kleine man, een veel te grote man en een man met witte huid en geel haar! Ik weet niet of ik uw verhaal geloven kan!" Een instemmend gemompel deed zich horen en eensklaps veranderde de houding van de hoofdman: „Neemt hen gevangen, het zijn spionnen van de Sultan van Akaiim."

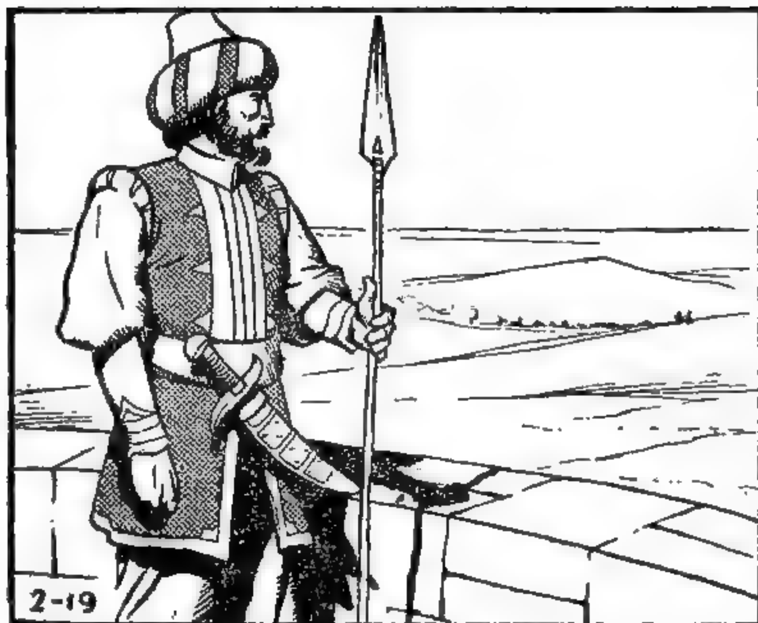

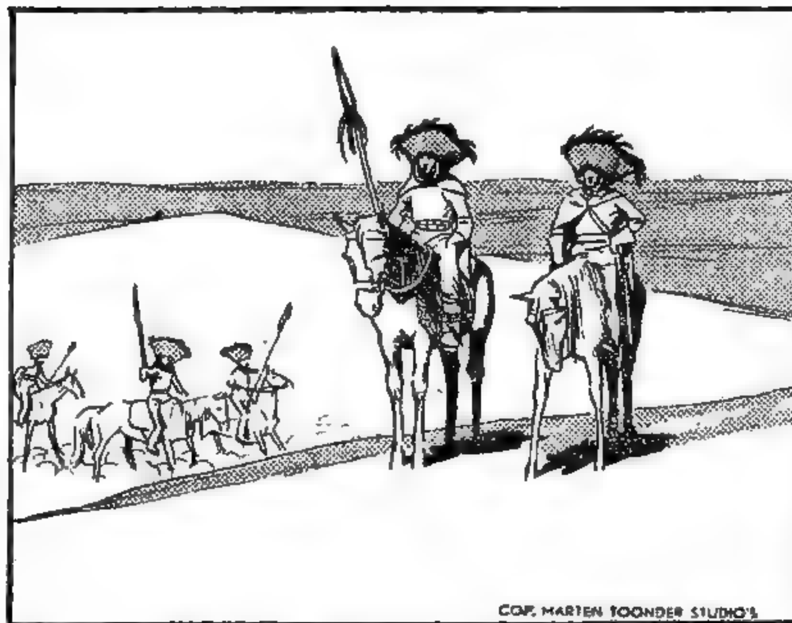

Op de woorden van de hoofdman kwam het hele kamp in rep en roer. In minder dan geen tijd waren de drie vrienden omsingeld en met speren in bedwang gehouden. Dzogolo bromde woest en zijn tanden knarsten gevaarlijk. Ondanks het feit dat de neger ongewapend was maakte dit toch indruk en onwillekeurig gingen de woestijnbewoners een eindje achteruit.
Inmiddels trachtte Eric de hoofdman op luide toon te overtuigen van de waarheid van zijn verhaal en eensklaps kreeg hij een idee. Hij wendde het opperhoofd zijn rug toe en toonde de striemen van de zweepslagen die men hem op de plantage had gegeven. Langzaam werd het stil en de krijgers lieten hun wapens zakken toen de hoofdman eindelijk zei: „Geelhaar spreekt de waarheid. Hij kan vrijuit gaan.” Uit de houding van het woestijnvolk was Eric intussen gebleken, dat het vijanden waren van de Sultan van Akaiim. Hier zag hij een mogelijkheid hulp te verkrijgen. Nogmaals legde hij de woestijnbewoners uit dat zijn vrouw gevangen zat in de burcht van de sultan. Nu bleek, dat verscheidene vrouwen van de stam van dit volk hetzelfde lot deelden. Ook het woestijnvolk zon op wraak. Eric en de hoofdman besloten gezamenlijk een poging te wagen, de vrouwen te bevrijden en Eric opperde een plan. Toen onze held uitgesproken was juichte het kamp en de hoofdman stak plechtig zijn hand uit: „Wij zijn uw man, Geelhaar. Morgen zullen wij de sultan van Akaiim overwinnen!”

ERIC DE NOORMAN

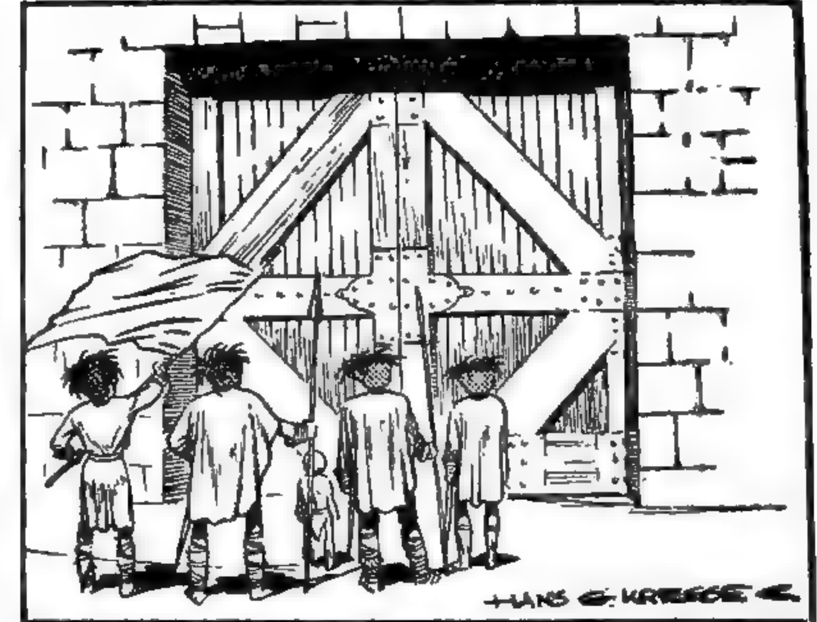

De wacht op de grote uitkijktoren van de burcht van de sultan bemerkte 's morgens vroeg, toen de zon nog nauwelijks boven de kim was, een stofwolk, die zich tussen de heuvels bewoog. Toen hij goed keek zag hij een aantal witte figuurtjes die met grote regelmaat van achter een heuvelrug te voorschijn kwamen, om dan door een volgende aan het oog onttrokken te worden. Aandachtig keek hij naar de grote stoet ruiters en toen zag hij, dat de stroom maar steeds aanhield, werd hij angstig. Er trok daar een heel leger op hen af. In paniek begaf hij zich naar de commandant van de wacht, om de aanwezigheid van een vijandig leger te melden.... Van een heuveltop af sloegen Eric en de hoofdman van het woestijnvolk de burcht gade. Het handjevol mannen dat de stam telde, trok in een lange rij om een heuveltop heen, zodat het van verre net was of een heel leger voorbij trok. Dit was het eerste deel van Eric's plan, en nu maakten zij zich op het tweede deel te gaan uitvoeren. Maar onder de woestijnkrijgers bevond zich een tweetal geheimzinnige kerels, die sedert Eric's komst in het kamp hem nog geen ogenblik uit het oog hadden verloren. Ook nu sloegen zij alle verrichtingen van onze held met scherpe ogen gade.

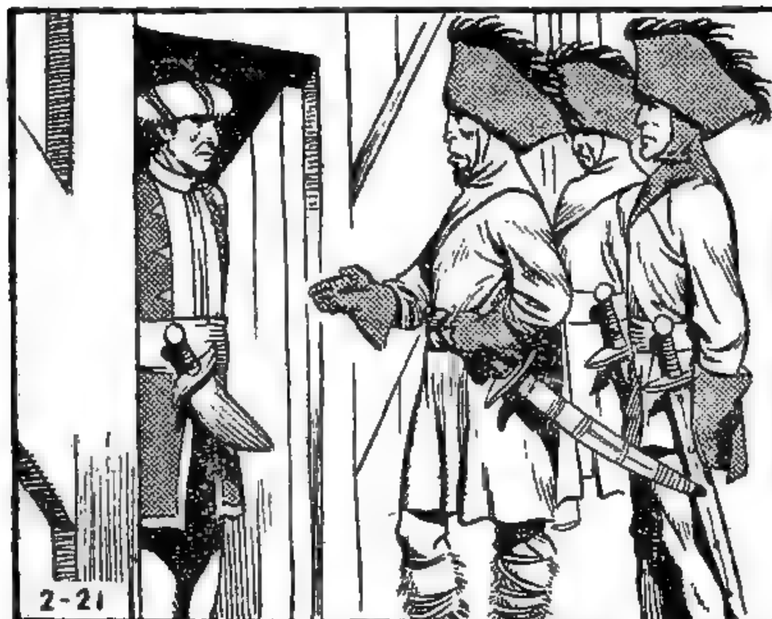

Gedurende de nacht sloegen de woestijnmannen hun kamp op achter een heuvel, uit het gezicht van de wachtposten op de transen van de burcht. De wachtposten waren verdriedubbeld en het gehele slot was in staat van alarm. Algemeen verwachtte men een massale aanval van een groot leger, niet wetend, dat er zich slechts een handjevol mannen in de woestijn bevond. Bij het krieken van de dag begaven Eric, Pum-Pum, de hoofdman en een escorte van tien strijders zich op weg naar de burcht, onder meevoering van witte vlaggen. Nu werd het tweede deel van Eric's plan uitgevoerd. „Geelhaar ziet wel, dat ons handjevol mannen niets kan uitrichten tegen de dikke muren, waarachter deze vrouwenrover zich verschuilt", bromde de hoofdman onder het rijden en Eric kon hem slechts gelijk geven.

Het bouwwerk was vrijwel onneembaar. Onder een palmbosje steeg het groepje af en zwaaiend met de witte vlag traden zij tot voor de machtige poort.... Niets gebeurde er echter en besluiteloos wachtten de mannen af.

ERIC DE NOORMAN

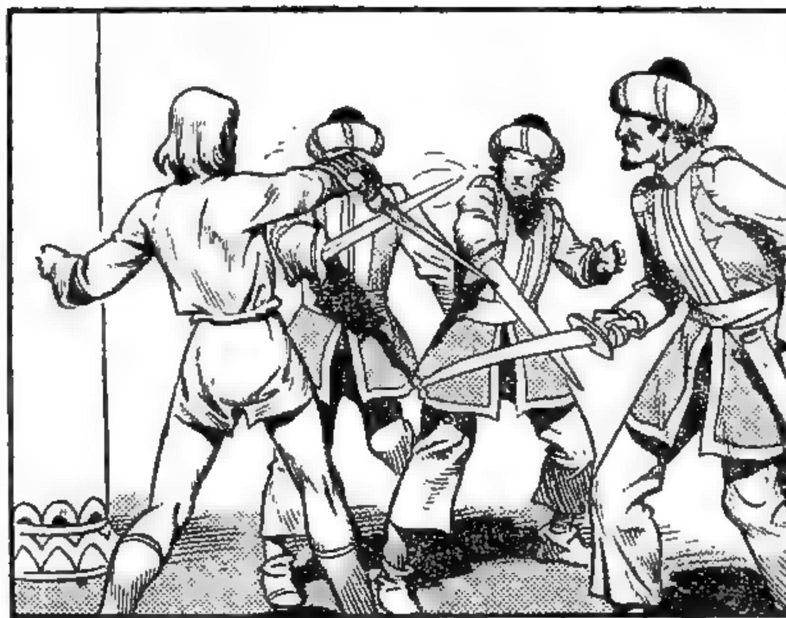

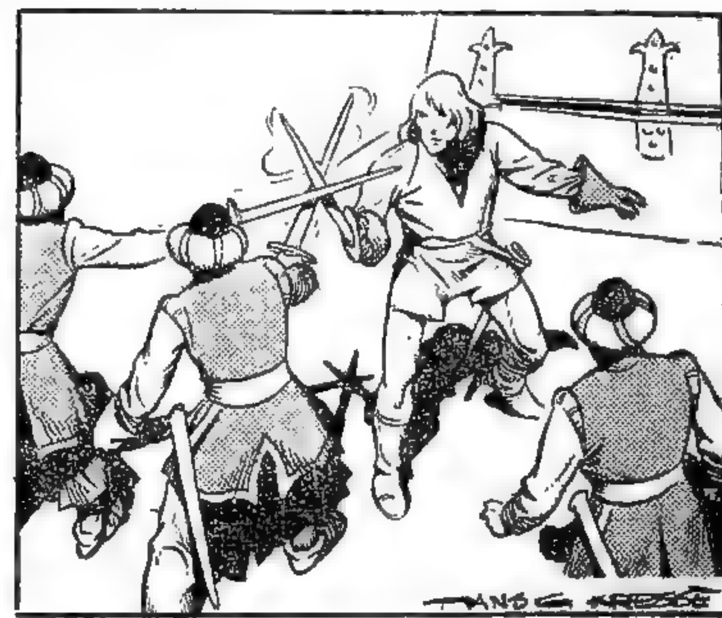

Eindelijk, toen zij reeds op het punt stonden onverrichterzake terug te keren, werd de kleine deur in de poort geopend en een schildwacht verscheen. De hoofdman bracht nu het doel van zijn komst over en na het deurtje weer zorgvuldig gesloten te hebben, verwijderde de schildwacht zich, om uitsluitsel te gaan halen bij zijn bevelhebbers. Na verloop van tijd werd het deurtje weer geopend en men verzocht de deputatie binnen te treden. Onder zwaar geleide werden de mannen naar de troonzaal geleid en daar stond Eric van aangezicht tot aangezicht met de man, die hem Winonah ontstolen had. Eric deed het woord. Met een dreigende stem zei hij: „Het leger van het woestijnvolk staat gereed de muren van uw rampzalig slot onder de voet te lopen. Slechts een spoedige overgave kan u en de uwen redden. Levert ons de vrouwen uit die gij ons ontstolen hebt en gij kunt vrijuit gaan. Zo niet, dan zult gij gevangen genomen worden." Een moment was het stil in de geweldige zaal. De kleine oogjes van de sultan tuurden in de onbewogen gezichten van zijn tegenstanders. Hun strakke masker verraadde niet, in welke angstige spanning zij het antwoord op de boude woorden van Eric afwachtten. De dwerg keek zelfs heel dapper. Toen donderde de stem van de roofzuchtige sultan: „Grijpt hen, werpt hen in de kerkers voor de dieren. Deze miserabele woestijnrovers, die mij de les willen voorschrijven."

Het bevel van de sultan was het begin van de strijd. Ogenblikkelijk schaarden de mannen van het woestijnvolk zich dicht aaneen en weerden de eerste slagen af, die de ijlings toegestroomde soldaten van de sultan uitdeelden. Eric gooide zijn hoed en mantel, die hem slechts hinderden, af en hield zich zo goed mogelijk een drietal tegenstanders van het lijf. Zijn grote vaardigheid als zwaardvechter was zijn behoud. Ongemerkt werd hij van de anderen afgezonderd, die, zoals een snelle blik hem vertelde, in een gevecht op leven en dood verwikkeld waren met hun numeriek veel sterkere tegenstanders. Ondanks hun overwicht bleken de soldaten van de sultan toch een zeker respect voor onze Noorman te hebben, dit nam evenwel niet weg, dat hij steeds verder achteruit gedrongen werd. Eensklaps schreeuwde een zijner tegenstanders een kort bevel. Eric kon de zin niet begrijpen, maar was op alles voorbereid. Hij kon niet zien hoe achter hem een luik in de vloer langzaam open ging. En ook besefte hij niet, dat de tegenstander hem langzaam maar zeker in de richting van dit luik dreef....!

ERIC DE NOORMAN

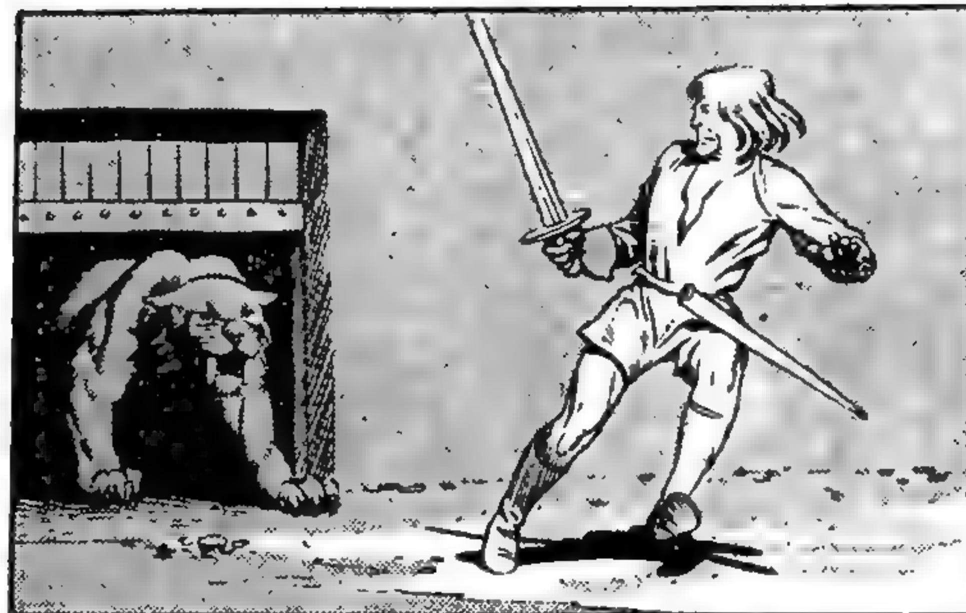

Eric leverde een prachtig gevecht tegen zijn drie tegenstanders, maar het was alles vergeefs! Hij merkte dat een der kerels ophield met vechten en met een stiekume grijns opzij trad. Dit maakte hem wantrouwend.... maar te laat! Een der mannen deed een uitval en toen Eric, om diens zwaard te ontwijken, achteruit sprong, vond zijn voet geen houvast! Het laatste wat hij zag, voor hij achterover in het valluik viel, waren de grijnzende gezichten van de drie soldaten.... Met een plof kwam onze vriend een aantal meters lager op de harde kleigrond terecht.... Een poosje was Eric versuft van de schok.... toen stond hij moeizaam op en keek eens om zich heen. Hij bevond zich in een kleine vierkante ruimte, welke aan één kant toegang gaf tot een ruime onderaardse kelder. Eric besloot eens te onderzoeken of er een mogelijkheid tot ontsnappen was. Al spoedig bleek dat dit niet het geval was. Een scherpe muskuslucht drong in zijn neus en gelijktijdig ontwaarde hij een aantal skeletten, die daar op de grond lagen. Verontrust vroeg hij zich af, waar hij nu weer terecht was gekomen.

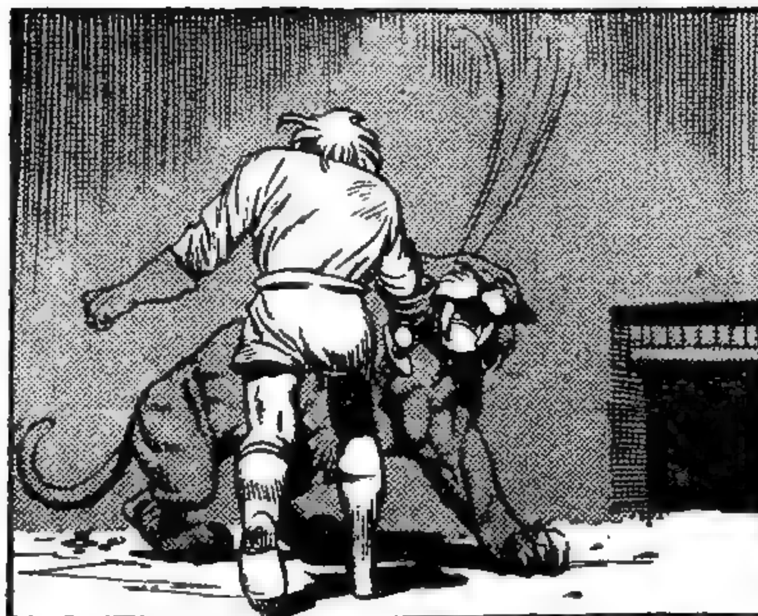

Een soort luik in de muur trok zijn aandacht en hij onderwierp het aan een nauwkeurig onderzoek.... Hier was de muskuslucht sterker dan ergens anders en Eric begreep dat het onderaardse hol door een of ander beest bewoond moest worden. Plotseling vernam hij een geluid achter het luik, dat hem het bloed in de aderen deed stollen. Haastig pakte hij zijn zwaard en deed enkele schreden achteruit. Bijna op hetzelfde moment ging het luik piepend en knarsend omhoog en een grote sabeltandtijger trad te voorschijn.... Verschrikt sprong Eric achteruit. Zo'n dier had hij nog nooit ontmoet! Likkebaardend schoof het monster naderbij en Eric week steeds meer naar de muur terug. Zou hem in deze sombere kerker, ver van zijn mooie Noorwegen, eenzelfde lot beschoren zijn als de rampzaligen, wier overblijfselen hier in het rond lagen? Stevig omklemde hij zijn zwaard en wachtte het naderbijsluipende dier af....

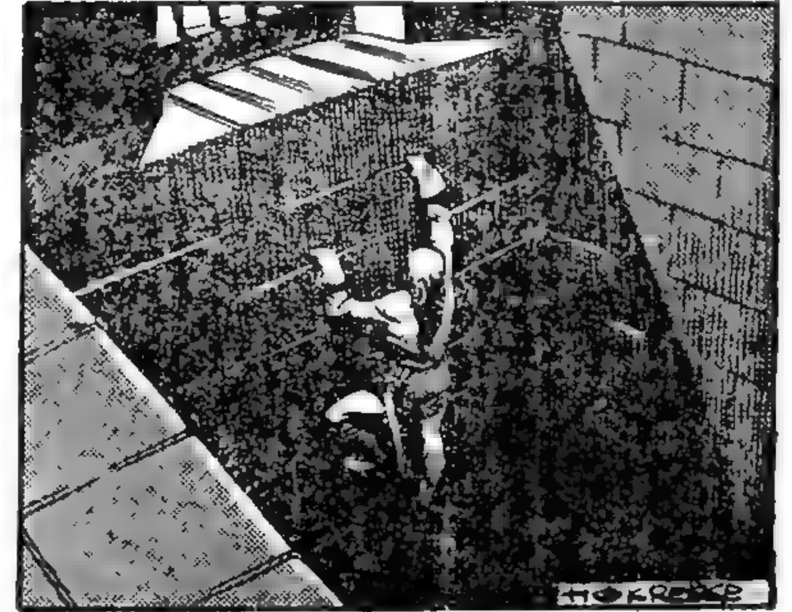

Met een plotseling gebrul sprong het monster vooruit. Zijn lange, geweldige tanden raakten Eric's hemd. Maar onze held kon tijdig opzij springen en de kop van het dier sloeg met een gedreun tegen de wand. Gelijktijdig hief Eric zijn zwaard en stootte toe. Het wapen trof de sabeltandtijger en woedend brullend sprong het dier achteruit. De rechterpoot van de tijger hing slap neer en hinkend probeerde hij onze held aan te vallen.... Maar nu was Eric in het voordeel. Keer op keer sloeg hij toe om direct daarna snel achteruit te springen. De sabeltandtijger brulde en raasde en zijn gele ogen flikkerden woedend, maar hij was niet meer in staat Eric te treffen. Toen Eric bemerkte dat het dier moe werd, naderde hij het zo dicht mogelijk en voor de laatste maal toestotende beëindigde hij de strijd! Met knikkende knieën stond Eric bij zijn verslagen vijand en veegde over zijn voorhoofd.... Deze bedreiging was afgewend, maar hoe kwam hij nu uit deze hermetisch afgesloten kerker?

IN DE KELDER DES DOODS

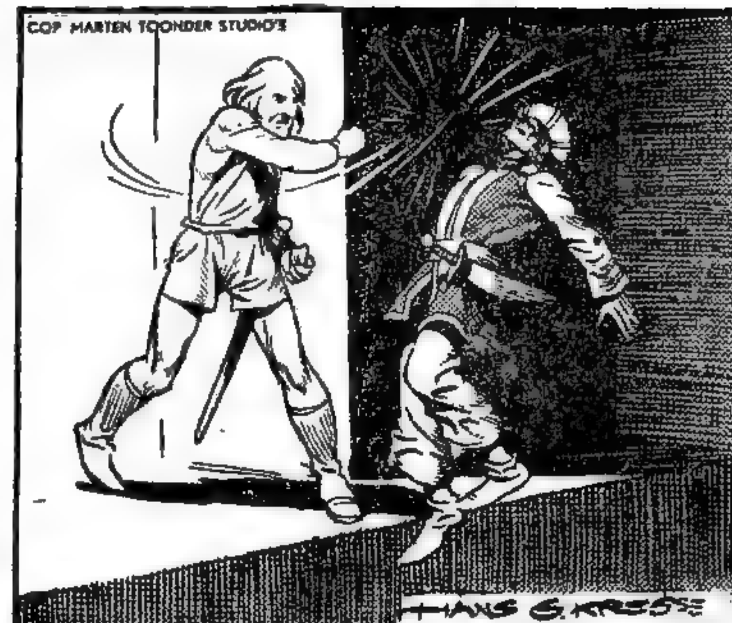

Na 't gevecht met de sabeltandtijger zocht Eric op een middel om uit zijn kerker te komen. Het luik stond nog steeds open en hij besloot een kijkje te gaan nemen in de ruimte daarachter. Op alles voorbereid trad Eric in de nauwe doorgang en even later stond hij in een kleine vierkante ruimte. Omhoog kijkend zag Eric, dat op grote hoogte in een der muren een getraliede deur was, waar licht doorheen viel. Hier was misschien een mogelijkheid tot ontsnappen! Hij gordde zijn zwaard om en begon de moeilijke klimpartij naar boven, gebruikmakende van kleine uitsteeksels in de grove stenen. Met zijn pijnlijke spieren werkte hij zich omhoog en stak tenslotte zijn hoofd boven de rand uit. Ogenblikkelijk trok hij dit echter weer terug, want aan de andere zijde van de getraliede deur stond een grote soldaat op wacht....

ERIC DE NOORMAN

Zo onhoorbaar mogelijk werkte Eric zich naar een zijkant en klom op de smalle rand die langs de afgrond liep. Voorzichtig gluurde hij om een hoekje en pijnigde zijn hersens om een middel te vinden om uit deze benarde toestand te geraken. De man was zich niet van Eric's aanwezigheid bewust en dit stemde Eric tot nadenken. Hoogstwaarschijnlijk verkeerde de man in de veronderstelling dat de sabeltandtijger hem onschadelijk gemaakt had. Eensklaps viel Eric's oog op een sleutel die de man in zijn brede gordel droeg en er kwam een idee in hem op. Onze held sloop tot achter de kerel en op hetzelfde moment dat deze het gerucht hoorde werd een hand op zijn mond gelegd en zijn hoofd met kracht tegen de ijzeren tralies gebeukt. Een moment was de soldaat versuft door de kracht waarmee hij tegen het hek sloeg en in die tijd griste Eric de sleutel weg en opende de deur. Hij trok de zich verwerende man naar binnen en liet hem in de diepte verdwijnen. Een doffe slag, toen was alles stil. Snel sloot Eric de traliedeur en sloop de gang in.

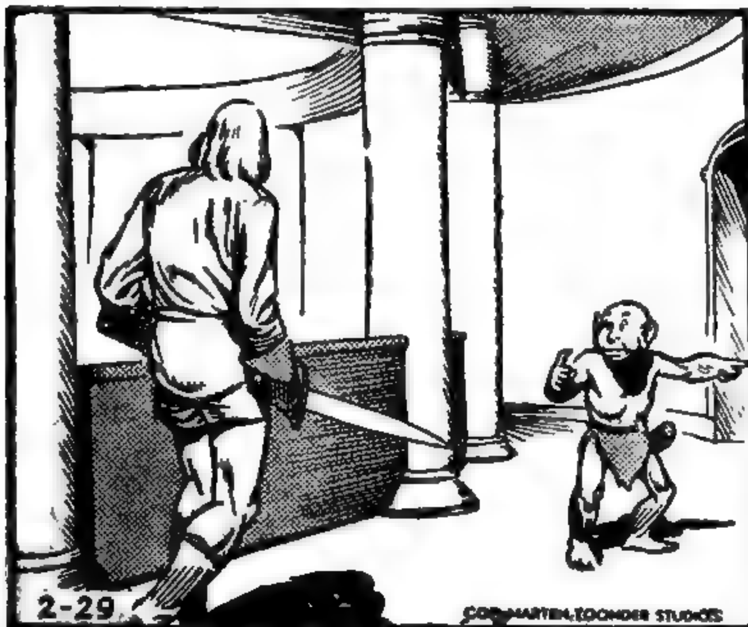

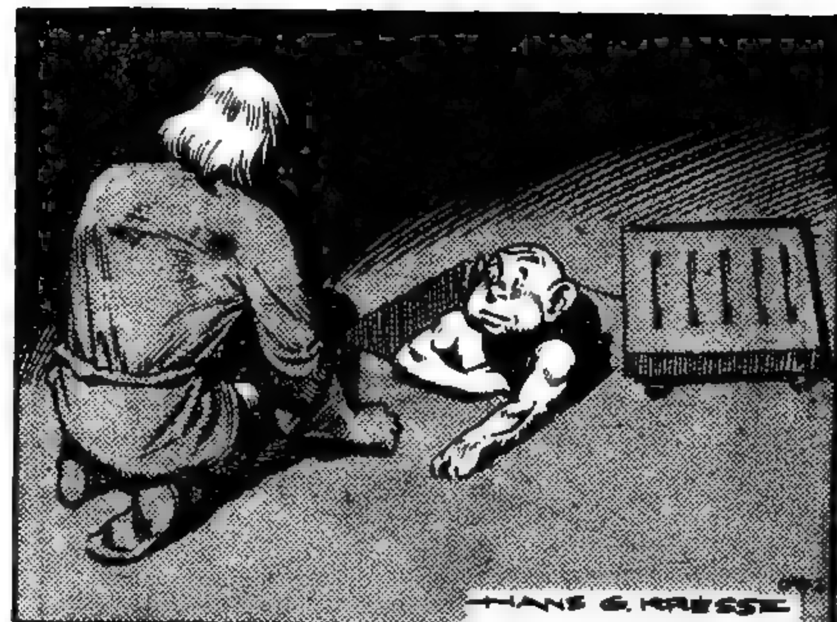

Snel, doch op zijn hoede, sloop Eric door de gangen. Hij vroeg zich af wat het lot zou zijn van zijn kameraden en hun hoofdman. Over Pum-Pum maakte hij zich het meest ongerust: het kleine kereltje was hulpeloos in een gevecht van gewapende mannen. Zijn eigen toestand was verre van rooskleurig. De Noorman bevond zich temidden van vijanden in een hem totaal onbekend gebouw en slechts gewapend met een zwaard. Het leek Eric het beste Winonah te bevrijden en te proberen ongezien de poort te bereiken en zich dan desnoods met geweld een doortocht te banen. Hij begreep echter wel dat de kans van slagen zeer gering was. Allereerst was het zaak, de vertrekken van de sultan op te sporen. De gang waarop Eric zich bevond leidde hem naar een soort galerij, die langs een grote, ronde zaal liep.
Enkele brede trappen voerden naar beneden. Daar stond reeds een hindenis in de vorm van een robuste schildwacht, die hij onmogelijk onhoorbaar naderen kon. De man stond daarvoor te veel in het midden van de zaal. Bovendien was er niets waarachter Eric zich kon verbergen als hij ongezien wilde naderen. Peinzend nam hij de situatie in zich op. Er restte hem niets anders dan weer terug te gaan langs dezelfde weg die hij gekomen was. En toen trof een zwak geluid zijn oor. Het leek of er iemand naderde....!

ERIC DE NOORMAN

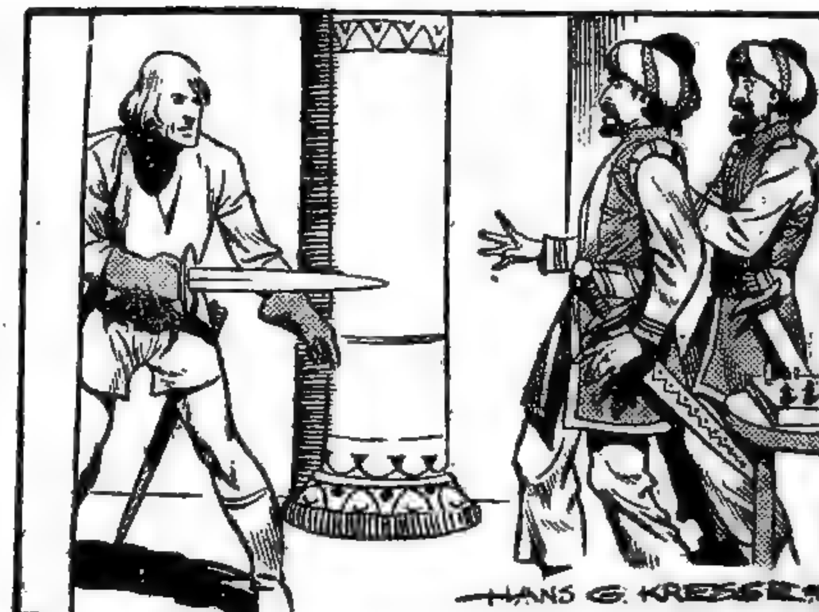

Snel draaide Eric zich om. In plaats van een gewapende soldaat van de sultan stond hij eensklaps tegenover Pum-Pum, de dwerg. Eric was sprakeloos, maar reeds spoorde het kereltje tot handelen aan en wenkte hem te volgen. De dwerg ging hem voor naar een klein donker vertrek. „Niemand mij zoeken hier", gichelde de dwerg. „Ik klein als muis, trippel weg als vechten begint. Niemand mij zien." Van de dwerg hoorde Eric nu dat de hoofdman en zes van zijn krijgers waren opgesloten. Met belangstelling vernam Eric dat de soldaten meenden dat hij niet meer in leven was. „Kijk nu," fluisterde Pum-Pum. Hij nam het deksel van een kleine put en liet zich zakken. „Ik onderzoeken, ik zien, deze put komen aan muur. Klein gat, voor kleine man. Ik waarschuwen woestijnmannen, zij komen, Eric opent deur, wij winnen. Goed?" Hoewel het brabbeltaaltje moeilijk te volgen was, begreep Eric wat het dappere kereltje wilde. En na een hoofdknik en een haastige groet verdween de moedige kleine man in de diepte.

Na een lange tocht in kruipende houding door het smalle gangetje dat de put met de buitenwereld verbond, zag Pum-Pum eindelijk het daglicht opdagen en met een verheugde zucht ademde hij de frisse buitenlucht weer in. Ondanks zijn dappere houding was het mannetje verre van gerust. Met grote schrikogen tuurde hij in het rond en toen hij meende dat de kust veilig was, zette hij het op een lopen en dook met bekwame spoed onder een grote struik.
Intussen had Eric zijn onderbroken tocht voortgezet en was er inderdaad in geslaagd de weg te vinden naar de hoofdpoort. Op zijn hoede sloop hij verder. Juist in dit gedeelte van de burcht bestond de mogelijkheid dat Eric een soldaat tegen zou komen en het slagen van de overval hing voor het grootste gedeelte van hem af. Wanneer men hem te vroeg ontdekte was alle hoop verloren. De soldaten van de wacht waren in een vreemdsoortig spel verdiept, maar Eric had nu geen tijd daar op te letten. Eensklaps sprong hij van achter een pilaar te voorschijn en snauwde de onstelde mannen toe: „Geeft je over. Geeft mij de sleutel van de poort!"

ERIC DE NOORMAN

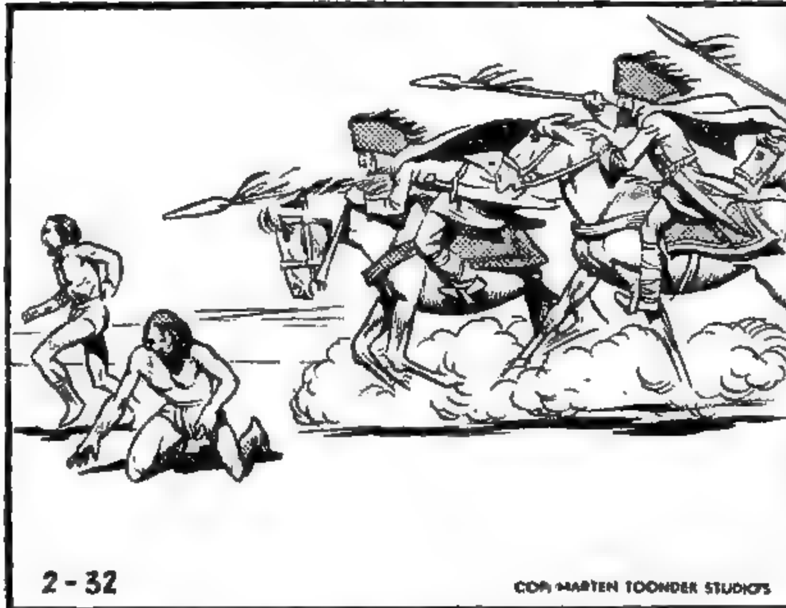

De twee mannen keken Eric met een vreemde, angstige blik aan en gehoorzaamden al zijn bevelen. Het leek wel of zij bevreesd waren hem te vertoornen. Op zijn aanwijzingen kleedden de mannen zich met bekwame spoed uit en een van hen gaf de sleutelbos over. Eric was eerst een beetje verwonderd, maar toen meende hij de angst van de soldaten te begrijpen. Zij waren immers in de veronderstelling dat hij gedood was door de sabeltandtijger en nu schenen zij hem als een soort geestverschijning te beschouwen. Onze held zat een beetje in met zijn twee gevangenen en de enige manier om hen kwijt te raken was hen de woestijn in te sturen. Zulks deed hij en om de twee bange hazen in de overtuiging te laten dat zij een geest voor zich hadden, kon onze held niet nalaten de kerels, toen zij op het punt stonden naar buiten te stappen, een somber „Hoeoeoe!" toe te roepen. De uitwerking hiervan was verrassend. Als door een speld gestoken renden de mannen de woestijn in en Eric sloot glimlachend de deur. Dit gedeelte van het plan was merkwaardig goed verlopen, dank zij de bijgelovige soldaten. Nu was het wachten op de versterkingen van buiten af.

Eric wist niet dat de schildwachten buiten de poort hun wapenbroeders op de transen met allerlei gebaren trachtten uit te leggen wat daar binnen gaande was. Hoewel de wachtposten niet precies wisten wat er aan de hand was besloten zij toch een onderzoek in te stellen.

Inmiddels had Pum-Pum de achtergebleven krijgers van het woestijnvolk gewaarschuwd en deze waren er onmiddellijk op uitgetrokken. De schildwachten, die Eric naar buiten gestuurd had, zagen in de verte een drom van ruiters aankomen en zij hernieuwden hun pogingen de wacht op de transen te alarmeren. Eerst op het laatste nippertje sprongen zij op zij toen de troepen hen met wapperende mantels voorbij stoven. Maar nu waren de ruiters ook opgemerkt door de wacht op de toren en deze blies onmiddellijk alarm. De soldaten van de sultan snelden naar buiten en ook uit de kwartieren en van de torens kwamen de mannen met grote sprongen de trappen afrennen.

Wat Eric vreesde gebeurde. De torenwachters, de eersten die bij de poort kwamen, snelden van drie kanten op hem toe. Alles hing in deze enkele minuten van Eric af. Buiten naderde het woestijnvolk met grote snelheid. Met de moed der wanhoop verdedigde Eric de poort. Nog nooit had hij zo onverschrokken gevochten en de soldaten weken verschrikt achteruit bij zijn wilde aanvallen. Maar hoe dapper Eric de poort ook verdedigde, de hulp moest gauw komen anders zou hij toch het onderspit delven.

Op het beslissende moment werd de deur in de grote poort opengestoten en stroomden de mannen van het woestijnvolk als een lawine de burcht binnen. Het was op het nippertje want Eric's krachten raakten uitgeput.

De soldaten werden nu vlug gevangen genomen en onder aanvoering van Eric stormden de mannen op de vertrekken van de sultan af. Voorop liep, parmantig als een pauw, Pum-Pum, de dwerg. „Een afdeling naar de cellen waar de hoofdman en zijn krijgers zijn opgesloten!" schreeuwde Eric. „De dwerg weet de weg!" Onder aanvoering van het trotse kereltje scheidden enkele stoere kerels zich af om hun gevangen kameraden te bevrijden. Eric stootte de deur naar de vertrekken open....

Terwijl de krijgers van het woestijnvolk de aanwezige soldaten gevangen namen was Eric met een enkele geweldige sprong bij de sultan van Akaiim!

De tegenstand was gering. In minder dan geen tijd waren alle aanwezige soldaten overmeesterd en ontwapend. Maar Eric begreep wel, dat het kleine aantal mannen, waarover hij beschikte, niet opgewassen was tegen het leger van de sultan en daarom gaf hij bevel de trappen en gangen welke naar de vertrekken van de sultan leidden, af te zetten en zo nodig te verdedigen. Terneergeslagen stonden de overwonnen soldaten bijeen. Nu kwamen ook de hoofdman en de overige bevrijde gevangenen zich bij Eric voegen en de eerste drukte Eric dankbaar de hand. De sultan werd bevolen de overwinnaars naar de vrouwengevangenis te begeleiden. Mopperend stapte de oude man, omgeven door een haag van woestijnmannen, door de gangen. Toen Eric bedacht, dat hij Winonah weer terug zou zien, maakte een grote vreugde zich van hem meester.

ERIC DE NOORMAN

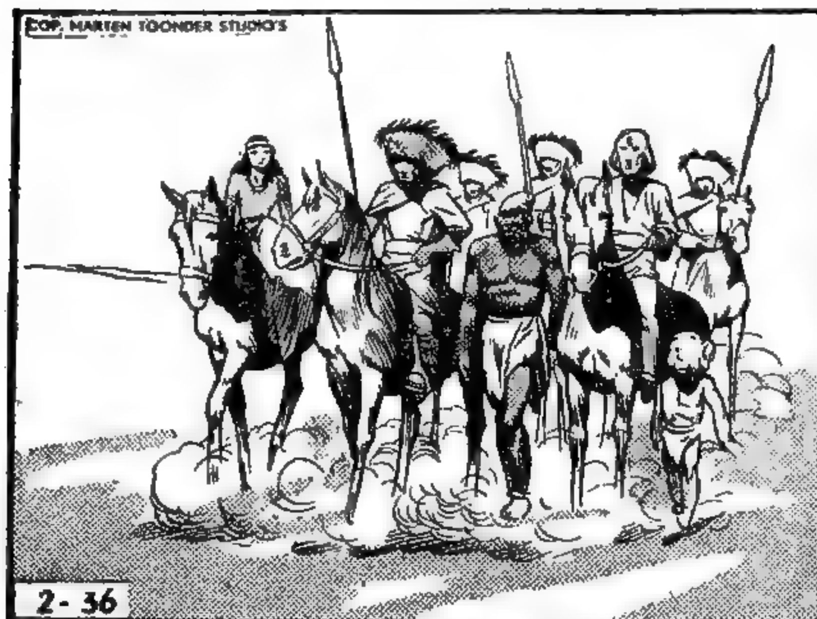

De sultan opende een brede deur en toen Eric naar binnen stapte zag hij Winonah, bleek, maar met een verheugde glimlach, opstaan. Een ogenblik stonden de twee mensen elkaar zwijgend in de ogen te zien; alles om zich heen hadden zij vergeten! Toen snelde Winonah op de Noorman toe!

Ook de overige vrouwen waren blij, soms na jaren, hun mannen of bekenden weer terug te zien. De begroetingen en uitroepen waren niet van de lucht. Alleen de sultan en de hoofdman van het woestijnvolk stonden stil en somber op een afstand. De sultan, omdat hij al zijn dienaressen missen moest, de hoofdman, omdat er niemand was, die blij was met zijn aanwezigheid. Verbitterd wierp hij een verstolen blik op Winonah en Eric....

EEN LAF VOORSTEL

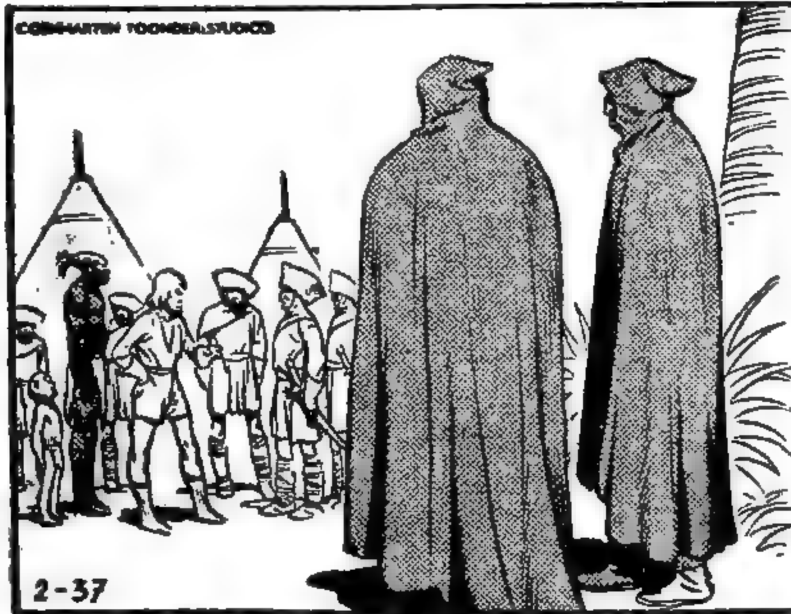

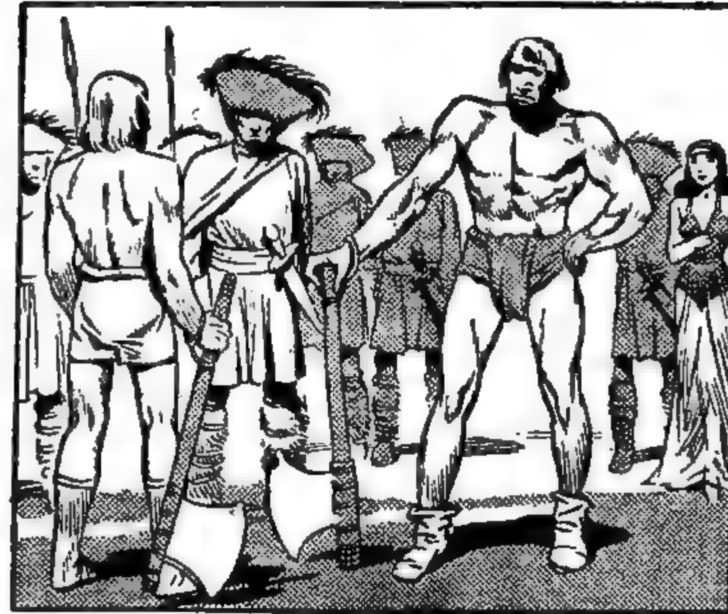

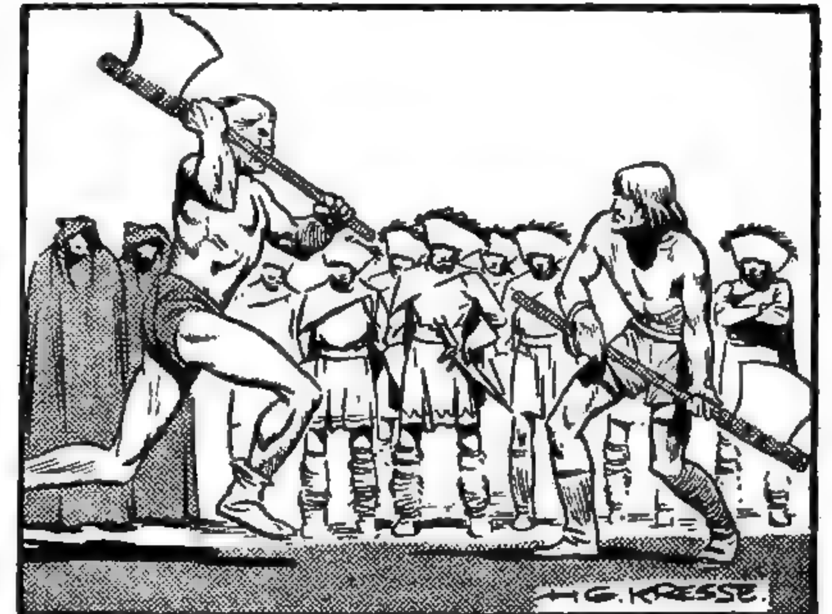
Alle vrouwen van het woestijnvolk, die in de loop der jaren door de roofzuchtige sultan waren ontvoerd, waren nu weer bij de stam teruggekeerd. Onder het zingen van een strijdlied trok de stoet krijgers en vrouwen weer terug naar de woestijn. De sultan was als gevangene meegevoerd. Hij zou in de toekomst zelf als slaaf moeten werken en zo boeten voor zijn misdaden. Iedereen was vrolijk en opgewekt en Eric moest de dank in ontvangst nemen van de gehele stam.... Ook de dappere dwerg werd niet vergeten. Slechts de hoofdman van de troep staarde met een somber gezicht voor zich uit en scheen ergens over te peinzen.

Op de plaats aangekomen waar zich hun oude kamp had bevonden beval de hoofdman af te stijgen. Nadat de mannen de tenten weer hadden opgeslagen gingen de vrouwen snel aan het werk en terwijl zij toebereidselen maakten voor de maaltijd klonk plotseling de stem van de hoofdman. „Luistert gij allen. Het woestijnvolk heeft zijn vrouwen teruggenomen na harde strijd. Het woestijnvolk heeft ook de vrouw van Geelhaar bevrijd!" Een zacht aarzelend gemompel ging op. „Daarom," ging de hoofdman verder, „is deze vrouw nu het eigendom van de stam. Geelhaar kan haar terugwinnen als hij een tweekamp om haar wil riskeren. Hij zal dan strijden met Louah, die hij hier voor zich ziet staan...." Een reus van een kerel trad naar voren en Eric keek in een bot en dom gezicht.

ERIC DE NOORMAN

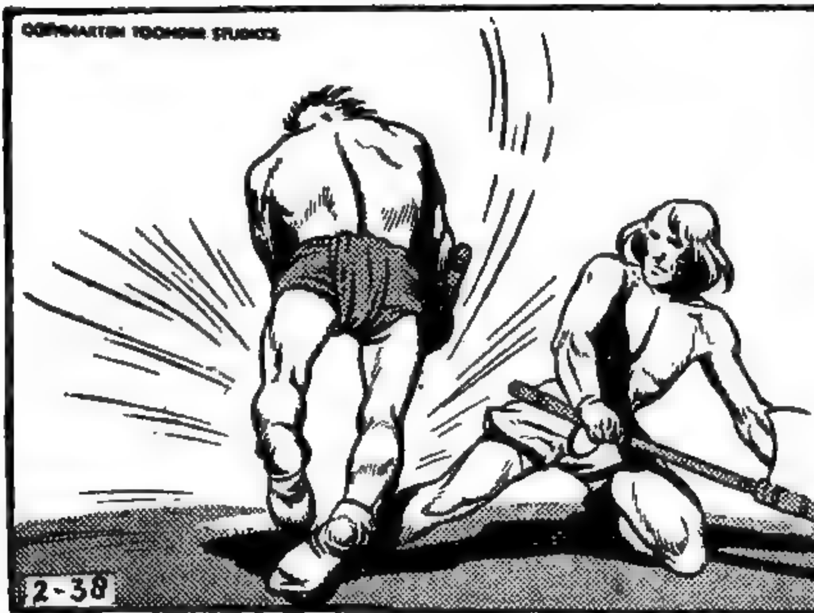

Onze held begreep zeer goed wat de hoofdman op het oog had. Hij wilde Winonah bij de stam houden en had daarom deze reusachtige kerel uitgekozen. Hij was overtuigd dat Eric daar toch niet van zou kunnen winnen. Toch nam Eric de handschoen op en toen volgden de besprekingen over de wijze waarop gestreden zou worden. Inmiddels waren de twee geheimzinnige kerels, die Eric nog geen moment uit het oog hadden verloren, naderbij gekomen en sloegen met meer dan gewone belangstelling de onderhandelingen gade. Er werd besloten het gevecht te leveren met strijdbijlen. De reus stelde zich op en Eric zag nu eerst recht welk een gespierde reus hij tegenover zich had. De bijlen, die voor Eric maar net te tillen waren, werden aan de beide kemphanen uitgedeeld en zij stelden zich ieder in een helft van een grote cirkel op. Toen, op een sein van de hoofdman, hief Eric's tegenstander, schijnbaar zonder de minste moeite, de zware bijl hoog boven het hoofd en stormde op Eric af...

EEN LAF VOORSTEL

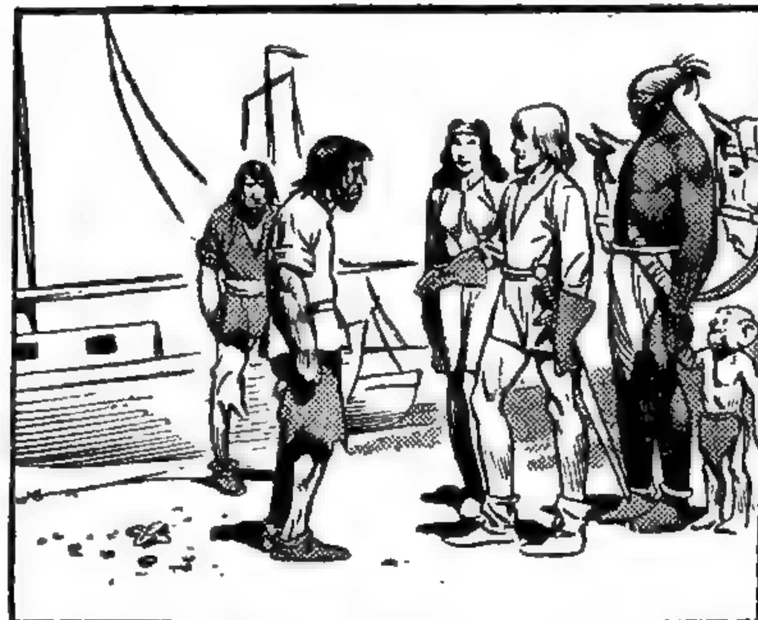

Zo goed als hem mogelijk was zette Eric zich, met zijn wat te zware bijl, in postuur en wachtte de aanval af. Hij had opgemerkt dat de man, ondanks zijn gespierde bovenlichaam, over niet erg ontwikkelde beenspieren beschikte en hierin zag hij zijn enige kans. Wanneer hij het gevecht ten gunste van zichzelf wilde beslissen, moest hij daarop zijn verdediging en aanval richten. Ook besefte hij maar al te goed, dat hoewel dit gevecht niet om leven of dood ging, hij, wanneer hij mocht verliezen, in zeer grote moeilijkheden zou komen. Nee, hij moest winnen en dan zo spoedig mogelijk dit land verlaten! Op het moment dat de kerel toesloeg liet Eric zich zijdelings vallen, gelijktijdig zijn been voor dat van de ander stekend. De bijl drong met een doffe slag in het rulle zand. Eric's tegenstander struikelde over de uitgestoken voet en viel. Snel sprong Eric op en deed enkel stappen achteruit. Toen, met alle kracht die hij in zich had, wierp hij zich op zijn tegenstander, die net opgekrabbeld was. Met een kreet zakte de man neer en zonder zich om het geworstel van zijn vijand te bekommeren drukte Eric hem tegen de grond. Zo maakte Eric een einde aan het gevecht en wachtte, op zijn tegenstander zittend, de snel naderende hoofdman af. De twee geheimzinnige kerels waren getuige geweest van de strijd en toen zij zagen hoe Eric zijn tegenstander overwon sprak een van hen zachtjes: „Dzilah zal tevreden zijn." Dzogolo hoorde deze raadselachtige woorden, maar de betekenis daarvan zou hij eerst veel later begrijpen!

ERIC DE NOORMAN

Hoewel Eric overwinnaar was gebleven en het gevecht dus niet was afgelopen zoals de hoofdman dat gedacht had, liet de man door geen enkel gebaar blijken hoe woedend hij was. Daar hij ten overstaan van de gehele stam Winonah uitgeloofd had aan de overwinnaar van het tweegevecht, kon hij nu niet meer terugkrabbelen en met lede ogen moest de hoofdman Winonah aan Eric teruggeven. Onder geleide van een gids begaven Eric, Winonah, Pum-Pum en Dzogolo zich nu naar de kust waar, naar men zei, een vissersdorp moest liggen. Hier wilden zij trachten hun paarden en persoonlijke kostbaarheden te ruilen voor een scheepje, dat hen naar Noorwegen kon brengen. Na enkele dagreizen bereikten zij inderdaad het bewuste dorpje. Hier nam hun gids afscheid om naar het woestijnvolk terug te keren.

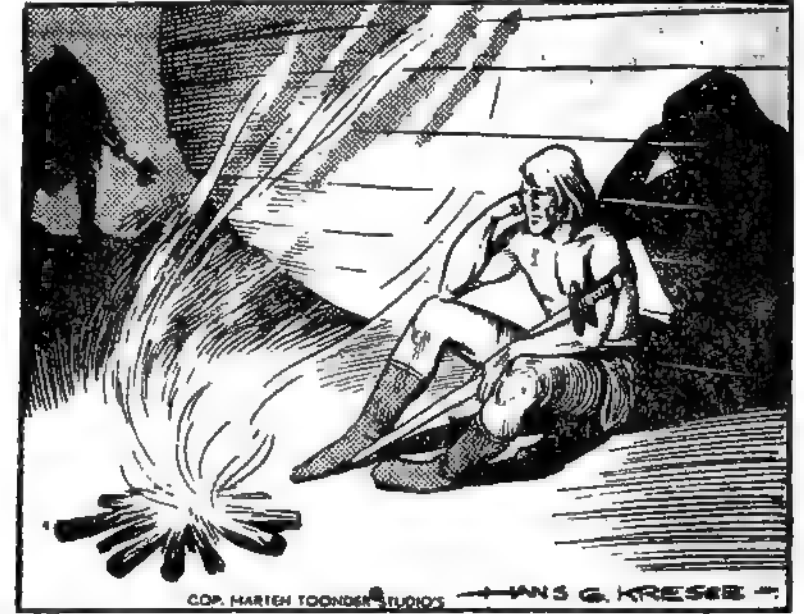
De vissers, norse kerels, waren na veel loven en bieden bereid een oude vissersboot en een voorraad proviand af te staan in ruil voor de drie paarden. Nu scheen het toch, dat Eric en Winonah eindelijk eens huiswaarts konden gaan en 's avonds, gezeten in de hut van een der vissers, zei Eric lachend:

„Ziezo, hier eindigen onze avonturen.... en nu: naar Noorwegen."

EINDE VAN HET EERSTE DEEL:
DE SULTAN VAN AKAIIM

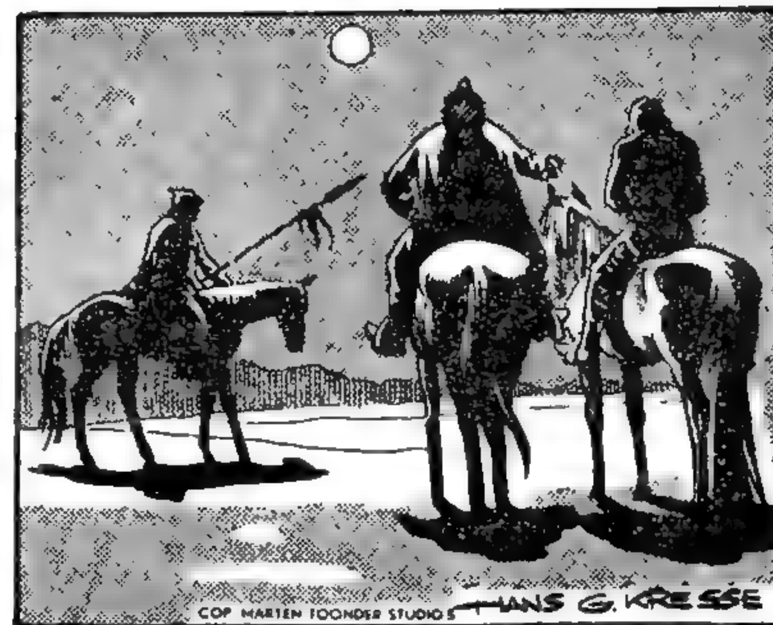

Nu Eric en Winonah in 't bezit waren van een kleine schuit en wat proviand, werden er toebereidselen getroffen om de steven naar 't Noorden te keren, waar Eric's vader koning Wogram, heerser over Noorwegen, op zijn opvolger voor de troon wachtte.... Eric en de dwerg, trouwe makker in zovele avonturen, inspecteerde het laden van hun schip, dat reeds zeewaardig was gemaakt. En het besef, misschien over een paar maanden weer in zijn geboorteland terug te zijn, bracht Eric in een goed humeur. Helaas trok er een schaduw over zijn toekomst: de twee geheimzinnige mannen, die hem gedurende zijn verblijf bij het woestijnvolk voortdurend in het oog hielden, stonden van een heuveltop af de toebereidselen voor het vertrek gade te slaan. „Vanavond" gromde een van hen en zijn sombere makker antwoordde: „Dzilah zal ons rijkelijk belonen." Daarna verwijderden de twee zich. Die avond, toen Eric de wacht betrokken had bij zijn kleine boot, slopen twee donkere gedaanten door de nacht. Zij waren gewapend met lange stenen bijlen. Behoedzaam slopen zij nader tot bij de plek waar Eric zat en toen sprong een van hen naar voren!

ERIC DE NOORMAN

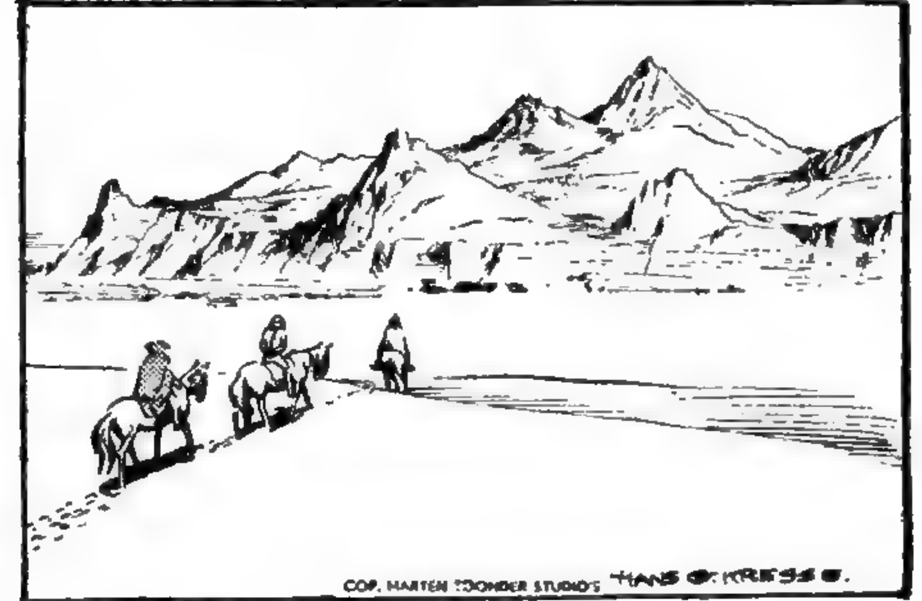

Stil als een schaduw sprong een der geheimzinnige kerels op Eric toe en voordat deze gelegenheid kreeg zich te verdedigen werd hij verdoofd door een harde slag op zijn hoofd. Zonder een geluid te geven zonk onze held ter aarde. „Kom", fluisterde de bedrijver van de aanslag en tezamen met zijn makker tilde hij het slappe lichaam van de Noorman op. Alles was zo snel in zijn werk gegaan, dat niemand in het slapende kamp iets hoorde. Met de bewusteloze Eric tussen zich in begaven zij zich naar een klein palmbosje waar drie paarden stonden. Inmiddels was Eric weer bijgekomen, maar een grote hand maakte hem het spreken onmogelijk. Met stevige koorden werd de prins gebonden en toen tilde men hem op een der paarden. Het kleine troepje zette zich in beweging en ging de richting in van de maanbeschenen woestijnvlakte, die zich aan de horizon uitstrekte.

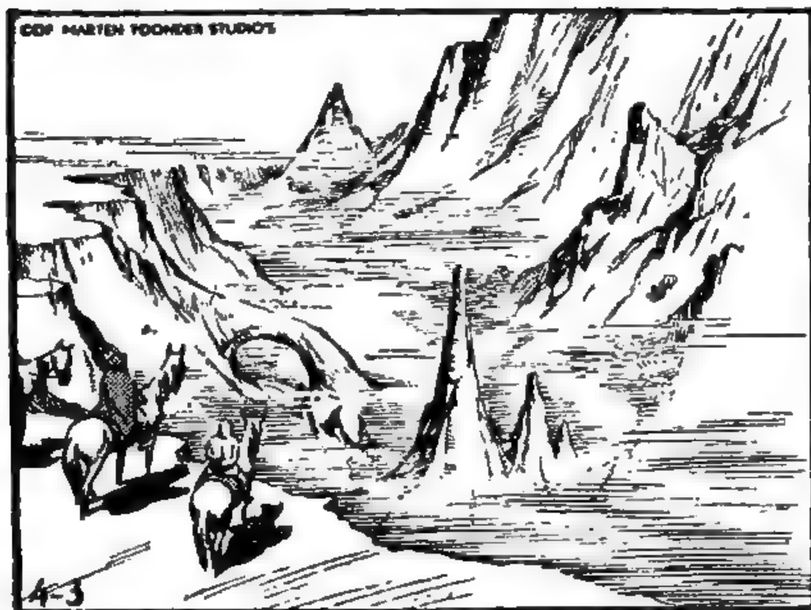

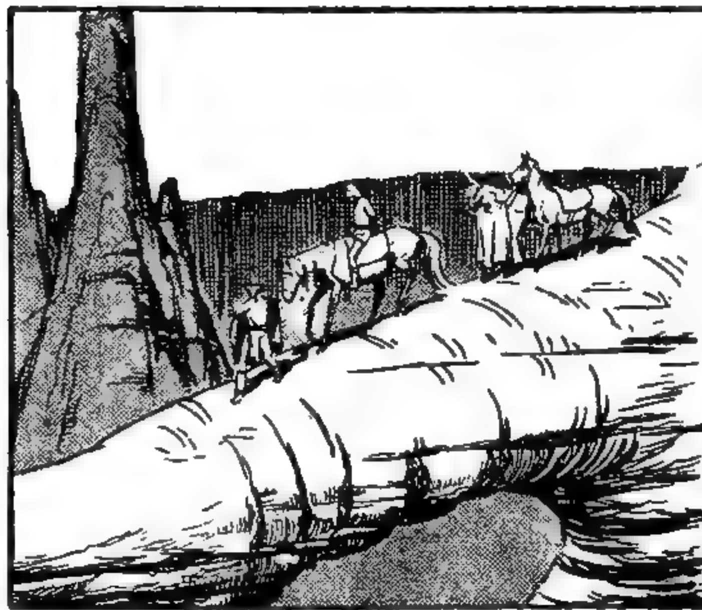

Geen woord werd er gewisseld. Als schimmen reden de mannen door de nacht, hun paarden tot steeds groter spoed aanzettend. Na enige tijd werd halt gehouden en Eric kreeg een blinddoek voor. Hij was volkomen overgeleverd aan zijn twee ontvoerders. Tegen de morgen ging men stapvoets rijden en zo werd, terwijl men af en toe gespannen achterom keek, de tocht voortgezet. Inmiddels had Pum-Pum ontdekt, dat zijn grote vriend verdwenen was en hardlopend begaf hij zich naar Winonah om haar deze ontdekking mede te delen. Toen zij, geholpen door Dzogolo, een onderzoek instelde, bemerkten zij een aantal voetstappen in de zandgrond en een grote angst maakte zich van haar meester. Eric, onder bewaking van zijn twee raadselachtige ontvoerders werd steeds verder de onmetelijke woestijn ingeleid. Dagen waren zij nu reeds onderweg en eindelijk doemde aan de horizon een bergmassief op. Daarheen richtten de mannen hun paarden.

ERIC DE NOORMAN

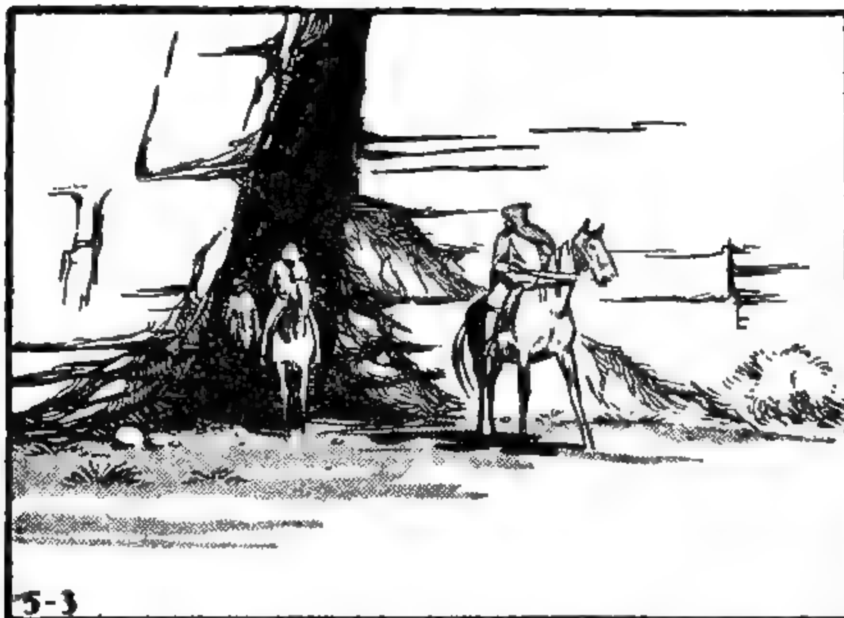

Eric's ontvoerders zetten hun paarden tot groter spoed aan en zo arriveerden zij na enige tijd aan de rand van een onpeilbare afgrond. Dikke nevelslierten hingen in de beneden hen liggende vallei, uit welker diepten steile kale rotswanden opdoemden. De mannen schenen de weg te weten. Zonder een moment te aarzelen leidden zij hun paarden naar een soort natuurlijke brug, een door wind en water vervormde rots, en begonnen de afdaling in de vallei. Hoewel Eric geblinddoekt was, voelde hij aan de bewegingen van zijn rijdier dat zij zich op een hellend vlak bevonden. Moeizaam vorderden zij. De paarden werden even zenuwachtig, toen zij de diepe afgrond naast zich ontwaarden, maar de geheimzinnige mannen wisten de dieren met vaste hand te leiden.... Na een inspannende tocht bereikten zij de vallei. Het bleek dat er geen doorgang in noch een bestijging van de steile, sombere rotswand mogelijk was. De aanvoerder van het kleine troepje aarzelde echter geen moment. Dwars door de nevelslierten, die voor een goed deel het gezicht belemmerden, begaf hij zich naar een smalle kloof in de hoog oprijzende wand. Slechts een ingewijde zou in staat zijn deze smalle spleet te vinden. Toen leidde de man het troepje in de donkere kloof.

WIE IS DZILAH?

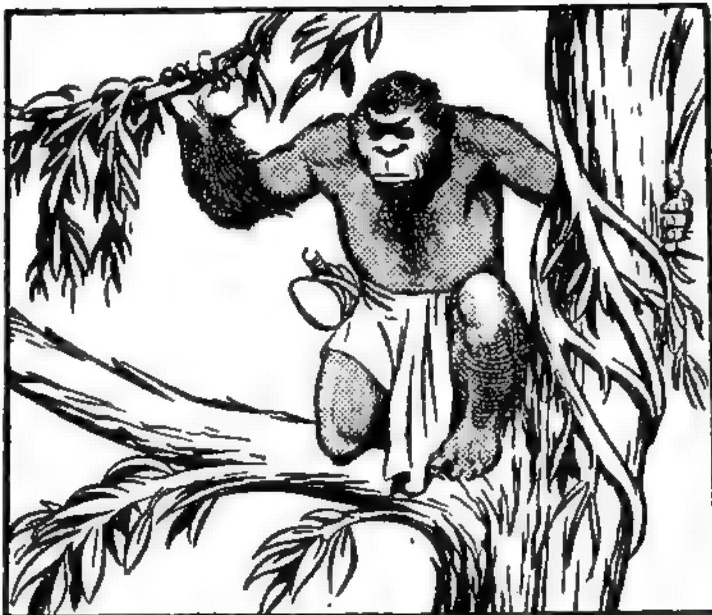

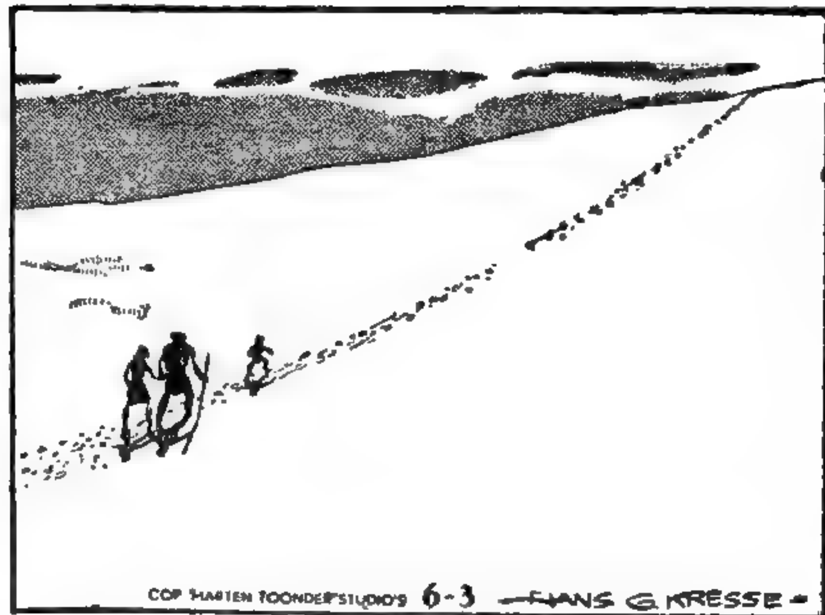

Hier, merkte Eric, ging het bergopwaarts. Een nauw, kronkelend pad, waar op sommige punten de paarden bijna niet konden passeren, wees de weg vanzelf! Na enkele uren door een Egyptische duisternis voortgereden te hebben, arriveerden de mannen aan de uitgang van de smalle rotsspleet en hier werd Eric zijn blinddoek afgenomen. Argwanend keek onze held om zich heen: de omgeving was onherbergzaam. Een kale rotsachtige vlakte strekte zich voor hem uit, het was blijkbaar de opgedroogde brede bedding van een rivier. In de verte doemde als een blauwe lijn een uitgestrekt woud op en hierheen wendden de mannen hun paarden. Uit het feit, dat men hem zijn blinddoek afgedaan had, begreep Eric, dat zij in een landstreek waren waaruit een onbekende nooit de terugweg zou vinden. Ontsnappen zou zeker tot niets leiden. Zuchtend legde hij zich bij zijn vreemde toestand neer en tegen de avond bereikten Eric en zijn ontvoerders de rand van een bos. Voor hem strekte zich een oerwoud uit, aan alle kanten omgeven door hoge bergruggen. Eric wist niet dat hij zich in het geheimzinnige rijk van de legendarische Dzilah bevond, vanwaar nog nooit een vreemdeling was weergekeerd.

ERIC DE NOORMAN

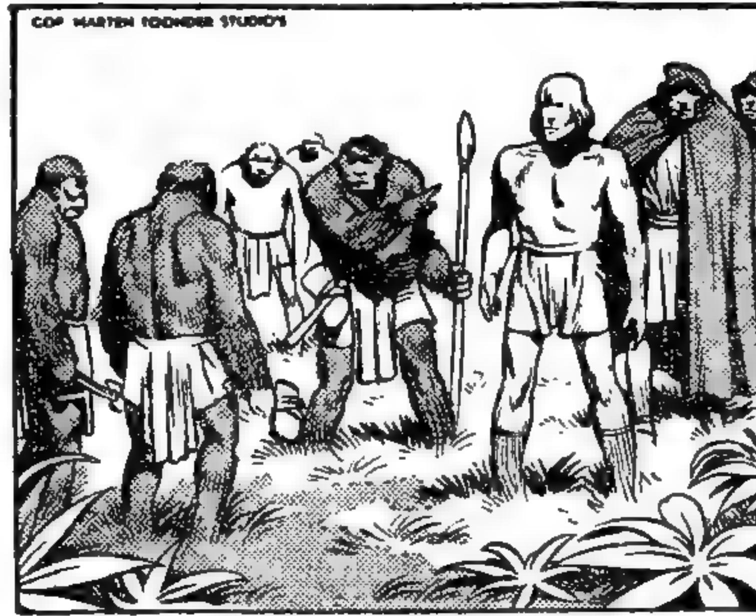
Zwijgend legden de mannen de weg af.... Het oerwoud werd steeds dichter en tenslotte moest men de paarden achterlaten. Te voet ging het nu verder door het dichte kreupelhout.... 's Avonds, toen het kamp voor de nacht was opgeslagen, probeerde Eric te weten te komen, waar hij zich bevond en wat de bedoeling was van deze geheimzinnige ontvoering. Maar zijn twee bewakers staarden hem met strakke gezichten aan en gaven geen antwoord.... Een onbehaaglijk gevoel maakte zich van Eric meester.

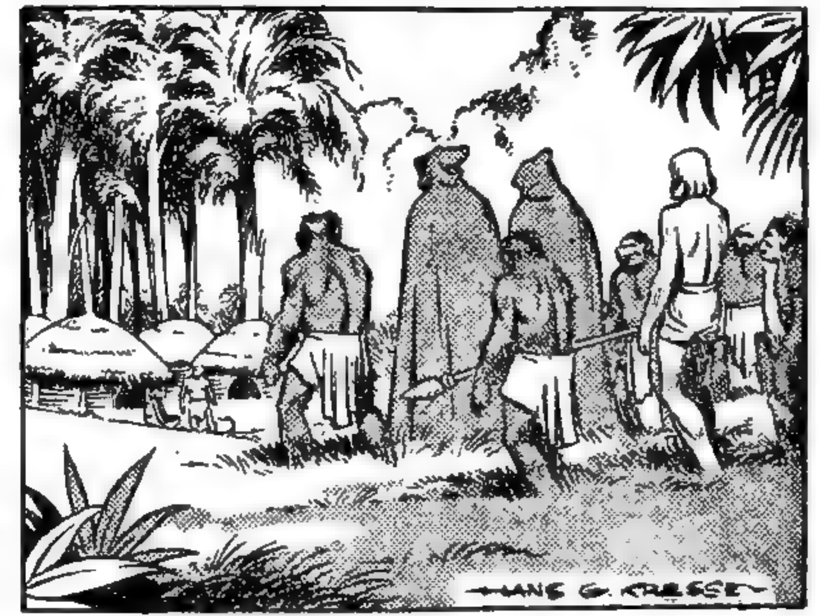
Het land waarin zij zich bevonden had een eigenaardig karakter. Vreemde bomen groeiden dicht opeen en uit de oerwoudnacht drongen vreemde onbekende geluiden tot hem door. De volgende morgen werd de tocht voortgezet.... Eric merkte op, dat de mannen voorzichtiger voorwaarts gingen en daaruit leidde hij af, dat zij onraad vreesden. Het spreken werd hem verboden. Geen van drieën hadden zij bemerkt dat de takken van een hoge boom voorzichtig opzij werden geduwd en een monsterachtig mannetje hen met flikkerende ogen bespiedde.

En in de onmetelijke woestijn volgden drie vermoeide reizigers de door Eric en zijn ontvoerders gemaakte voetsporen. Het waren Winonah, Dzogolo en Pum-Pum, die, daar zij geen paarden meer bezaten, te voet hun vriend achterna gingen.

WIE IS DZILAH?

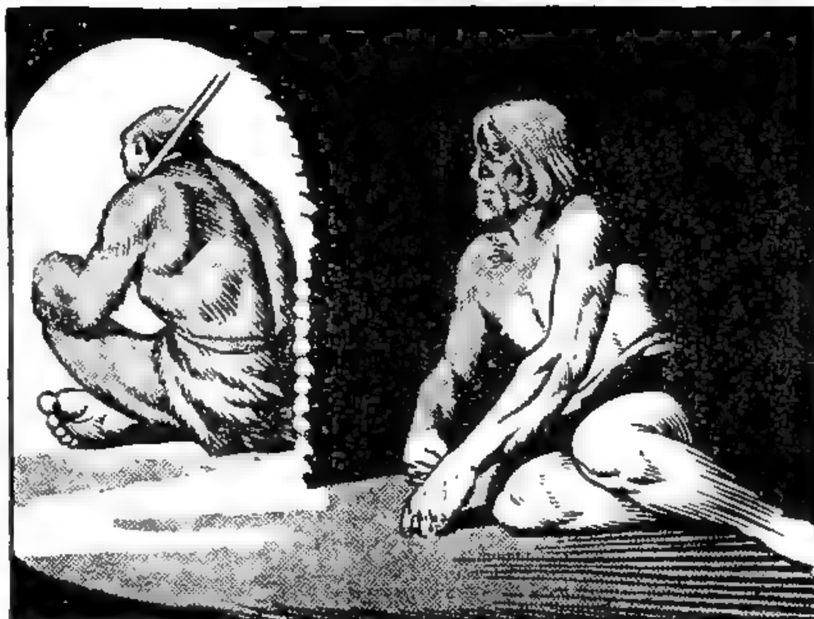

Eric, die door zijn gebonden handen vrijwel weerloos was, sloeg met enige onrust de gedragingen van zijn bewakers gade. Deze vorderden slechts met de grootst mogelijke voorzichtigheid en stonden ieder ogenblik stil, om te luisteren. Een vreemd klaaglijk geluid klonk plotseling uit het oerwoud en geschrokken stonden de mannen stil ... „De wilde mannen", fluisterde één der mannen schor en de toon waarop hij dat zei verontrustte Eric. Weer hoorden zij het klagende gehuil, van verschillende kanten nu! Net toen het kleine troepje op een open plek was, verscheurde een door merg en been gaande kreet de stilte en tot zijn schrik zag Eric overal vreemde wezens om zich heen uit de bomen vallen. De twee bewakers probeerden zich te verdedigen en een van hen schreeuwde angstig: „Dzilah, help!" Van een gevecht was geen sprake. De overmacht was zo groot, dat de drie mannen in minder dan geen tijd overmeesterd waren. Bij het zien van Eric's goudblonde haren geraakten de mannen in grote opwinding. Een van hen sprong naar voren en sneed met één haal Eric's koorden door. De monsterachtige wezens begonnen opgewonden te babbelen in een taaltje, dat Eric maar nauwelijks kon volgen. Het leek er op, dat zij hem met een zekere eerbied behandelden. Onze held begreep er niets van, maar kwaad kon het niet.... De gevangenen werden, bedreigd met ruwe stenen speren, voortgedreven naar een open plek in het woud en Eric zag een primitief dorp, bestaande uit hutten, opgetrokken van ruwe takken.

ERIC DE NOORMAN

Eric's voormalige bewakers werden van hem afgezonderd en niet zeer zachtzinnig in een stevige hut gedreven. Hij zelf werd onder eerbetoon voor een grote forse man gebracht en een van zijn begeleiders deed een opgewonden verhaal. Het scheen dat hij het had over „een zoon van de zon", voor zover Eric het kon begrijpen.... Nu begon de grote man, die het opperhoofd scheen te zijn, langzaam en bedachtzaam te spreken. „Wees welkom, machtige zon. Breng ons geluk! Het is goed, dat gij gekomen zijt. Gij kwaamt voor ons, ongelukkigen, om ons moed in te spreken en onze vele vijanden te verslaan. Wij zullen een hut voor u bouwen." De man had op een zangerige toon gesproken en onder het zingen van een eentonig lied werd Erie nu vriendelijk maar zeer beslist een hut binnen gebracht. Men voorzag hem van eten en drinken. Tot zover had men hem geen kwaad gedaan. Toen onze held echter zag dat er een grote schildwacht voor zijn deur werd geplaatst, voelde hij zich iets minder op zijn gemak. Het was duidelijk, dat men hem beschouwde als een bovennatuurlijk wezen. Maar ondanks dat was zijn toekomst onzeker en Eric wist nog niet, wat deze vreemde mannen met hem van plan waren. Misschien wilden zij hem opofferen. Hij besloot dit alles niet af te wachten en nog diezelfde nacht sloop hij voorzichtig tot achter zijn bewaker en trok de man met een ruk naar achteren....!

In de grootste stilte werd het gevecht geleverd. Eric was in het voordeel doordat hij zijn tegenstander had verrast. Het enige gevaar dat hem dreigde was, dat men hem hoorde. De man verslapte in Eric's ijzeren greep, en even later kon Eric de bewusteloze bewaker in de schaduw van de hut trekken. Vlug griste hij wat voedsel mede en rustte zich uit met de speer van zijn tegenstander.... Toen glipte hij weg in de duisternis. Hoewel Eric nu vrij was, was zijn positie verre van aanlokkelijk. Hij bevond zich temidden van allerlei gevaren in een vreemd gebied. Zo snel mogelijk verwijderde hij zich van het slapende dorp. Vreemde geluiden vergezelden hem op zijn tocht en met de dageraad ontwaakte tevens het dierlijk leven van dit voorwereldlijke landschap. Een geritsel in de struiken voor hem deed hem opkijken en daar schuifelde een monster-hagedis sissend onder de varens vandaan.... Stevig omklemde Eric zijn primitieve speer en wachtte met opeengeklemde kaken de aanval van deze nieuwe belager af. De aanval liet niet lang op zich wachten. Luid sissend sprong het gedierte op Eric af. Deze wist juist op tijd de giftige tong te ontwijken en stootte gelijktijdig krachtig toe. Het wapen trof het monster en het zakte op de grond. Eric zette zijn tocht weer voort.... Tegen de middag nuttigde hij zijn uit de hut meegenomen voedsel. De zon scheen onbarmhartig en de Noorman zocht bescherming in de schaduw van de struiken. Hier wemelde het echter van ongedierte en een grote spin deed hem weer even snel van onder de bladeren vandaan komen.

ERIC DE NOORMAN

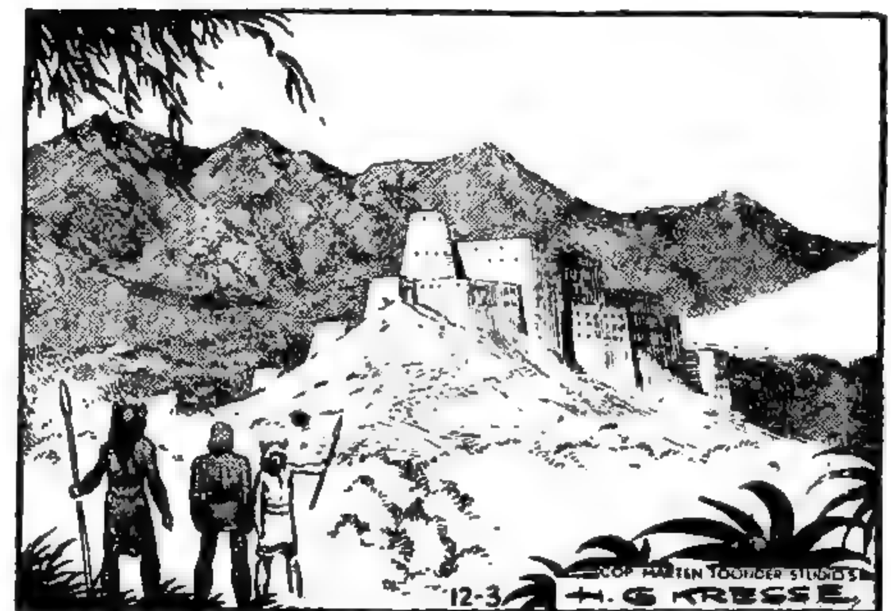

Doelloos wandelde Eric verder. Dagen verstreken en Eric's krachten raakten uitgeput door gebrek aan voedsel en drinken. Dreigend rees de jungle rond hem op.... Eindelijk begaven zijn krachten het en zonk onze held uitgeput neer op de weke, stinkende grond. Hij probeerde nog in de schaduw te kruipen, maar dit gelukte hem niet meer. Bewusteloos, onbeschermd lag hij daar, niet in staat zich te verdedigen, een gemakkelijke prooi vormend voor roofdieren, waarvan het in deze wouden wemelde. Terwijl Eric worstelde tegen de ondergang, waren Winonah en haar twee vrienden Eric's spoor volgend er in geslaagd, in de vallei, welke het bergplateau van Dzilah omgaf, te komen. Hier wisten zij echter niet meer waarheen te gaan.

Ieder spoor ontbrak op de harde rotsbodem.... Een begaanbaar pad of uitsteeksel om het klimmen te vergemakkelijken konden zij in de steile rotswant niet ontdekken. Besluiteloos wandelden zij rond en het scheen dat hier hun tocht zou eindigen en Eric voor hen verloren was. In het bamboebosje lag de stille figuur van de jonge Noorman in de felle stralen der zon. Eensklaps werden de bamboestengels en varens terzijde geschoven en een vreemdsoortig uitgedost mens verscheen. Bij het zien van de bewusteloze Eric ging de man verwonderd enkele stappen achteruit en op een zachte roep verscheen een tweede man. „Haren van goud", fluisterde de eerste en de ander antwoordde: „Een kind van de zon," toen slopen zij langzaam naderbij.

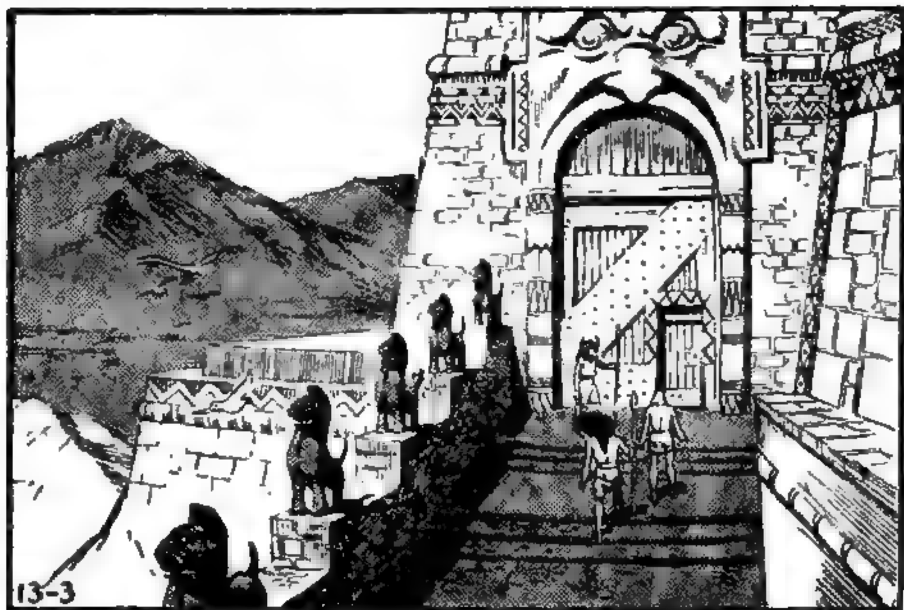

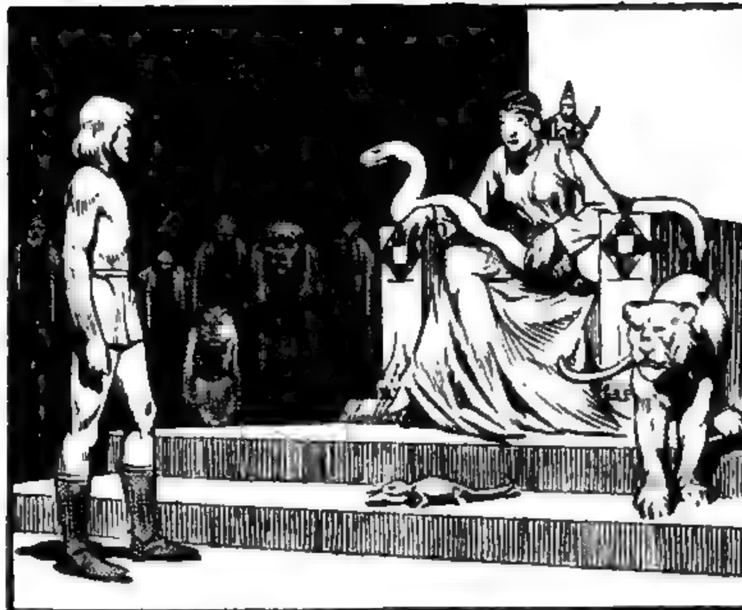

Als uit een diepe droom ontwaakte Eric en met bonzend hoofd probeerde hij zich op te richten. Alles was wazig voor zijn ogen en flauwtjes meende hij de vormen te onderscheiden van een tweetal mannen, die aarzelend naderden. Dit bracht hem tot zichzelf. Fluks greep hij zijn speer en wachtte af. Toen geen van de twee mannen aanstalten maakte hem aan te vallen, zei Eric: „Zon" en wees vervolgens op zijn hoofd. Hij probeerde duidelijk te maken dat hij bijna verdoofd werd door de zon. Maar zij begrepen hem verkeerd en dachten dat hij zeggen wilde van de zon te komen en eerbiedig knielden zij op de grond. Het kostte onze held moeite de twee mannen duidelijk te maken wat hij eigenlijk bedoelde. Geholpen door de twee mannen strompelde Eric in de schaduw en toen men hem een stuk wildbraad en water bracht, kwam onze held weer wat bij. Nadat hij zich tegoed had gedaan beduidden de twee mannen hem mee te gaan. Daar Eric te zwak was om zich te verzetten en de mannen bovendien zeer vriendelijk waren, gaf Eric aan dit verzoek toe. Op zijn vraag waarheen men hem leidde antwoordde de grootste „Dzilah de goede. Dzilah, de wijze. Wij zijn soldaten van Dzilah." Er ging Eric nu een licht op en hij vertelde de mannen van zijn wederaren met de twee geheimzinnige ontvoerders. Op zijn vraag, wat dit alles kon betekenen, zei een van hen lachend: „Dzilah zal uitleg geven." Na een dagenlange tocht kwamen zij aan een brede vallei en daar op een heuveltop stond een groot onheilspellend gebouw. Een der mannen wees met zijn speer en zei: „Hier woont Dzilah."

ERIC DE NOORMAN

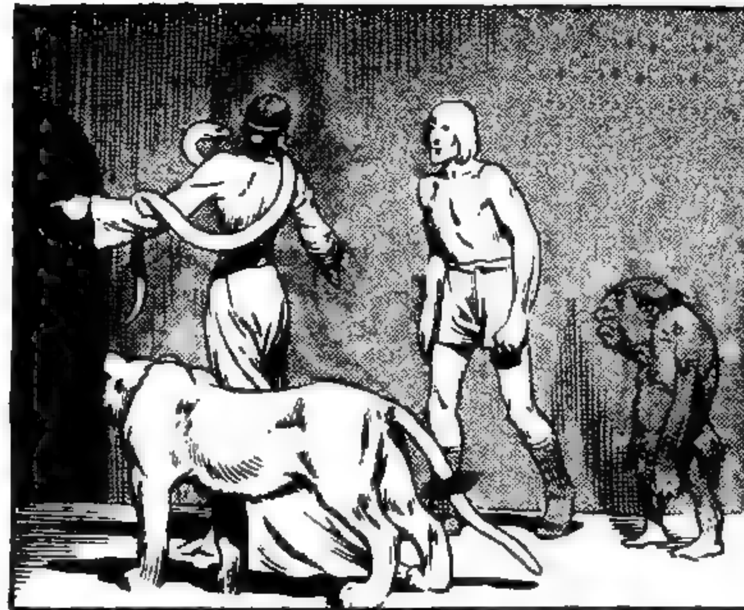

Een lange stenen trap voerde naar de vreemde poort. Op een hoornsignaal van een der vreemde mannen zwaaide de kleine deur als door een onzichtbare hand bewogen open. Toen Eric de vreemde omgeving opnam begon hij het te betreuren dat hij met de mannen was meegegaan. Maar daar was nu niets meer aan te veranderen. Eenmaal binnen de poort wees een der soldaten: „Gij loopt recht door en gij zult Dzilah, de wijze, vinden." Toen Eric op deze aanwijzing de lange onheilspellende gang doorliep vroeg hij zich toch nieuwsgierig af, wat deze Dzilah wel voor een man zou zijn. Aan het einde van de gang was een groot zwart gordijn en toen onze held dit terzijde schoof stond hij in een grote half-donkere zaal. Op een troon, omgeven door een aantal sinistere figuren zat een stille figuur in wit gewaad. „Treed nader", zei een zachte stem en Eric gehoorzaamde.

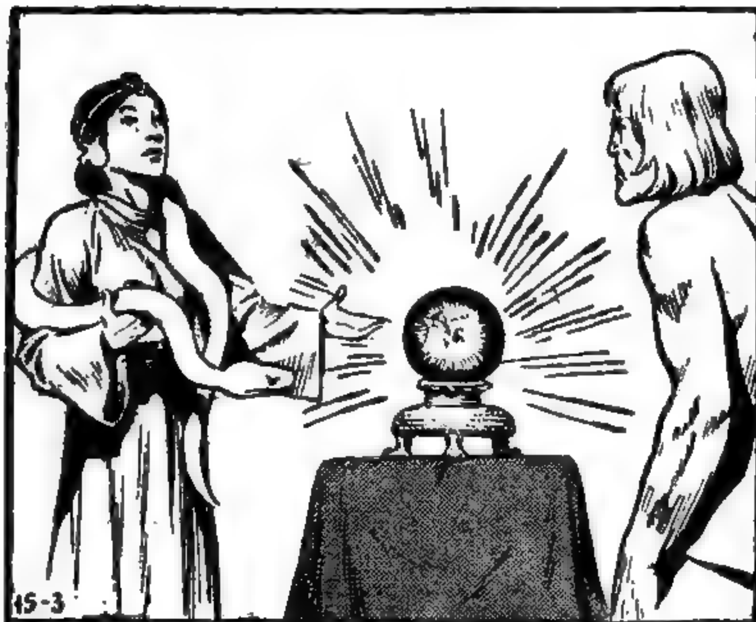
Tot zijn niet geringe verbazing zag hij, dat de persoon op de troon een jonge vrouw was, die hem met half toegeknepen ogen opnam. Een grote witte slang lag op haar schoot en wenddde de kop met een kwaadaardig gesis naar Eric. Een eveneens sneeuwwitte leeuw, met rode ogen, sloeg met zwiepende staart Eric's komst gade. Op een zacht bevel van de vreemde vrouw trokken de dieren zich terug. Met een onbehaaglijk gevoel nam Eric de zwijgende figuren terzijde van de troon op, maar toen sprak de vrouw: „Heb geen angst. Zij zullen u niets doen. Wat brengt u tot Dzilah?"

Op de vraag van Dzilah vertelde Eric haar van zijn belevenissen en van zijn vreemde ontvoering door de twee mannen. Rustig liet Dzilah onze held uitspreken en toen zei zij: „De mannen, die u ontvoerd hebben, waren mijn spionnen! Overal in het land had ik mijn mensen gezonden om voor mij een man te zoeken, die door zijn wilskracht, moed en kracht in staat zou zijn voor mij een moeilijke en gevaarvolle opdracht uit te voeren. Ik geloof, dat de spionnen die u gevonden hebben, geslaagd zijn, mijn vriend....!"
Hoewel dit een compliment was, beviel de toon waarop het gezegd werd Eric niet helemaal en een onprettig gevoel bekroop hem. „Wij zullen nu kijken wat er met de twee mannen gebeurd is, die u bij mij wilden brengen. Volg mij dus." Nieuwsgierig volgde Eric haar. De witte leeuw liep brommend achter Eric aan.
Zij kwamen nu in een klein vertrek, dat geheel kaal was, op een tafeltje na, waarop een ronde, zwarte bol stond. Gevolgd door de verwonderde Eric trad Dzilah op de glanzende bol toe en fluisterde: „Wijs mij de weg, waar gingen twee van mijn mensen heen?" Met een ongelovig gezicht keek Eric beurteling van Dzilah naar de zwarte bol.

Langzaam begon de bol te verkleuren. Er verschenen beelden op het glas welke langzaam vorm aannamen. Gespannen keek Eric toe. Toen zei de vrouw met een zachte stem: „Ziet, blonde man, mijn glazen bol geeft antwoord. De twee mannen, die u ontvoerden, zijn gevangen, zij bevinden zich in de macht van de wilde mannen!" Met een verbaasd gezicht had Eric dit alles meegemaakt en toen kwam er een idee in hem op. Misschien zou de bol ook kunnen vertellen waar Winonah en haar twee kameraden vertoefden.

Eric vroeg de vrouw of zij hem dit kon laten zien en met een glimlach stemde zij toe.... Weer werd de bol aangeroepen en weer verschenen er kleuren in het glanzende glas. In gespannen aandacht keek Eric toe.... Langzaam kwam er een beeld op het vlak en toen zag hij Winonah, Dzogolo en de kleine dwerg staan in een vallei. Ze schenen een uitweg te zoeken. Langzaam vervaagde het beeld weer en de bol hernam zijn zwarte kleur.

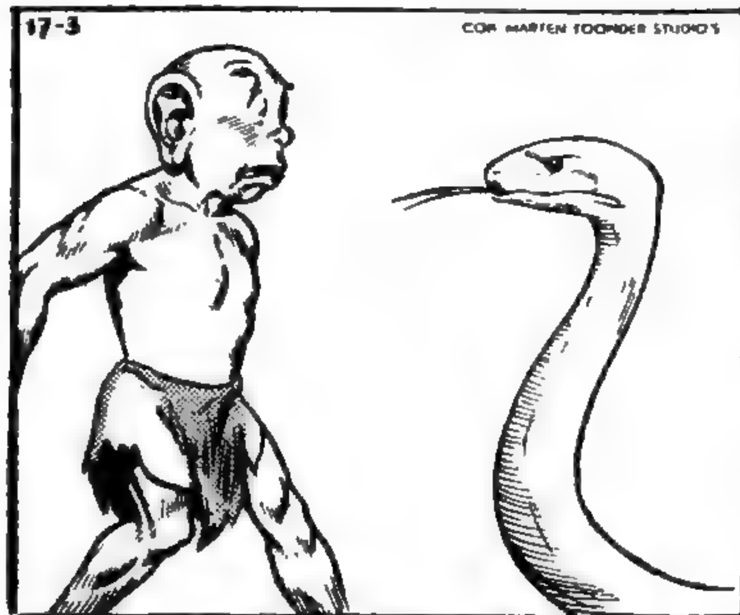

Ook de vreemde vrouw had toegekeken en zei ter verduidelijking: „Uw vrienden bevinden zich in de vallei welke het tafelland omgeeft. Zij zullen nooit in staat zijn, de toegang tot mijn rijk te vinden zonder hulp van een ingewijde." Somber zat Eric een tijdje voor zich uit te staren en toen zei hij: „Ik weet, dat ik geen kans heb uit uw rijk te ontsnappen, Dzilah. Vergun mij daarom mij hier met mijn vrienden te herenigen." Even overdacht de vrouw dit voorstel en toen knikte zij goedkeurend. „Uw wens zal vervuld worden, blonde man," glimlachte zij. De heerseres sloeg op een gong en twee soldaten verschenen. Deze gaf zij opdracht een troepje uit te zenden om de vrienden van Eric naar de burchtstad te brengen. Toen de kleine troep er op uitgetrokken was brak er een tijd aan van angstige spanning voor Eric. Dzilah echter wist zijn gedachten op een handige manier af te leiden, zij liet de jonge Noorman vertellen van zijn vele avonturen. Eindelijk kondigde hoorngeschal de terugkomst van de troep aan en niet lang daarna wierp Winonah zich in de armen van haar man. Zo groot was de vreugde van het weerzien bij de vier mensen, dat geen van allen zag hoe langzaam een gordijn opgetild werd en de stille figuur van Dzilah hen met vreemde blik gadesloeg!

ERIC DE NOORMAN

Een zacht geluid deed de vier vrienden opkijken. Zij zagen Dzilah voor zich staan. De witte slang schoof haast onhoorbaar de gang in en op het zien van dit monster maakte de arme dwerg van ontzetting een luchtsprong. Dzilah verzekerde het kleine mannetje echter dat hij niet bevreesd behoefde te zijn. Ter ere van de hereniging liet Dzilah een groot feestmaal aanrichten. Allen aten met smaak, behalve de dwerg, die met wantrouwen zijn schotel bekeek als was hij bevreesd, vergiftigd te worden. En het instinct van het mannetje was, zoals veel later zou blijken, niet ver bezijden de waarheid. De dwerg keek steeds met wantrouwen om zich heen. Toen de maaltijd ten einde liep sprak de geheimzinnige vrouw met zachte stem: „Thans zal ik u vertellen, met welk doel onze blonde vriend naar mijn rijk is gebracht en welke opdracht ik hem heb te geven."

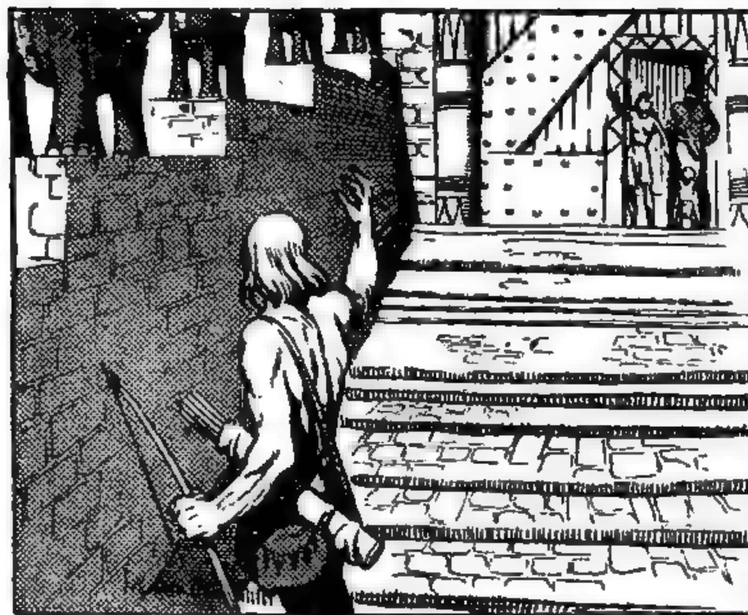

Ogenblikkelijk werd het stil in de zaal. Allen luisterden met spanning. „Ik ben nog jong," begon Dzilah met een glimlach. „En niet lelijk, naar ik meen!" De vier vrienden beaamden dit. „Welnu, ik beschik over geheimzinnige krachten! Men noemt mij wel 'n tovenares.... Ik heb echter geen macht over mijn leven. Ik word oud en dat wil ik niet. Er woont ver weg in de bergen een oude man. Hij is de bewaker van een geheimzinnige bron. Het water uit deze bron is zo krachtig, dat het een mens weer kan verjongen. Deze oude man is reeds vele duizenden jaren oud. Dit kan, omdat hij iedere vijftig jaar van het levenswater heeft gedronken. De duizendjarige bewaker van de bron beschikt over een grotere kracht dan ik. Ieder die hem in de ogen kijkt wordt zijn willoos werktuig en is gedoemd voor altijd zijn slaaf te blijven. Reeds zijn enkele van mijn dappersten uitgetrokken om voor mij wat van dit water te bemachtigen. Zij keerden nooit terug!" Hier hield de tovenares even op en in de zaal viel een doodse stilte. Toen vervolgde zij: „Mijn toverkracht is niet opgewassen tegen de duizendjarige oude man van de bron.... Wanneer mijn blonde vriend mij een hoeveelheid van het water kan brengen, zal ik hem rijkelijk belonen. en hem zijn vrijheid teruggeven...." Na de woorden van de tovenares heerste er een ogenblik stilte in de zaal. Eric overdacht het voorstel. Hij besefte wel dat wanneer hij de opdracht niet op zich nam, hij Noorwegen nooit terug zou zien en daarom zei hij na verloop van tijd „Ik neem de opdracht op mij, als mij en mijn vrienden de vrijheid hergeven wordt, wanneer ik met het water terugkeer."

ERIC DE NOORMAN

Kort nadat Eric het besluit had genomen te trachten het geheimzinnige water te bemachtigen, kwam reeds de dag van het vertrek. Hij kreeg van de tovenares een boog en een koker met een aantal pijlen. „Met deze pijlen zult gij altijd de roos treffen. Er zullen altijd evenveel pijlen in de koker zijn, hoeveel gij er ook afschiet!" Ietwat ongelovig bekeek Eric de vreemde gift en besloot maar af te wachten of zij de waarheid had gesproken. Toen gaf zij hem nog een weitas, waarin zich een kruik met water en een hoeveelheid brood bevonden. „Nu moet ik u nog een raad geven waarop ge goed acht dient te slaan: „Kijk de oude nooit in de ogen, want dan zijt ge verloren. Wanneer ge genoeg zelfbeheersing hebt, zal u geen leed geschieden." Na deze raadgeving nam Eric afscheid van Dzilah. Zijn vrienden begeleiden hem naar de poort. „Ik wilde dat je niet ging," fluisterde Winonah angstig. „Ik ben niet gerust." Eric gaf haar echter een opbeurend antwoord en na een laatste afscheid van de zijnen begon hij zijn lange, moeilijke tocht naar de geheimzinnige bron.

Dzilah had onze held nauwkeurig verteld hoe hij gaan moest en Eric waakte er voor, niet van de aangegeven weg af te wijken. Tegen de middag begon hij honger te krijgen en toen hij een ree zag wegschieten tussen het struikgewas, besloot hij zijn toverpijl eens te proberen. Het was een schot dat onder normale omstandigheden weinig kans zou hebben op succes. Maar de toverpijl vond het doel zonder mankeren. Vol verwondering keek Eric in zijn pijlenkoker en zag tot zijn verbazing dat er reeds een nieuwe pijl de open plaats had ingenomen! Tevreden sneed Eric zich enkele goede stukken vlees af en hervatte zijn tocht. 's Avonds ontstak hij een klein vuur en roosterde het vlees. Daarna legde hij zich ter ruste en was al spoedig in een diepe slaap verzonken. Hij merkte niet hoe het lichaam van een grote slang met zacht schurend geluid langs een boomstam naar beneden gleed. De roodgloeiende oogjes van het reptiel staarden onafgebroken naar de slapende man en zacht sissend maakte het dier zich gereed om op zijn prooi aan te vallen.

ERIC DE NOORMAN

Als door een zesde zintuig gewaarschuwd ontwaakte Eric. Een gevoel van dreigend gevaar overviel hem en angstig keek hij in het rond. Bij het zien van de monsterachtige slang leek het of zijn hart een ogenblik stil stond. Langzaam, zeker van zijn slachtoffer, schuifelde de slang langs de stam omlaag. Eric was voor enkele ogenblikken geheel machteloos maar toen hervond hij zijn zelfbeheersing. Met een geweldige sprong was hij buiten het bereik van de zich tot de aanval oprichtende slang en hij slingerde het ondier een brandende tak van het kampvuur tegen de kop! Zonder af te wachten of het dier getroffen was rende Eric met grote sprongen de donkere wildernis in en soms struikelend baande hij zich een weg door de wirwar van takken en bladeren. Hij dacht er niet bij na, dat hij zich temidden van op roof uit zijnde wilde beesten bevond, die hem ieder ogenblik van uit het donker konden bespringen.

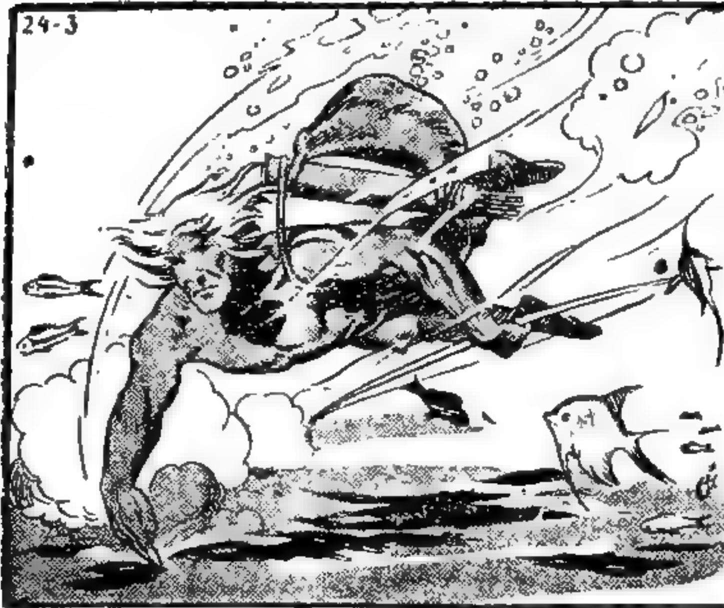
Hijgend rende Eric voort en eerst toen hij meende dat hij buiten gevaar was, stond hij stil en luisterde ingespannen. In de verte brulde een roofkat. Van de slang echter geen spoor! Eric besloot zijn tocht maar voort te zetten en de volgende ochtend was hij een flink stuk opgeschoten. Het wemelde in het oerwoud van wilde dieren. Herten en antilopen, wilde zwijnen, maar ook alleen jagende wolven en andere kleine roofdieren kruisten zijn pad. Gelukkig schenen deze dieren niet gesteld te zijn op een gevecht met de mens. Onze held hoopte slechts, dat hij geen grote roofdieren zou ontmoeten. Zijn weg voerde hem langs een traag stromende rivier. Hier, had Dzilah hem verteld, moest hij oversteken. Zijn maag riep weer en de Noorman besloot, alvorens de rivier over te steken, in de schaduw van de varens wat brood te nuttigen. Een mooi plekje noodde tot zitten en net toen Eric op het punt stond zich neer te zetten verscheurde een gebrul de stilte. Het bleek dat een leeuw zich daar te slapen had gelegd. Het volgende ogenblik stak het roofdier de machtige kop tussen de takken door en met een tweede gebrul stortte het dier zich op onze held!

Te laat om een pijl op de boog te leggen was de enige uitweg de rivier. Met een koene sprong liet Eric zich voorover vallen en hij voelde nog de scherpe klauwen van de leeuw langs zijn benen schuren. Kwaadaardig grommend en blazend stond de leeuw toe te kijken, hoe zijn buit hem ontglipte en ondanks de moeilijke toestand waarin hij verkeerde, moest Eric even lachen. De boog en pijlenkoker bemoeilijkten Eric het zwemmen en hij vorderde dan ook langzaam. Wanneer hij mocht denken dat hij buiten gevaar was, zou hij spoedig tot een ander inzicht komen. Een zwakke rimpeling van het wateroppervlak trok zijn aandacht en een monsterachtige kop kwam te voorschijn. Een nieuw, nog groter gevaar bedreigde hem. Een krokodil naderde met gevaarlijke snelheid en Eric zwom uit alle macht om tijdig de andere oever te bereiken. Maar hoe hij zich ook inspande, het monster won gestadig terrein.

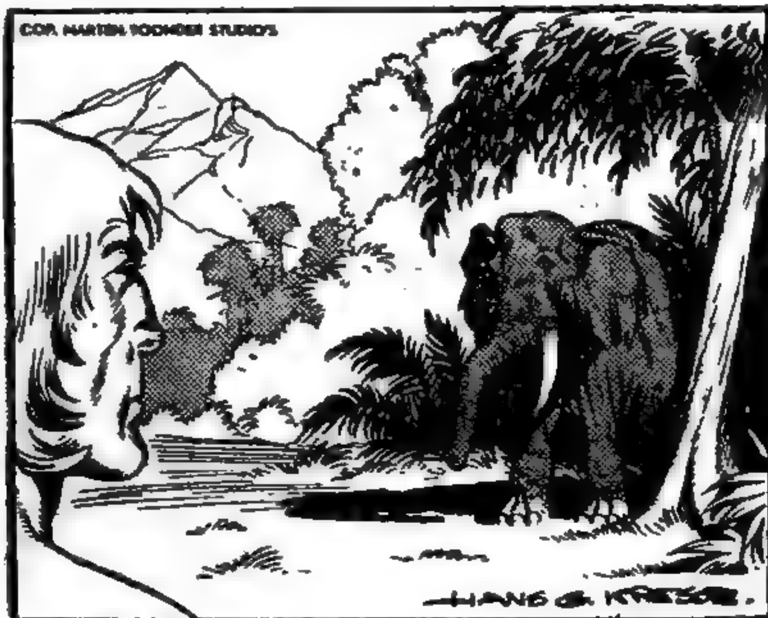

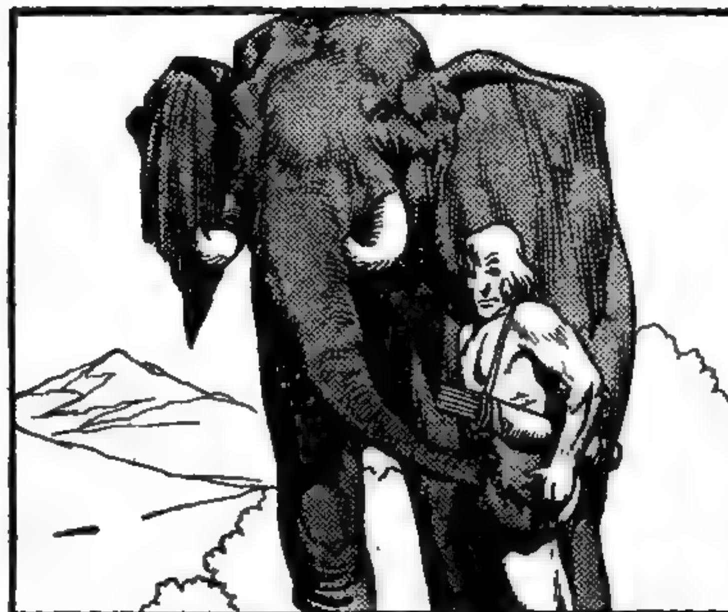

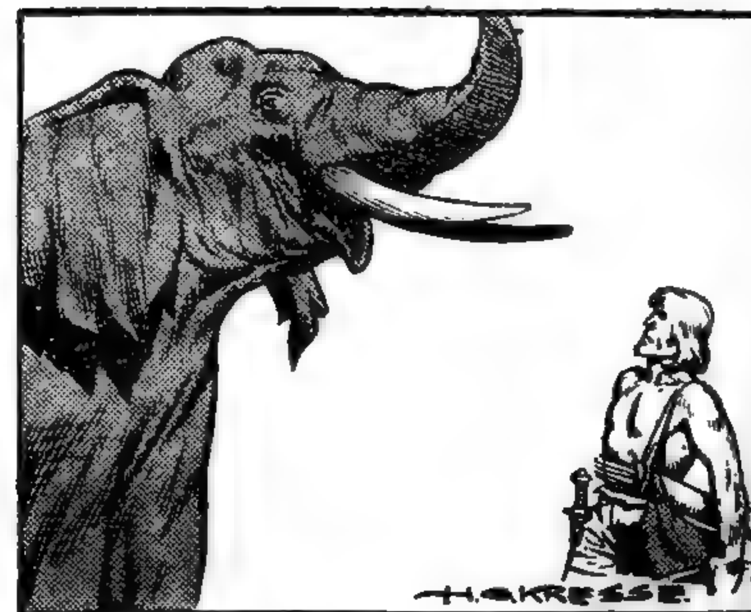
Toen hij de adem van de krokodil reeds meende te voelen nam Eric een laatste redmiddel te baat. Hij haalde diep adem en dook onder. Als was hij een waterdier zo snel verplaatste hij zich. Nog enkele meters en Eric had de oever bereikt. Hijgend klauterde hij uit het water. Net op tijd, want de muil van de krokodil sloeg toe met een luide klap. Rillend van afgrijzen maakte Eric zich uit de voeten, maar ook het grote watermonster kroop tegen de oever op en naderde met een voor zo'n dier opmerkelijke snelheid. Nu greep onze held een pijl uit de koker en recht schoot het dodelijk projectiel op zijn doel af! De krokodil zonk ter aarde. Zuchtend van opluchting keerde Eric zich om en zette koers in de richting van de rots waar zich de geheimzinnige bron moest bevinden.

Langzamerhand werd het woud dunner en ten lange leste bereikte Eric een soort met kleine boomgroepjes bezaaide steppe. Hier trof hij niet meer zoveel roofdieren aan, zodat hij nu sneller vorderde. Aan de horizon doemden de bergen op en daar in de hoogte moest zich de spelonk bevinden waar de duizendjarige kluizenaar zijn heerschappij uitoefende. Onze held nuttigde wat van zijn brood en dronk enkele slokken van het water. Het scheen dat de tovenares toen de waarheid had gesproken. Zijn pijlen, waarvan hij er al verscheidene verschoten had, waren gelijk in aantal gebleven.

ERIC DE NOORMAN

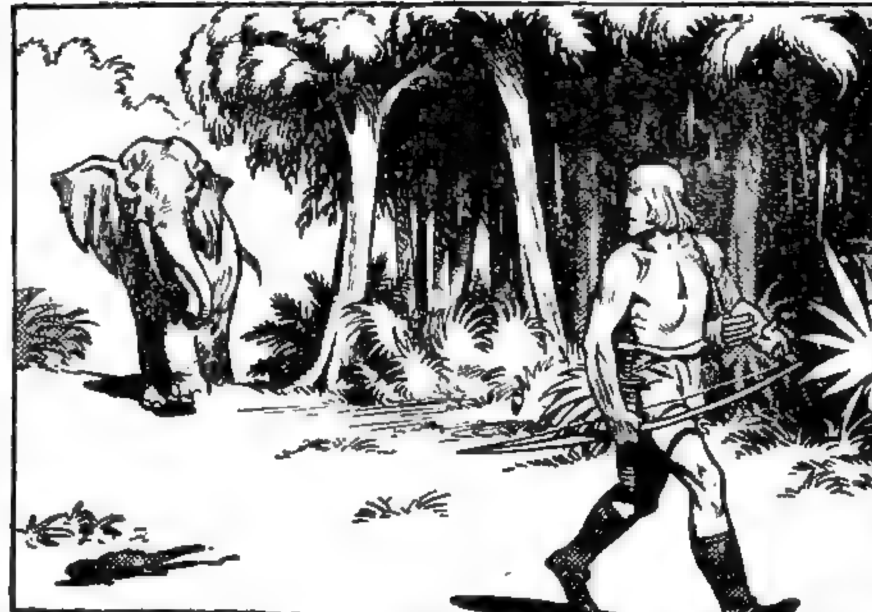

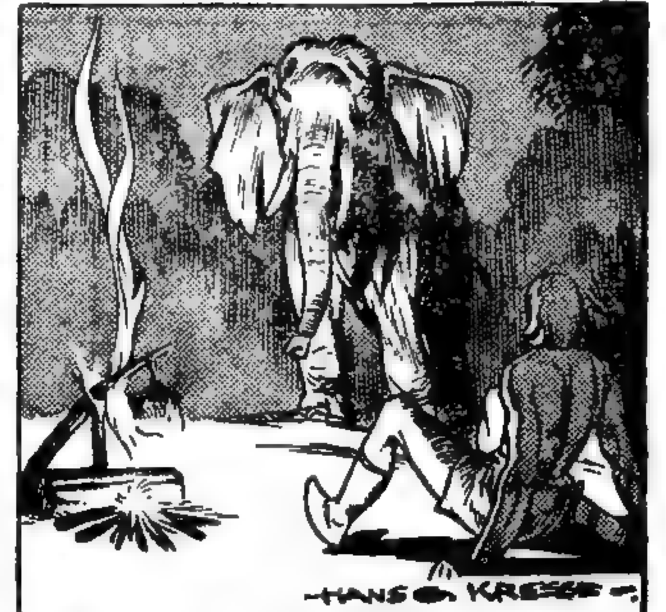

In de namiddag was hij de bergen dicht genaderd en nu zag hij dat een ring van bomen de uitlopers van het gebergte omgaf. Een moment stond de Noorman stil en nam de omgeving op. Toen hoorde hij echter een eigenaardig briesend geluid en zich omwendend merkte hij een kolossaal dier, dat hem langzaam en snuivend naderde. Verschrikt ging Eric onwillekeurig enkele stappen achteruit en ongetwijfeld was deze olifant het vreemdste schepsel dat hij ooit gezien had. Tot zijn niet geringe verontrusting rukte het machtige beest zonder de minste moeite een grote armdikke tak van een boom. Intussen naderde de olifant langzaam de besluiteloze Eric. De grote oren klapperden en hij stootte een zacht geluid uit. Op alles voorbereid legde Eric een pijl op de pees en spande zijn boog. Het machtige dier scheen echter geen boze bedoelingen te hebben. Nu was hij zo dicht genaderd, dat de lange slurf Eric kon aanraken. Vol ontzag bekeek onze held de lange slagtanden en de dikke, geplooide huid. Maar toen had hij zijn aandacht voor iets anders nodig. De olifant stak zijn slurf vooruit en snuffelde bedachtzaam in de buurt van Eric's weitas. Met een klein, vingervormig uitsteeksel probeerde het dier de klep op te lichten, maar toen dat niet ging stak hij zijn slurf in de lucht en liet een lang, ontstellend getrompetter horen.

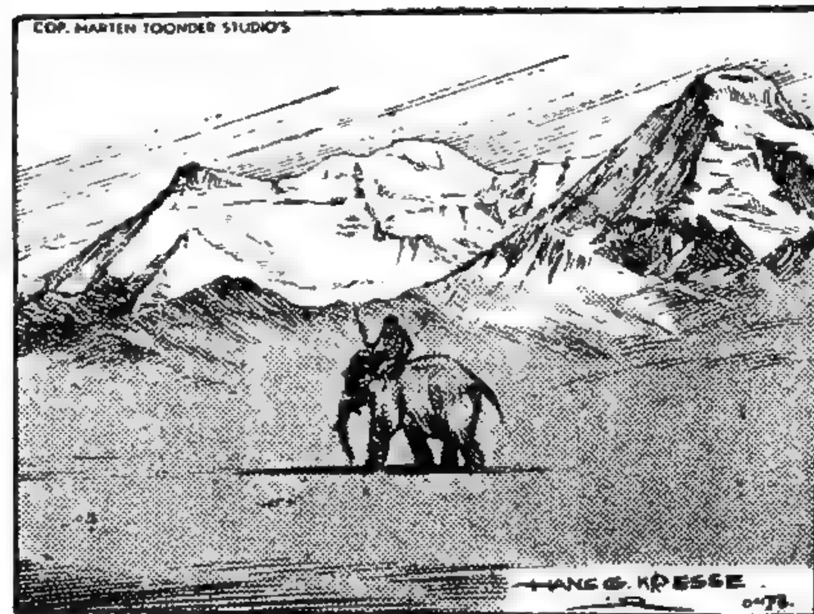

Eric begreep niets van de gedragingen van het kolossale dier. Weer werd de slurf vooruitgestoken en tastte naar de weitas. Het beest begon ongeduldig op zijn poten te wiegelen en trompetterde met nadruk. Nu meende Eric het gevonden te hebben. Hij brak een groot stuk brood af en hield dat op zijn vlakke hand. Ogenblikkelijk kwam de slurf naar voren en gulzig werd het brood verorberd. Eric bekeek het machtige lichaam eens en het leek hem, dat als hij de olifant moest voeren tot deze genoeg had hij vooreerst nog niet klaar zou zijn. Maar gelukkig na een paar hompen brood scheen het dier genoeg te hebben. Voorzichtig glipte Eric langs het machtige dier heen en zette het op een lopen. De olifant bleef besluiteloos staan en draaide zich dan langzaam om. Toen Eric omkeek bemerkte hij tot zijn grote wanhoop dat het beest hem als een hond bleef volgen. Onze held versnelde zijn pas, maar durfde niet te hard te gaan lopen. Schichtig keek hij af en toe om, maar nog steeds liep de olifant trouw achter hem aan. Het was een vreemde situatie. Tegen het vallen van de avond scheen het dat Eric zijn lastige begeleider kwijt was. Tevreden maakte hij een klein vuur en hing een stukje vlees te roken. Maar hij zou niet lang van zijn rust genieten! Het kraakte in de struiken en tot zijn grote wanhoop zag Eric de olifant binnen de lichtkring opdoemen. Het dier bleef op een afstandje staan wiegelen op de poten en knabbelde schijnbaar volkomen tevreden met de gang van zaken op een mals takje. Onderwijl staarde hij Eric met zijn kleine pientere oogjes onafgebroken aan.

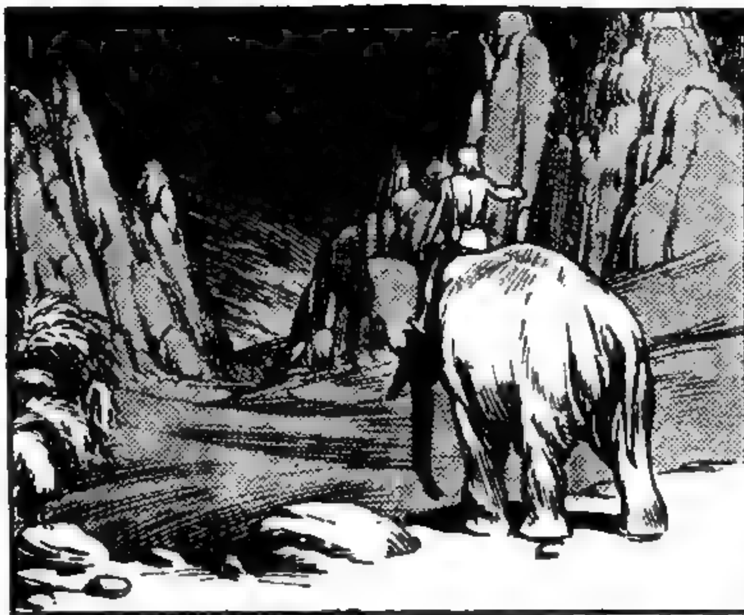

De toestand werkte op Eric's lachspieren. Daar hij niet wist wat hij met het grote beest beginnen moest, liet hij het maar zo en legde zich ter ruste, waarna hij spoedig in een diepe slaap viel. De volgende morgen was het eerste wat hij zag de grote olifant, die nog precies op dezelfde plaats stond! Onze held krabde zich eens achter de oren en besloot om te beginnen het dier maar weer een paar hompen brood te voeren. Dit scheen bij de kolos wel in de smaak te vallen. Toen kreeg Eric eensklaps een idee: als hij eens probeerde de olifant als rijdier te gebruiken. Met een zachte stem lokte hij de olifant naar zich toe tot onder een boom en toen klom hij snel langs de stam omhoog. Voorzichtig zette onze held zijn voet op de nek van het beest wat ogenblikkelijk een luid getrompetter tengevolge had. Gespannen wachtte Eric af.... Zou het dier hem afwerpen? Maar er gebeurde verder niets en nu waagde onze held het zijn volle gewicht op de nek van het beest te laten rusten. Dit ging zonder ongelukken en toen Eric zachtjes de boog tegen de zijde sloeg zette het machtige dier zich schommelend in beweging. En gezeten op de rug van een machtige wilde olifant zette Eric zijn tocht naar de geheimzinnige bron voort.

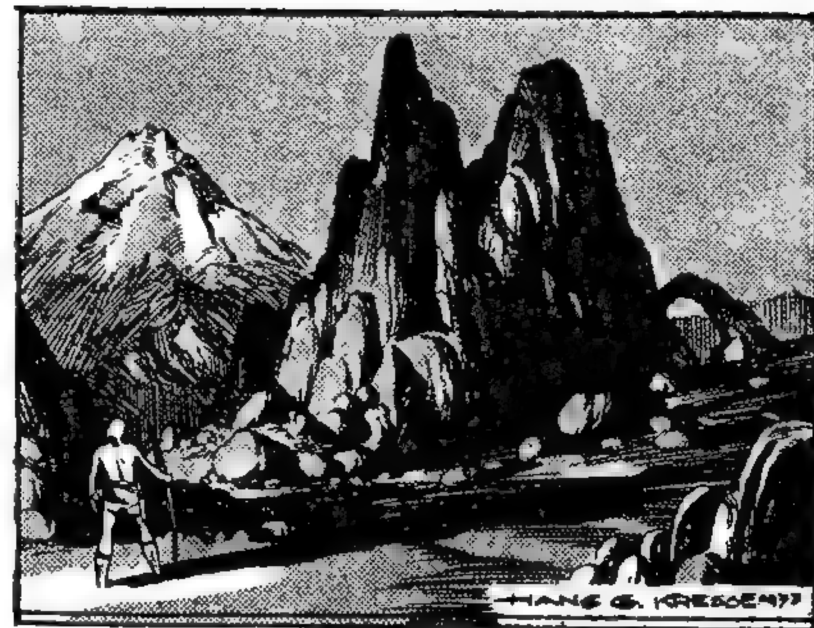

Eric kwam, gezeten op de nek van de olifant, heel wat sneller vooruit. Ook had hij geen last meer van aanvallen van wilde dieren. Meermalen zag hij een wilde kat of een troepje wolven schuw terzijde sluipen bij de nadering van zijn grote rijdier. Langzamerhand werd het landschap eentoniger. De bomengroei hield op en de uitlopers van de bergen begonnen. Tenslotte kwam hij bij de bergpas welke hem door Dzilah beschreven was en hier besloot hij afscheid te nemen van zijn grote vriend. Na de olifant tot stilstand gebracht te hebben aan de rand van een steile helling, liet onze prins zich vlug van de rug afglijden. Voor de laatste maal gaf hij de olifant een paar handen brood, waarna hij zijn tocht te voet voortzette. Als afscheid hief de olifant de slurf en liet een lang getrompetter horen.

ERIC DE NOORMAN

Zijn weg voerde bergopwaarts. Hier groeide geen grassprietje. De omgeving was dor en kaal. Ook bemerkte Eric, dat naarmate hij steeg het kouder werd. Geen geluid verstoorde de stilte, die hier beklemmend was. Uit de verte drong nog heel zwakjes het getrompetter van de olifant tot hem door. Argwanend keek onze held om zich heen. De omgeving stond hem niet aan en hij verwachtte ieder ogenblik, dat er iets zou gebeuren. Toen de zon achter de kim verdwenen was en de duisternis inviel over het sombere landschap, bereikte hij eindelijk zijn bestemming: de zwarte rots waar zich de geheimzinnige bron bevond. Kaal, ongenaakbaar en sinister rees zij op. Aarzelend naderde Eric en hoewel hij zeker geen lafaard was kon hij een rilling niet onderdrukken. Daar Eric er niet veel voor voelde zich in het halfduister in onbekende gevaren te begeven, besloot hij onder aan de rots zijn nachtleger op te slaan. Overmand door vermoeidheid zonk onze held weldra in een weldadige slaap.

De volgende morgen begon Eric de beklimming van de zwarte rots. Het bleek dat een brede trap naar de top voerde waar een spelonk hem verder aan het oog onttrok. Hij vorderde langzaam, aan de trap scheen geen einde te komen....

De treden waren half uitgesleten en met een laag stof bedekt, waaruit de Noorman afleidde dat er sinds lang geen levend wezen op deze plek geweest was. Eindelijk was de bovenste trede bereikt. Hij bevond zich nu op een klein plateau, omgeven door een onheilspellende afgrond. Recht voor zich uit ontwaarde Eric een nauwe, donkere spleet. Dit was de enige weg die van het plateau afvoerde, behalve de trap. Argwanend betrad Eric de sombere doorgang en na een hoek om te zijn gegaan stond hij plotseling weer in de buitenlucht. Bijna op hetzelfde moment deinsde hij verschrikt achteruit....

Een wonderlijk schouwspel zag hij daar. Voor zich op een open ruimte, bezaaid met rotsblokken, zat de oude duizendjarige man, omgeven door een aantal schrikaanjagende wezens. Een dode boom, haast kleurloos door de inwerking van het weer, stond als een schildwacht voor een spelonk, waarin Eric de bron van het geheimzinnige water vermoedde. Men had hem gelukkig nog niet opgemerkt, maar toch scheen de oude onraad te vermoeden, want zijn vurige ogen gingen spiedend rond! Eric trok zich in de schaduw van de rotsen terug en overdacht wat hem te doen stond. Eensklaps schoot hem een gedachte door zijn hoofd. Dzilah's pijlen zaten immers toverkracht? Hij nam een pijl uit zijn koker, legde aan en spande langzaam de boog.

Met een scherp gefluit vloog de toverpijl naar haar doel. In de doodse stilte die heerste kon Eric het projectiel duidelijk door de lucht horen vliegen en ook de oude had dit geluid gehoord. Opkijkend zag hij de pijl op zich afvliegen. Met een hese kreet, die vele malen teruggekaatst werd door de zwarte rotsen, waarschuwde hij zijn knechten, dat er onraad was. Gespannen keek Eric toe, maar het hart stokte hem in de keel, toen hij zag dat de pijl, in plaats van de oude te treffen, oploste en geheel verdween toen zij vlak bij haar doel was. De oude was onkwetsbaar. Zelfs Dzilah's toverkunsten richtten hier niets uit. Even greep vrees onze held aan, maar reeds vroeg een ander gevaar zijn aandacht. De lugubere wezens, die in de loop der jaren het slachtoffer waren geworden van de oude, naderden onder het uitstoten van akelige kreten en in minder dan geen tijd was Eric in een hevig gevecht gewikkeld met de monsterachtige mannetjes....

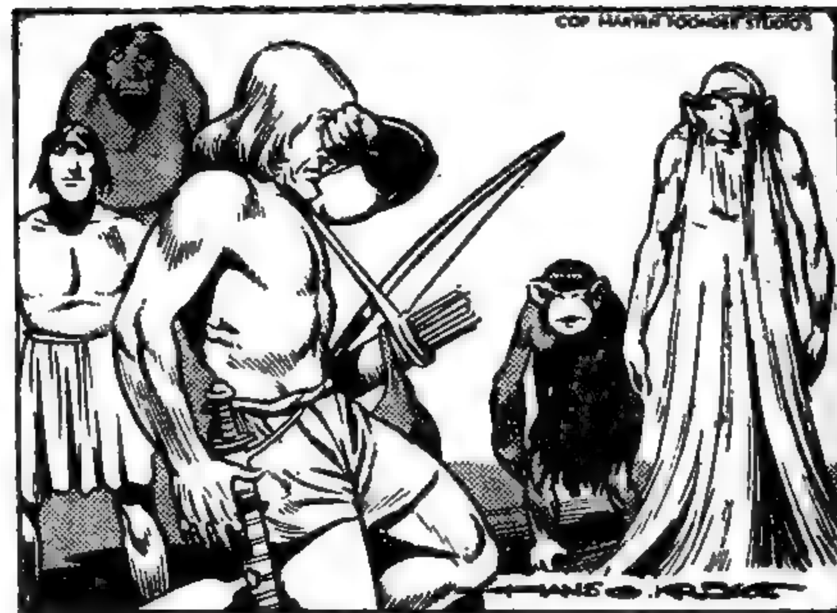

Het zag er ernstiger uit dan het in werkelijkheid was. Hoewel de spookachtige wezens om Eric heenzwermden en hem probeerden gevangen te nemen, bleken hun krachten zeer gering en Eric slaagde er dan ook vrij gemakkelijk in zijn aanvallers van zich af te slaan. Deze schenen na hun eerste aanval niet veel lust meer te gevoelen de strijd met hun sterke tegenstander voort te zetten en stonden in een wijde kring af te wachten wat Eric nu ging doen. Deze aarzelde geen moment meer. Met afgewend gelaat liep hij snel langs de oude heen. Deze raasde en tierde: „Kijk mij aan! Kijk mij in de ogen!" Maar Eric dacht daar niet meer aan en snelde voorbij de gevaarlijke plek. Twee aapachtige kerels stonden hem in de weg bij de ingang van de spelonk, maar met een paar duwen baande de Noorman zich een weg. Achter zich hoorde hij de haast huilende stem van de duizendjarige en het opgewonden gekwetter van diens lugubere helpers. Voor zich, in een donker gedeelte van de grot, zag Eric de bron van het geheimzinnige water. Zacht klaterend viel het over een uitstekend rotsblok om, nog voor het de grond bereikt had, in het niets te verdwijnen! Met een tevreden gezicht hield Eric zijn kruikje onder de dunne straal. Dit deel van de tocht was tot een goed einde gebracht!

ERIC DE NOORMAN

In minder dan geen tijd was het kruikje gevuld en na het zorgvuldig gesloten te hebben maakte Eric zich op de terugtocht te aanvaarden. In de schaduw van de grot bleef Eric nog even staan. Hij hoorde de stem van de oude niet meer en ook de twee aapachtige wachters van daarnet waren verdwenen. Een gevoel van nieuwsgierigheid beving hem. Hoe zou het gezicht van deze geheimzinnige er toch uit zien? Maar toen hoorde hij in gedachten weer de waarschuwende stem van Dzilah: „Kijk de oude nooit in de ogen! Dan zijt gij verloren! Ontwijk de blik van de oude!" Een rilling liep hem over de rug. Maar kon hij de oude niet in het gezicht zien zonder in diens ogen te kijken? Weer greep de verleiding hem aan. Langzaam trad Eric uit de schaduw van de spelonk te voorschijn en voorzichtig sloeg hij zijn ogen op. Zijn blikken gleden van de voeten van de oude langzaam omhoog.... langs de lange, witte baard, de tandeloze mond.... Eensklaps verstijfde Eric. Twee vurige bollen straalden hem tegen. Het leek of de hele omgeving opgeslokt werd door die vurige oogholten. Als in droom wankelde Eric nader; de ogen schenen hem te willen verzengen! Uit zijn machteloze hand viel het flesje met het duurgekochte water en met de schaterlach van de oude in zijn oren zonk onze Noorman bewusteloos op de grond.

Met een onwerkelijk gevoel ontwaakte Eric uit zijn diepe slaap. De zon stond aan de hemel en verwonderd keek hij om zich heen. Hij bevond zich nog steeds op het rotsplateau. De vreemde wezens doken op uit de holen in de rotswand, naderden hem en hij voelde hun koude handen. Verwezen keek Eric in de gezichten der wezens en hij hoorde hen fluisteren: „Nu zijt gij van ons!" „Wie ben ik?" vroeg de Noorman zich af. Waar kom ik vandaan, heb ik hier altijd gewoond? Maar toen verstoorde een akelige, rauwe stem zijn gedachtengang en in de richting van het geluid kijkend zag hij een stokoude man met vurige ogen.

„Kom hier!" krijste de oude en automatisch gehoorzaamde de Noorman. „Je hoort hier! Voor altijd, hoor je?" snauwde de oude. „Altijd," stamelde Eric. „Waar was je vroeger?" vroeg de oude met een schorre stem. „Ik weet niet. Hier....!" Ja! Hier! Hahahaha!" grinnikte de duizendjarige. Gedurende dit gesprek keek hij Eric voortdurend in het gelaat en deze gevoelde zijn krachten verslappen onder deze vreselijke blik. „Ga heen!" schreeuwde de oude eensklaps. Eric voelde zich een oude man en strompelde over de rotsachtige grond tot hij uitgeput ter aarde zonk en met een gekreun weer wegzakte in een diepe slaap. De vreemde wezens keken toe met nietszeggende gezichten...

ERIC DE NOORMAN

De tijd verstreek en nog steeds was Eric op de zwarte rots de gevangene van de oude. Het leek hem of hij nooit ergens anders had geleefd. Maar toch waren er enkele dingen die hem bevreemde. Zo zag hij dat slechts een gedeelte der wezens at, maar alles rauw. De aapachtige schepsels schenen van niets te leven, want hoe Eric ook oplette, nooit zag hij hen iets nuttigen. Uren lang kon hij trachten dit raadsel op te lossen, maar het was of een muur zijn gedachten tegenhield. Hij kon deze dingen niet meer verwerken en het drong niet tot hem door dat de duizendjarige zijn brein verlamd had.
Daar Eric een beetje bang was van zijn afschuwelijke kameraden doolde hij meestal eenzaam door de spelonken of zat roerloos op het kleine plateau uit te kijken naar het onder hem liggende land. Hier werd hij meermalen door een vreemd gevoel bevangen, het leek hem of hij daar wel eens meer geweest was.... daar waar groene bomen waren en mensen leven moesten zoals hij....
En ver weg in de burcht van Dzilah, de tovenares, wachtte Winonah tevergeefs op de terugkomst van Eric. In gedachten zag zij zijn lachende gebruinde gezicht en langzaam maakte zich een grote onrust van haar meester....

WINONAH REDT ERIC

Reeds enkele maanden wachtte Winonah op de terugkeer van Eric. Zij werd zeer ongerust over zijn zeer lange uitblijven en ten einde raad besloot zij Dzilah's hulp in te roepen. De tovenares ontving haar in een grote zaal waar zij in dikke boeken zat te studeren. Met haar ijskoude blik keek zij naar het jonge meisje, maar dit liet zich daar niet door afschrikken en deelde Dzilah het doel van haar komst mede. „Mijn blonde vriend is inderdaad reeds lange tijd weg," stemde de tovenares toe. „Hij kan echter nu op de terugreis zijn.... Wij kunnen hem iedere dag verwachten.... Winonah was met dit antwoord niet tevreden en wist Dzilah over te halen in de glazen bol te kijken. Dzilah ging haar voor naar het kleine vertrek en sprak tot de bol: „Wijs mij de weg, waar ging de blonde Noorman heen?" Gespannen wachtten de beide vrouwen af.... Zij zagen de zwarte bol langzaam verkleuren.... toen plotseling met een scherpe knal sprong het toverwerktuig uit elkaar! De tovenares zowel als Winonah waren zeer geschrokken, want zij beseften dat er iets vreeselijks moest zijn gebeurd.

ERIC DE NOORMAN

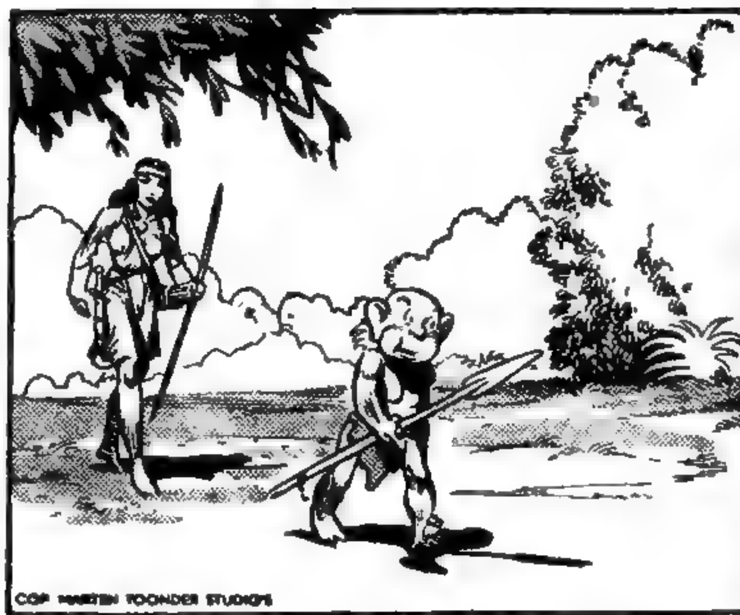

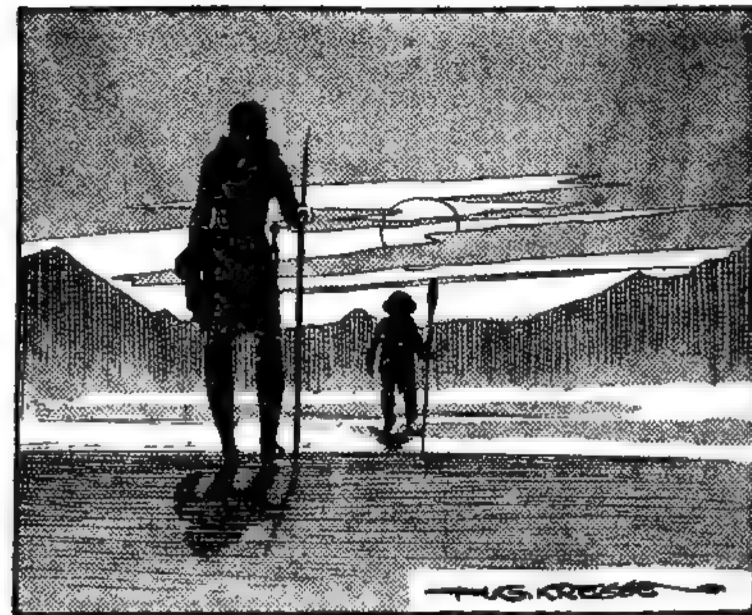

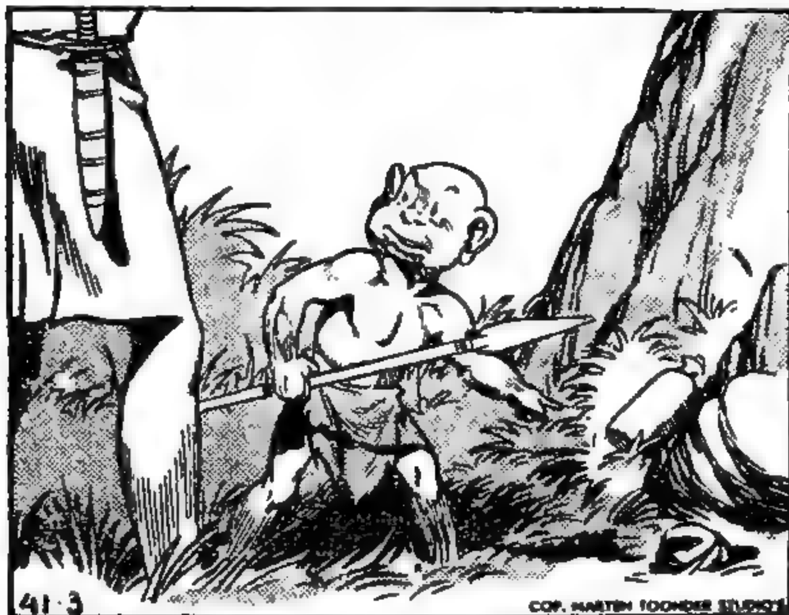
Al spoedig begreep Dzilah waardoor de bol uit elkaar gesprongen kon zijn: Eric bevond zich op de berg van de duizendjarige. De glazen bol wilde haar dit tonen, maar de toverkracht van de oude was sterker dan die van Dzilah, zodat de zwarte bol gesprongen was. Zij zei echter niets van haar vermoeden tegen Winonah.... Deze vroeg toestemming met haar twee vrienden Eric te gaan zoeken en hier zag Dzilah een goede gelegenheid om van haar en de dwerg af te komen. Nu Eric voor goed verloren was, wilde zij liefst zo spoedig mogelijk het meisje en de nieuwsgierige dwerg kwijt raken. Ook dit kon Winonah niet bevroeden. „Ik geef u echter slechts de dwerg mee," zei Dzilah.... Inmiddels ging het leven op de rots zijn gewone gang. Eric had na lang zoeken een tweetal vrienden gemaakt, die van al de lugubere wezens nog het meest menselijk waren gebleven. Het waren twee dapperen, die enkele jaren geleden voor Dzilah getracht hadden het water te bemachtigen en evenals Eric en de anderen faalden, maar dit wist onze held niet. Hoe langer hij op de rots vertoefde, hoe meer last hij begon te krijgen van de hevige koude. Om de een of andere reden wilde de duizendjarige niet, dat er een vuur ontstoken werd en meermalen lag de Noorman van de koude rillend op zijn legerstede. Soms kreeg hij het gevoel dat hij nog iets doen moest, een taak vervullen, en dan keek hij verlangend naar de horizon, alsof daar de oplossing lag. Maar zijn geest was dor en niets kon hij zich meer herinneren.

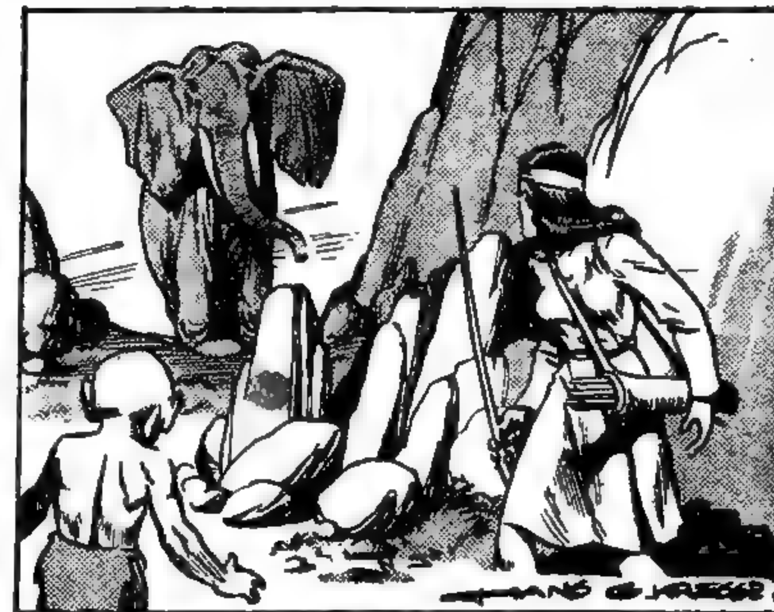

Intussen waren Winonah en de dwerg op weg gegaan om Eric te zoeken. Zij volgden de route, welke de Noorman genomen had en welke Dzilah hun ook uitgeduid had. Oplettend spiedden zij rond in de hoop een teken van leven van Eric te vinden. Het enige wat zij konden ontdekken waren de overblijfselen van een grote krokodil op de oever van de rivier, nadat zij die over waren gestoken. Ook dit was een aanduiding dat Eric hier voorbij was gekomen. Maar alle sporen wezen er op dat dit op de heenreis gebeurd moest zijn en tot nog toe waren zij er niet in geslaagd aanwijzingen te vinden welke er op duidden, dat de Noorman ook de terugweg afgelegd had. Af en toe riepen zij luide zijn naam.... niets antwoordde. Na een week kwamen zij in de nabijheid der bergen en nog steeds geen spoor van Eric. Zij vervolgden hun tocht en bij zonsondergang legden zij een klein vuur aan. Na enig voedsel genuttigd te hebben, legden zij zich ter ruste en vielen in een weldadige slaap.

De volgende morgen vervolgden Winonah en de dwerg hun tocht. Toen zij tot aan de voet der rotsen genaderd waren was opletten weer de boodschap. Het was mogelijk dat Eric hier verongelukt was. Maar hoe zij ook opletten, er was geen spoor of teken te ontdekken. Winonah en de dwerg staken de bergpas over waar Eric op zijn reis de olifant achtergelaten had en het tweetal begon de eindeloze klim naar de zwarte rots. Hoewel de zon onbarmhartig scheen was de wind snijdend koud. Tenslotte bereikten zij het tafelland, waaruit als een dreiging de zwarte rots omhoog rees. Tussen het mos dat hier groeide zagen zij een flesje liggen.... het flesje met het water dat Eric's hand ontviel op het moment dat hij in de macht van de oude raakte! „Tot hier is hij dus gekomen," fluisterde Winonah, maar bijna gelijktijdig verscheurde een wild gekrijs de stilte.... Dodelijk verschrikt draaiden Winonah en de dwerg zich om en tot hun niet geringe ontsteltenis zagen zij een monsterachtig groot dier met flapperende oren, luid trompetterend op zich afkomen. In haar angst slaakte Winonah een kreet. „Eric", gilde zij en het flesje met het water vallen latend rende zij, gevolgd door de dwerg, met grote sprongen de rotstrap op....

WINONAH REDT ERIC

Toen Winonah in haar angst onbewust om Eric riep, geheel vergetend dat hij haar toch niet helpen kon, zat onze Noorman als gewoonlijk op het rotsplateau en hoorde het getrompetter van de olifant en de verschrikte kreet van Winonah. Voor een moment verhelderde zijn blik! Het was alsof een stem hem riep van heel, heel lang geleden. Hij kende de stem, maar wist niet van wie zij was. Ook kwam hem het trompetteren bekend voor. Onrustig stond Eric op en een verwilderde blik kwam in zijn levenloze ogen. Intussen waren Winonah en de dwerg er in geslaagd buiten het bereik van de grote olifant te blijven door de ruwe stenen trap op te lopen. Daar de doorgang te nauw was, kon de olifant hen hier niet volgen. Met kloppend hart bekeek het tweetal het machtige dier, maar dan wendden zij zich om en begonnen de bestijging van de lange trap.

Beiden rilden van de koude. Op het kleine plateau aangekomen besloot Pum-Pum eerst de donkere nis te verkennen en geluidloos verdween hij in de duisternis. Om de hoek van de spelonk week de dwerg verschrikt terug en kon ternauwernood een kreet van afgrijzen onderdrukken, want daar, vlak naast de oude duizendjarige, zat.... Eric de Noorman en staarde met nietszeggende ogen voor zich uit.

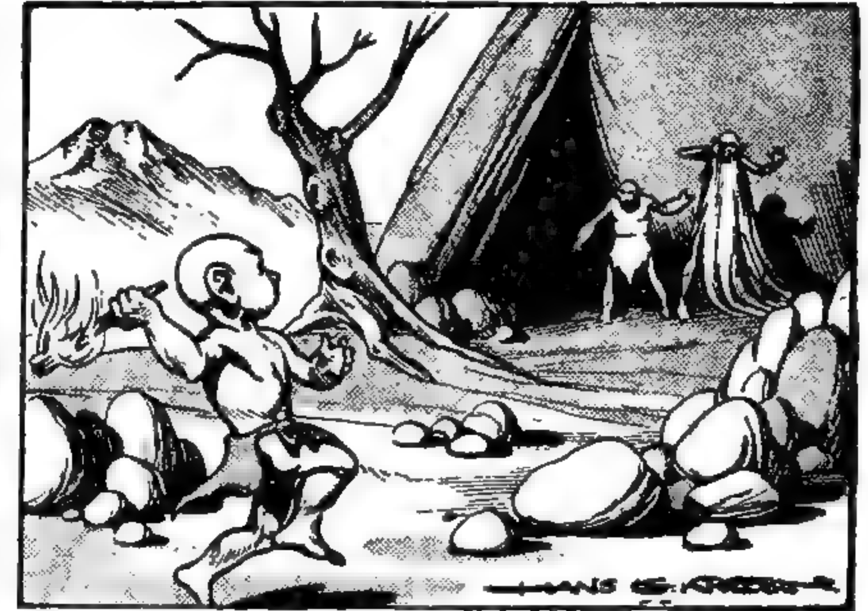

Ontsteld door zijn ontdekking rende Pum-Pum de spelonk uit en deelde zijn bevindingen aan Winonah mede. „Wij moeten hem redden of hij is voor goed verloren," stamelde het meisje. „Oh, waarom was hij niet sterk genoeg om de verleiding te weerstaan." Zij peinsden om een middel te vinden teneinde Eric uit de betovering van de Oude te verlossen, maar zij konden geen geschikt plan vinden. Tegen de wijsheid en toverkrachten van deze duizendjarige stonden zij machteloos. Inmiddels begonnen zij de koude steeds heviger te voelen en daarom besloten zij eerst een vuurtje te maken en hun ledematen wat te verwarmen. De dwerg raapte wat dode takken bij elkaar en met behulp van enkele pijlen uit de koker van Winonah slaagden zij er in het vuur aan te steken. Met een dankbaar gezicht zagen zij de rook opkringelen en reeds voelden zij de behaaglijke warmte van het vuurtje hun verkleumde ledematen koesteren. De rook werd echter door de wind de spelonk ingedreven en het duurde niet lang of de duizendjarige oude rook dat iemand een vuurtje stookte. Onmiddellijk geraakte hij in een angstige opwinding. Het scheen dat hij op een of andere manier bevreesd was voor de rook. Hij raasde en tierde en op zijn bevelen renden een aantal mannen de spelonk in om de bedrijver van dit kwaad te bestraffen.

Aangewakkerd door de wind laaide het vuur knappend op en zo dicht mogelijk er bij zaten Winonah en Pum-Pum plannen te maken om Eric te verlossen. Dan plotseling zagen zij een aantal lugubere wezens uit de spelonk stormen. Verschrikt sprongen zij op en de dwerg was een flauwte nabij toen hij de griezelige verschijningen zag. Met woeste kreten stormden de wezens op het tweetal af. Maar nog voor zij zich te weer konden stellen gebeurde er iets onverwachts. In de nabijheid van de vlammen werden de wezens eensklaps doorschijnend en losten daarna in het niet op. Het enige wat overbleef was een nevel, die nu door de wind de spelonk ingedreven werd. Ontsteld hadden Winonah en Pum-Pum toegezien. Toen kreeg Winonah een idee. Wanneer deze mannen verdwenen door het vuur, misschien gebeurde dan wel hetzelfde met de duizendjarige oude! Kort gaf zij de dwerg enkele bevelen en er kwam een glimlach van begrijpen op het bolle gezichtje van Pum-Pum. Vastberaden greep het kereltje een brandende tak en hiermede gewapend rende hij de spelonk door tot hij aan de andere kant van aangezicht tot aangezicht stond met de oude man.... Op het zien van het kleine mannetje met de laaiende vlam in zijn handen slaakte de oude een jammerende kreet en hield afwerend zijn handen voor het gelaat. Met een boog wierp Pum-Pum de fakkel voor de voeten van de duizendjarige....

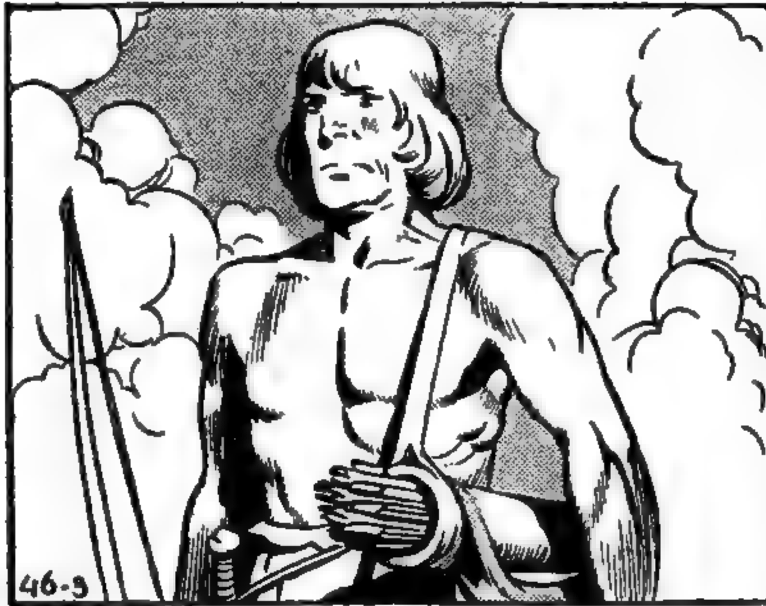

De fakkel suisde door de lucht en gespannen keken Pum-Pum en Winonah, die ook naderbij gekomen was, toe.... Ook Eric keek met meer dan gewone belangstelling de fakkel na. De duizendjarige oude slaakte angstige kreten en wanhopig zwaaide hij met zijn magere armen. Met een luide plof viel de fakkel voor zijn voeten neer en nu gebeurde er iets vreemds. Een geweldige rookzuil steeg op.... langzaam verdween de oude.... zijn lichaam werd doorschijnend en men zag ten laatste niets meer dan een doorzichtig geheel.

Het geheimzinnige water dat voor deze oude man in vele duizenden jaren tot voornaamste bestanddeel van zijn lichaam was geworden, verdampte door de hitte der vlammen. De tovenaar werd omhuld door een dichte nevel, die hem steeds meer aan het oog onttrok. Nu was slechts zijn mager hoofd nog zichtbaar en toen, met een laatste kreet, verdween de oude tovenaar van de rots, de duizendjarige, in 't niet.

De zwarte rots was gehuld in een dichte mist. Op het moment, dat de oude verdween, herkreeg Eric zijn geheugen en verstand. Verbijsterd keek hij om zich heen. Hij stond temidden van een ondoordringbare nevel. Toen deze langzaam optrok zag hij Winonah en de dwerg voor zich staan. Het weerzien was lang en hartelijk! „Ik ben zo blij, dat ik je terug heb," fluisterde Winonah. „De kracht van de oude is gebroken!" De dwerg stond er glunder bij te kijken. Per slot van rekening gooide hij toch maar de fakkel die aan alles een einde maakte! Nu keken de drie vrienden eens om zich heen. Alles was verdwenen: de dode boom, die voor de ingang van de bron stond, de spelonk, waarin zich de bron bevond en de bron met het water zelf. De lugubere wezens, de oude bewaker van het water, alles was verdwenen door de hitte van het vuur, omdat alles, de wezens, de boom, de oude, slechts leefden van het water. Toen deed een gerucht hen opkijken en uit de schaduw van de rots traden twee gestalten te voorschijn.

ERIC DE NOORMAN

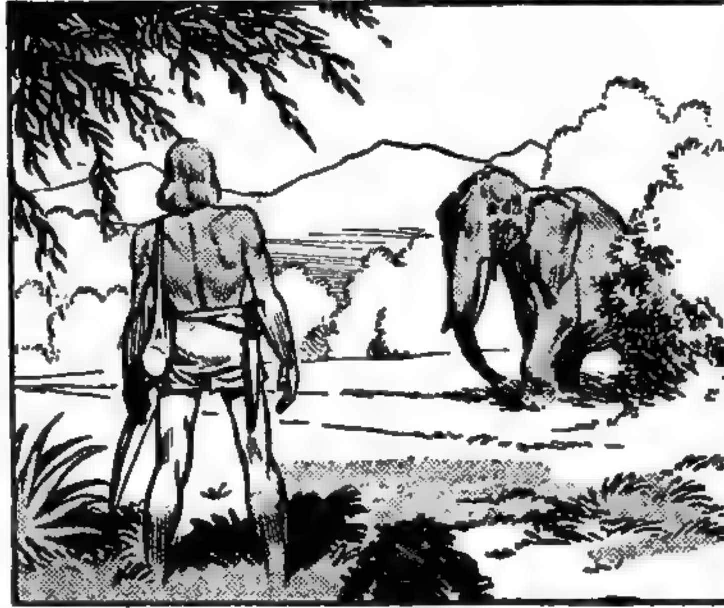

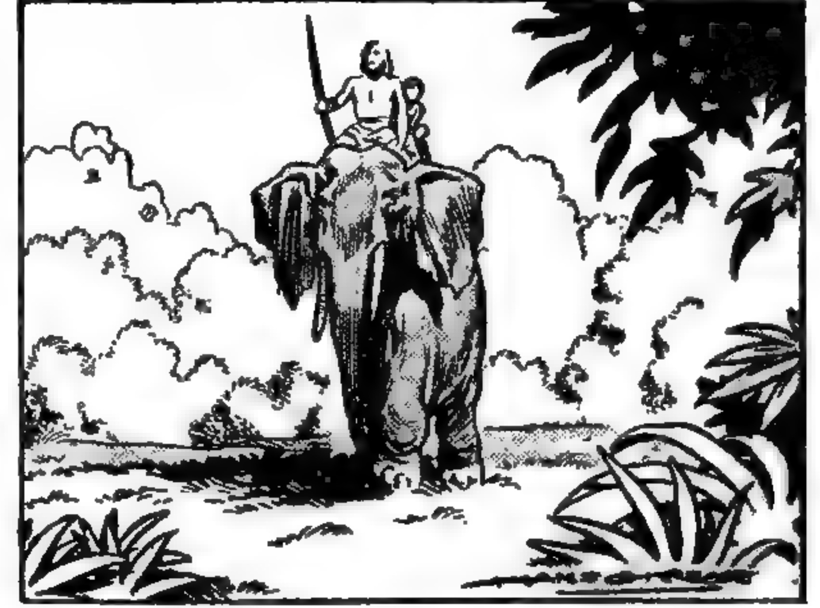

Ogenblikkelijk herkende Eric de twee mannen. Het waren de dapperen van Dzilah, waarmede hij vriendschap had gesloten toen hij nog in de ban van de oude verkeerde. Zij waren niet verdwenen, omdat zij nog te kort hier waren. Wel merkte Eric op, dat de mannen er nu veel ouder uitzagen.

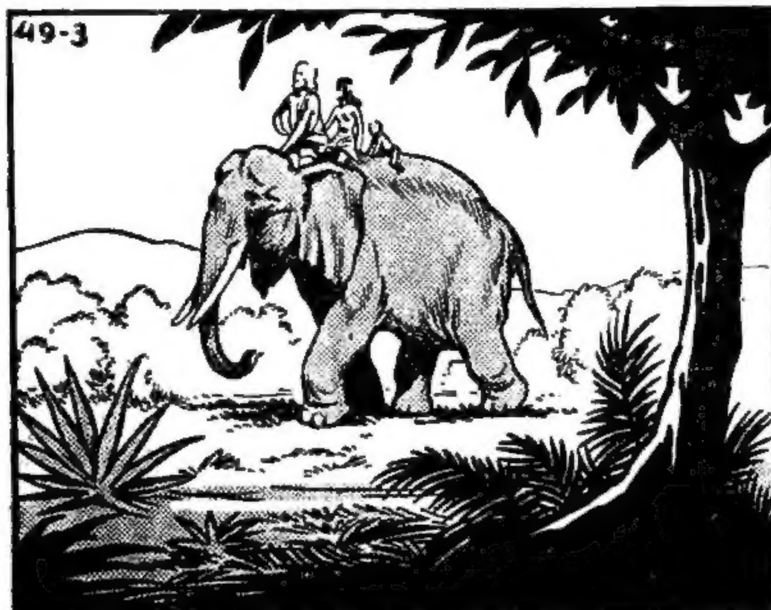
„Wij zijn u dankbaar," sprak een der mannen. „Gij hebt ons gered van een vreselijk lot. Jaren geleden stuurde Dzilah ons hierheen om het water van de bron te bemachtigen. Wij zijn niet geslaagd en thans is de bron verdwenen. Wij durven niet meer terug te keren, daar Dzilah ons zwaar zou straffen!" De beide mannen raadden Eric en zijn gezelschap aan, niet terug te keren naar Dzilah, daar zij, volgens hen, een gevaarlijke tovenares was vol boze plannen. „Zij zal u betoveren!" besloot de spreker. Maar Eric lachte slechts en antwoordde: „Ik dank u voor uw waarschuwing, maar wij hebben beloofd terug te keren en moeten dus deze gevaren trotseren."

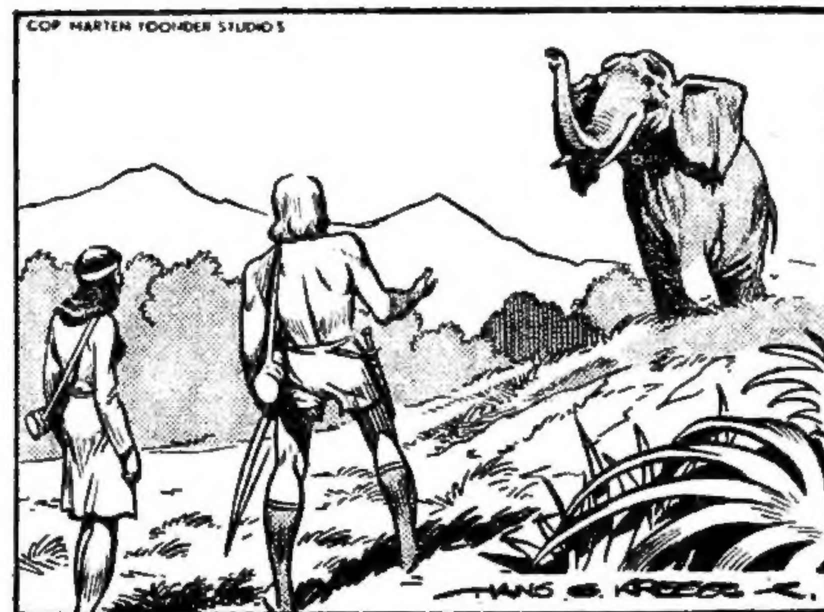

Toen de mannen uit het gezicht verdwenen waren zei Winonah zachtjes: „Aan de voet van de zwarte rots heb ik een klein kruikje gevonden. Zat daar het water misschien in?" Verblijd gaf Eric een bevestigend antwoord en na een korte speurtocht vonden zij inderdaad het kruikje terug. Het water bevond zich er nog in. Gelukkig was het te ver van de hitte van het vuur verwijderd geweest om te verdampen. Daar herinnerde Eric zich eensklaps de olifant waarmede hij een groot deel van zijn tocht afgelegd had. Op zijn vraag of Winonah niets van het dier gezien had knikte zij bevestigend en verheugd liet onze Noorman een roep horen. Het duurde niet lang of het logge beest verscheen en hoewel Pum-Pum eerst erg verschrikt keek en ook Winonah niet op haar gemak was, wist Eric zijn vrienden van de ongevaarlijkheid van het dier te overtuigen. Met wat moeite gelukte het hun op de rug van het dier te komen en nu ging de tocht voort in de richting van de burcht van Dzilah.

Dagen achtereen trok het vreemde gezelschap door de jungle. Zij hadden geen last van overvallen door wilde dieren, daarvoor zorgde de machtige olifant. Pum-Pum zat met een angstig gezicht achterop en hield zich krampachtig aan Winonah vast, die zich op haar beurt weer aan Eric vastklampte. Maar ondanks het onwennige viel geen van drieën van de rug van de olifant en de tocht werd zonder noemenswaardige gebeurtenissen voortgezet. Na vele dagen kwam de burcht van Dzilah in zicht en op het zien van het onheilspellende bouwwerk weigerde de olifant eensklaps verder te gaan. Hoe Eric hem ook aanzette, het dier verzette geen poot meer en ten einde raad besloten de drie vrienden maar het laatste gedeelte te voet af te leggen. Nog een keer probeerde Eric de olifant mee te lokken, maar met een luid klagend getrompetter weigerde het dier. Zijn kleine oogjes staarden de drie vrienden na en toen hij zag dat de mensen niet bij hem bleven, verdween het met een angstig gesnuif in de wildernis.

Winonah keek zeer ongerust, toen zij het vreemde gedrag van de olifant zag. Volgens haar was dit een soort slecht voorteken. Maar Eric lachte haar uit en langzaam vervaagde dit idee. Daar de zon bijna achter de horizon verdwenen was, sloegen zij voor de laatste maal hun kamp in de wildernis op en sliepen zij nog éénmaal onder de sterrenhemel. De volgende morgen vroeg zetten zij de tocht voort en tegen de middag stonden zij voor de poort van de burcht. Eric blies een paar maal op de hoorn en langzaam zwaaide de deur open. Begeleid door een paar soldaten begaven zij zich naar de tovenares. Deze keek zeer verbaasd op het zien van Eric en zijn gezelschap. Zij waande het drietal reeds lang dood. Nu keek zij Eric met meer dan gewone hartelijkheid aan. Winonah keurde zij geen blik waardig. Eric overhandigde de tovenares het flesje met het kostbare levenswater, en een lachje krulde haar mond. „Gij zijt een held, Noorman!" zei ze zo vriendelijk mogelijk. Met een onbehaaglijk gevoel keek Winonah haar aan. Die vriendelijkheid beviel haar niet.

ERIC DE NOORMAN

De tovenares was een en al vriendelijkheid en droeg er zorg voor dat de drie moede reizigers zich eerst behoorlijk konden verfrissen na hun lange tocht. Eric begon te geloven, dat hij zich in haar vergist moest hebben. Misschien hadden de mannen die hij op de rots ontmoette, het toch bij het verkeerde einde. „Ik zal u rijkelijk belonen," glimlachte zij zoetsappig en Eric antwoordde: „Geen beloning verlang ik, Dzilah. Slechts verlof om mij met mijn vrouw en mijn kleine vriend bij mijn vader te voegen in Noorwegen." Weer glimlachte de tovenares. Zij ging Eric en Winonah voor naar een soort salon en nodigde hen uit te gaan zitten. De dwerg had zich stilletjes uit de voeten gemaakt. Hij voelde zich niet op zijn gemak bij deze merkwaardige vrouw met haar slangenogen. „Gij hebt mij een grote dienst bewezen," zei de vreemde vrouw zachtjes. „Gij moet wel een dapper man zijn, want gij hebt bereikt, wat nog geen voor u bereikt heeft" en zij bekeek beurtelings Eric en het kruikje met het water. Op verzoek van Dzilah vertelde Eric nu van zijn avonturen en tot besluit vroeg hij: „Wanneer kunnen wij naar mijn vaderland vertrekken?"

Dzilah glimlachte en antwoordde: „Gij zoudt mij een grote eer bewijzen zo ge nog enige tijd mijn gast zoudt willen zijn, maar het staat u vrij nu reeds te vertrekken."

EINDE

In deze serie zijn verschenen:

Deel I: *De Steen van Atlantis*

Deel II: *De ondergang van Atlantis*

Deel III: *De Sultan van Akaïm en De Geheimzinnige Bron*

Deel IV: *Het Stenen Beeld en Gevangenen der Romeinen*

Deel V: *De valse Koning*

Deel VI: *Het Wapengericht Het Goud der Ozmecs*

Deel VII: *Het Rijk van het Midden*
